فهرست آیات مبارکات مسطوره در این کتاب از برای توضیح از هر لوح مبارک چهار علامت ذکر شد یا بسمله ذکر نباشد سطر اول چهار علامت دیگر از اواسط خود الواح

(۱)	باسم ربنا العلی الاعلی	حمد محبوبی را لایق و سزاست که بقدرت کامله	هو الله امر الهی را مؤمنات	وفقه الله راجعون
(۲)	هو حبیبا	مدتها و قرنهات در نامه این عبد	رضین قسمة المجبار فینا	من اتبع الهدی
(۳)	باسم محبوبی العلی الاعلی	هذا کتاب من هذا المعتقر الذی یدعو کل	قل یا قوم هذه ناقة الله	الا مقرب قدس عزاز
(۴)	هو العزیز و باسم ربنا العلی الاعلی	قل هذا کأس ملئت من رحمة الله فاشربوا	و علمناکم مواقع التوحید	هذا السماء یتطیرون
(۵)	هو العلی	هذا کتاب من الذی اهتدی بنور الله المهیمن القیوم	قل ان الذین یسافرون	بشرهم مقام کریم
(۶)	هو العلیم الحکیم	ان یا حرف القرب هنیئا لک بما تقربت	و حدیث القرب حتی تنزل	الحمد لله الصین
(۷)	هو العزیز القیوم	ان یا رضا قد جزاک الله عنا خیر الجزاء	فاجعله امام بصرک	رضی المحبوب
(۸)	هو العزیز	ان یا محمد لا تحزن عن کل ما نسبناک		و لا یخلف الله المیعاد
(۹)	هو العزیز	ان یا علی فاصبر فی امری و لا تحزن فی نفسک	و لو یجتمع علیکم المشرکون	ینفخ فی الصور
(۱۰)	هو العزیز	فسبحان الذی بیده ملکوت ملک البقاء	لو ان قام فی مقعد سرادق	فیها لمن المنذرین
(۱۱)	هو العزیز	ان یا جمشید فاصبر علی الفراق	بان یجمع بیننا و بینکم	عباد الله الصابرین
(۱۲)	هو العزیز	قد جاء الامر من الله المقتدر العزیز العلیم بحجوی	و انک اذا سمعت فاشکر	عباد المخلصین
(۱۳)	هو العزیز	ان یا احمد قد قبل الله عنک اعمالک	ثم ذکر من لدنا عبد الله	فی دین الله مستقیما
(۱۴)	هو العزیز	ان یا رضا قد رضینا عنک و رضی الله	ثم اسئل من الله ربک	عن کل العالمین
(۱۵)	هو العزیز	ان یا علی اسمع قولی و لا تحزن فی شیء	. . .	لتکون من المستریحین
(۱۶)	هو العزیز	ان یا رحیم فاذکر الله ربک فی قلبک	. . .	فی ابد الابدین
(۱۷)	هو العزیز	ان یا غلام ذکر الیا منا و لانا ذکرناک	. . .	علی ما اقول شهید
(۱۸)	هو العزیز	ان یا باقر فاصبر علی ما قدر الله لنا	. . .	فی مقعد قدس منیر
(۱۹)	هو العزیز	ان یا تنباب باشی اسمع نداء من یحبک	. . .	یوفی اجور الصابرین
(۲۰)	هو العزیز	ان یا شیخ الارواح لانا ما انسیناک	. . .	و یکون من القانتین

[illegible]

(۲۱) هو العزیز — ذکر عبد الله فی لوح قدس رفیعا   عاشر مع الناس بالحکمة   علیکم جمیعا

(۲۲) هو العزیز — هذا کتاب من عبد الله الی الذی استهدی   رفرف قرب علیا   علی المخلصین جمیعا

(۲۳) هو العزیز — ان یا عبد الله اسمع نداء هذا الطیر . . . . لتکون من العالمین

(۲۴) هو العزیز — ان یا محمد اسمع ندائی و لا تکن من   الا مفارقة الحبیب   فی الامر لراسخین

(۲۵) هو العزیز — ان یا هادی فاصبر علی ما اصابک و اصابنا . . . . لیکون من الراضین

(۲۶) هو العزیز — هذا کتاب من هذا العبد المسکین   ثم اعلم بانا جعلنا هذا الکتاب   لمن الراسخین

(۲۷) هو العزیز — ان یا محمود لا تنس فضل الله علیک   ثم باتباع امر الله العزیز   عباد المخلصین

(۲۸) هو العزیز — هذا کتاب من هذا المهاجر الذی انقطع   من سیوف الحدید   و علی المخلصین

(۲۹) هو العزیز — ذکر الله فی حین الذی تهب نسائم العراق   ولکن یا احبائی ذکروا عن   لمن القانتین

(۳۰) هو العزیز — ان یا مهدی فاشهد بانه لا اله الا هو . . . . کانوا من الصابرین

(۳۱) هو العزیز — ان یا میهمان ان اشهدی فی ذاتک . . . . و لها قرو المحسن

(۳۲) هو العزیز — ان یا امة الله ان اشهدی فی روحک بانه هو الله المقتدر العزیز الجمیل   هو لاح الیات

(۳۳) هو العزیز — ان یا امة الله ان اشهدی فی نفسک بانه لا اله الا هو   شما و میهمان در نهایت خوشی   بانه العزیز القدیر

(۳۴) هو العزیز — ان یا بقیة منا فاصبروا لا تجزع فی نفسک   فسوف یعلوا امرک   من القانتین

(۳۵) هو الله العزیز — ذکر الله فی شجر العراق ان یا ایها الاحباب   وارسل من هذا القمیص   علی ربهم یتوکلون

(۳۶) هو العزیز — ان یا حیدر اسمع نداء هذه الطیر المغنی   لان العراق صعب علی الذین   بهذا الفجر المنیر

(۳۷) هو العزیز — ان یا ابراهیم ان اشهد فی نفسک بانه   و اوصیک بان لا تحزن   هذا الذکر بدیع

(۳۸) هو العزیز — ان یا حسین اسمع نداء هذا المسافر الغریب   و نسئل الله بان یجمع بیننا   و علی المخلصین

(۳۹) هو العزیز — ان یا خباز ان الهدیة نشهد فی حقک   فاشکر الله بارئک فی ذلک   العزیز الحکیم

(۴۰) هو العزیز — تلک آیات الروح نزلت بالحق   قل ان الطیر قد طارت عن اوطان   العلی العظیم

(۴۱) هو العزیز — ان شاء الله امیدوارم که بر خلاف   دنیا عنقریب میکند   المهاجر الغریب

(۴۲)	هو العزیز	ان یا مجید انا ما انساک فی حین من الاحیان	فسوف یرفع الله سمک	من اللقا نیتین
(۴۳)	هو العزیز	فجزاک الله یا مهدی عن جزاء الا یاخذه	آخر بعد از خروج ایشعبد	عما انتم تریدون
(۴۴)	هو العزیز	هذا کتاب من هذا العبد الی احباء الله الذین ابتلاهم الله	ایا مدینة الله کیف نحیک	فنعم اجر الصابرین
(۴۵)	هو العزیز	ان یا مهدی قد ابتلیناک بالفراق	. . . . .	من المسرورین
(۴۶)	هو العلی العالی الاعلی	جوهر تسبیح و ذج تقدیس سلطان بدیع منیع	همیشه طلعت امر ظاهر نیست	والی عماء التقدیس تصعدون
(۴۷)	هو الحی القیوم	حمد مشعشع مطرز متلالئ مرتفع متصاعد	قد ارکبنی علی براق النور	کیف تستغفرک[۹]
(۴۸)	هو هو	ایام امتحان و ابحر اختلاف و ابتلا	و از حق غفلت ننمائید	عما یقول الظالمون
(۴۹)	للجواد	شرح فراق ره توان از دل و دیار عهد محکم	محبوب من اگرچه لقاء حقیر	سلام میرسانم
(۵۰)	هو الحی	بسم الله و بالله و علی ملة الله البیضاء	اگر برسد بشما نسائم رحمت	و آه واگر باشد
(۵۱)	هو هو اهو	این نامه منزول از سماء ذج قبول بارض	کفعهما این واله شیدائی	فراموش نخواهید شد
(۵۲)	هو الحی	مرمیا مهدی با یک قبضه اصمدی	جمیع نسبتها بتو منسوبند	والتکبیر علی الجمیع
(۵۳)	هو الحی	میرزا یحیی چندی الله منهد در مدت یکی	عند الله رجوع خواهد شد	عما من شاء
(۵۴)	. .	انه هو الله لا اله الا هو انا کل به مؤمنون	نظر بما بجریان این شط	بین یدی من القائمین
(۵۵)	هو الحی	ارض صفیائی از الحق حسام الدین سلو	جور زد از امید یکبار برگرفت	والحمد لله رب العالمین
(۵۶)	. . . .	مهی برآمد از این شهر بسوی شهر دگر شد	امروز باید اگر میکند سحاب	وانا الیه راجعون
(۵۷)	هو الحی	عندلیب بسنا میگوید لی یا اهل البقاء آ بلبل وفا	ای عشق تشمر از تو گرسنه و بیوائی	و آنکلها ذوات صلیبهم
(۵۸)	هو الحی	آنچه مسطور آمد مشهود گشت و هرچه مستور	. . . .	با آن مفتخر آمدند
(۵۹)	هو الحی	شجرهٔ عما در حرکت و سدرهٔ وفا	. . . .	مشهور آید و السلام
(۶۰)	هو الحی	بدایات کلام و غایات ختام ذکر سلطان	قل اما تستحیی عن الله الذی	وانا الیه راجعون
(۶۱)	هو الحی	طلعات قدس در کفاتند دو جهان انس	و اغصان سدرهٔ منتهی	خط مبارک ارسال شد
(۶۲)	هو الله	قادر عما غلبه حکمت و عالم سمای وقت	و ملک عظمت صفات بدیع	عزیز مقتدر

[۹] سو له این لوح مبارک تماماً یافت نشده که از بعد یافت شد باید نوشته شود

{٦٣}	هو الحی	در ساعتیکه شمس سماء وجود برقع شهود	فسبحان الله عما کان فی حجبه	عباد المخلصین
{٦٤}	هو الحی	عرض می شود در حزن و کدورت آنجناب	اگرچه آنچه بر آنحضرت وارد	معروض میدارد
{٦٥}	هو الحی	سبحان الله از این ساعت و وقت که جوهر نور	سبحان چه مجلس قدسی بر پا شده	المقتدر المحبوب
{٦٦}	هو الحی	در اینوقت در سماء قدرت الهی بقمر عظمت	قلم حجب برداشته در علم هو	فیه ان یفرطون
{٦٧}	هو الحی	ورقه مبارکه که از اغصان سدره بقا	و اگرچه در اینمدت قصوری	مرقوم فرمائید
{٦٨}	هو الحی	اگر شمس جهانی اشراق انوار محبت کو	این آیات شأن جواهر مجردات	بنور تکبیر مکبر شوید
{٦٩}	بسم الهو	بشیر عماء عرش هویه بقمیص سناء عزصمدیه	از نغمه آن بیهوش و مخمور	والروح علیکن جمیعا
{٧٠}	هو الحی	شمس ازلی از مشرق لایزالی از غمایت بتابید	باید صدور عالیه از حجبات	والتکبیر علیکن جمیعا
{٧١}	هو الحی	الحمد لله در طلعات مجد قدسیه وجهات	بلی رجال قلب که از نعلین	و فی آیاته یتفکرون
{٧٢}	هو الحق قد کان بکل شیء مقتدرا	جمال غیب قناع جلال از طلعت مثال	. . . .	و من معکم فی امره
{٧٣}	هو الحی المقتدر القیوم	ساقی عما با کوب سبز خمر وفا میدهد	. . . .	وشاکر شوید
{٧٤}	. . .	ورقاء ازلی و ورقه صمدی در جلوه	. . . .	و بلغ الی معرفتها
{٧٥}	هو الحی	بحر قدم در امواج آیات و نور اعظم	. . . .	و اگر بکم بارکم والسلام
{٧٦}	هو الحی	روح القدس مترصد و روح الامین منتظر	. . . .	کرسی قدم گردد والسلام
{٧٧}	هو العلی الوفی	حبذا از این شرف کبری و مکرمت	. . . .	علیکم جمیعا والسلام
{٧٨}	هو الحی	شمع ازلی در زجاجه صمدی مستشرق	. . . .	جالس گردند والسلام
{٧٩}	هو الحی	وجهت محبوب مکشوف و طلعت محمود	. . . .	و موهبه ربانی والسلام
{٨٠}	هو الحی	طلعات عرش قدم و وجهات عماء فردی	. . . .	مقصود فائز شود
{٨١}	هو الحی	نقطه عما سیر نمود تا در عرش نطق	. . . .	ربانیه ظاهر گردد والسلام
{٨٢}	هو الحی	سفرای صحرای فرقت و فراموشی	. . . .	یؤتیه من یشاء
{٨٣}	هو الله تعالی عز قدرته و جل عظمته	در حالیکه سموات حب مرتفع شده	و حمامه عنایت بر اغصان	لله رب العالمین

{٨٤}	هو الحیّ	نغمهٔ الهی بربط قوت صدائی مقرون شده	زجه ملیحیت این بلور ضیا	و در ترنمات جذبا ذاکرم
{٨٥}	هو الحیّ	انشاء الله بنغمهٔ ورقاء عز ازلی در شرق	. . . .	وتعالی عمّا هم یصفون
{٨٦}	هو الحیّ	صبح صباح احدیت از مشرق جان طالع	. . . .	همه را مکبّر شوید
{٨٧}	هو الحیّ	باز بلند کنت پرواز نمود و غراب غربت	چه مبارک نفسیکه بآن نور	والباطن چون باطنی
{٨٨}	هو الحیّ	منزل جولان بسیار خوب و مرغوب و کعبه	. . . .	وانک انت العزیز المحبوب
{٨٩}	هو الحیّ	حمد خدارا که کر موسی کلیم طلعت هدایت	. . . .	فهنیئاً للفائزین
{٩٠}	باسم ربّنا العلیّ الاعلی	قد ارسلت الیک من قبل کتاباً علی لسان	وبعضی دیگر از ملکوت سما	نور عروج نماید
{٩١}	هو	چون نغمات لطیف حجازیرا از طلعت عراقی	کفیر موسی را بحکم دل خدا	وعلی الذین کانوا معک
{٩٢}	هو	مرحبا عیسی جان بلامکان عروج نمود	وبحضرت انس رو آریم	کردن بجا ایم الحکم لله
{٩٣}	هو العزیز الجمیل	مدّتها درگذشت و عهدها تمام شد	بسا عاشقان شیدائی که از	و بجام موهبت بپردازی
{٩٤}	بنام دوست	مهد علیا میگوید با جاب عراقی کاغذ	همه نالها از دل خیزد	والتکبیر علیک یا اختی
{٩٥}	یا عمّی	شکر نما ازز لال خم بیمثال نوشیدی	. . . .	دل نمیرد تو زنده باشی
{٩٦}	هو الله	بصبح صادق طالع آمد و شب هجران	. . . .	وقضا را چه تدبیر والسلام
{٩٧}	هو الله تعالی شأنه	اگرچه دفتر عاشقان ببیان طی نشود	بی قلم رقم زنند	و نصیب دهد
{٩٨}	هو	بلی بر جمیع اصحاب واجب و لازم است	. . . .	علی عباد الله الصالحین
{٩٩}	هو الله تعالی شأنه العظمة	ای خاله حمد کن خدارا که از شمال	. . . .	منظور والروح علیک
{١٠٠}	هو العلی العالی الاعلی	مکتوب آنجناب بر مکمن فنا واصل	واگر در تراب مستور شویم	علی من اتبع الهدی
{١٠١}	هو	کاغذ بخط حجازی نوشته شد و ارسال گشت	. . . .	زین قند پارسی که به بنگاله میرود
{١٠٢}	هو العزیز الجمیل	کتاب آنجناب ملاحظه شد و نغمات	. . . .	وعلی من معک جمیعاً
{١٠٣}	هو الله	نامهٔ مهرت بر مخزن هستی واله شد	مورثیه ضلالت مسلوک نمایند	فی اللوح مسطوراً
{١٠٤}	هو الله	معلوم است که عنایات حق فوق	دیگر حزن را بینی و غم احصا	ذکر حبّ نمائید

(١٠٥) هو الله العزیز الجمیل العالی العلی الاعلی — گرچه این مرتبه طیر حبّ در قلب حرکت نموده — وار کنعان حزن و بستگی — نزد ظلمی دوام نخواهند

(١٠٦) هو الهادی — جناب نور الله معنوی حضرت بهاء الله . . . . . و منیر باشی والسلام

(١٠٧) هو العلی العالی الاعلی — ای بلبلان الهی از خارستان ذلت — پس از جان بجز دو شید وازدل — من انوار حسن بدیع

(١٠٨) هو الباقی علی عرش الامر باسمه الابهی — الیوم آنچه لدی العرش محبوب تبلیغ امر الله — گرچه بکلمات آیات ناطق شوند — لتکونن من العالمین

(١٠٩) هذه صورة ما نزل من سماء مشیة الله جلّ جلاله — ان یا حسن قبل علی تالله لم یکن فی قلبی — تالله الحق کل الکنز حرف من کلمتی — من غیر ستر و نقاب

(١١٠) بسم الله العزیز الجمیل — سبحان الذی نزّل الآیات بالحق من — وانّ العلام بحق فغیب قوما — کان متوقف بعیدا

(١١١) بسم الله العلی الاعلی — هذا کتاب نقطة الاولی الی الذی من — انه ظهر باسم علی فی مرّة الاولی — ممن یتذکر و یخشی

(١١٢) بسم الله الابدع — ذکری عبدی الذی انقطع عن سوائی و یقرّب — ای ربّ ذقنی حرارة السیف — والحمد لله ربّ العالمین

(١١٣) هو الله — ان یا قلم الاعلی ذکر الذی سافر وجه ربه الرحمن — گاهی میگویند فلان حرف فلان — و من کل صغیر و کبیر

(١١٤) بسم الله الابدع الاظهر الاظهر العلی الاعلی — هذا کتاب یکتبه قلم الاعلی حین الذی یحبس و یبوح — حتی قد طوینا بساط الاسماء — الملک العطوف الودود

(١١٥) هو الظاهر فوق کل ذی ظهور — هذا کتاب من الله الی الذی آمن بالروح فی ایامه — و یشرع لهم شرائع العز و — ذکر ربک العلی العظیم

(١١٦) هو الله الاظهر الاظهر — ان یا طیر المعانی واللسان طیر فی هواء العرفان — ثم اعلم بان حدیث البکاء — بذا الحصن الابدع الاعظم

(١١٧) بسم الله الاقدس الامنع الابهی — تبارک الذی بیده ملکوت ملک البقاء ثم — ان یا اسم النصر فاعلم — وکانوا من الفائزین

(١١٨) بسم الله الاقدر الاقدر — هذا کتاب من الله الی الذی اهتدی بانوار — فاصعد کرّة بعد اخری — بانوار القدس اهتدی

(١١٩) بسم الله الاظهر الاعلی — ان یا عبد اسمع نداء ربک العلی الاعلی عن یمین — هیکل علی شق قمیص الاصطبار — کبر بسمائهم من آیات المشرکین

(١٢٠) بسم الله الاقدس الامنع — هذا کتاب من لدنا الی الذی آمن بالله و ربّت — ان اکف به عما اراده ثم اقصر — وانقطعوا عن الفجار

(١٢١) بسم الله الامنع الاقدس — سبحانک اللهم یا الهی المراد بالذکر لو کان — ولکن من عزیز البلوغ الیک — وانک انت الغفور الکریم

(١٢٢) بسم الله الابدع الامنع — ان یا احمد قد حضر بین یدینا کتابک — ثم اعلم بانا سمعنا ندائک — واقبلوا الی وجهه المنیر

(١٢٣) بسم الله الامنع الابدع — قد حضر بین یدی کتابک واطلعنا بما فیه — اسمع قولی ولا تحزن عن حزنک — الواحد العزیز الفرید

(١٢٤) بسم الله الحاکم المرید — سبحان الذی غرق و بحر المعتدین والموحدین — وفرقهم لامر الله من عنده — والحمد لله ربّ العالمین

(١٢٥) بسم الله الاعز الاقدم — تکبیر الله من هذا السجن علی وجهک یا کاظم — وانهم لا یتخذون ربا الا من خلقهم — العزیز الغفور الرحیم

{١٢٦} بسم الله الامنع … ان یا حسین اسمع ندآء الحسین ثم اتبعه … لا یمانسینا احد من احبائنا … وعلی عباد الله المخلصین

{١٢٧} بسم الله الاقدس الاعظم … ان یا غلام ما ذکر اسمک فی کتاب المنیر … وانه یبرء النفوس من کل سقم … من عباد الله المصطفین

{١٢٨} بسم الله الابدع الاحلی … ان یا رضا ان اشهد حب ربک … وما بلغ احد الیه الا باذن من … بما کسبت ایدی الفجار

{١٢٩} بسم الله العزیز العظیم … ان یا حسن لا تحزن فی بعدک عن اللقآء … لا تنظر الی نفسک و رضائک … والحمد لله رب العالمین

{١٣٠} بسم الله الاحسن الاحسن … ان یا حسین سمعنا ذکرک و ثنائک … وفی ساعة اخری یاخذه نفحات … بولایة الله العزیز المنان

{١٣١} هذا ما رأیناه فی المنام واذکرناه بالحق لیکون ذکری للعالمین … الی ان رقت حاشیة الظلمآء … والحمد لله رب العالمین

{١٣٢} هو الله الاقدس العلی الاعلی … ان یا مهدی اسمع ندائی عن جهته … گرچه بظاهر هر بصر معوض آید … من قبل الله کبیر ربانیه

{١٣٣} بسم العزیز الاقدس الاقدس … ان یا جواد اسمع ندائی ثم اشهد … لا تنس فضل الله علیک … وکان من الموقنین

{١٣٤} بسم الاعز الاقدس الاعلی … هذا کتاب الی عبد الله الذی سمی بعلی … ان یا علی کان شیء یبکی علی نفسی … ذکر الحالت اجمعین

{١٣٥} بسم الله الابدع الابدع … ان یا درویش اسمع ندآء هذا الدرویش … وان وجدت من المسجون ذکر الحبی … وعلی عباد الله المخلصین

{١٣٦} بسم الله العزیز الجمیل … ان یا محمد اسمع ندآء ربک العزیز … قل یا قوم هذا عبد الله بینکم … علی الله العزیز الوهاب

{١٣٧} بسم الله العزیز القیوم … هذا کتاب من هذا الغلام الی الذی آمن بالله … اتقوا الله ولا ترتکبوا الفحشآء … فی الوفا کل العالمین

{١٣٨} بسم الله الوفی الاوفی … ذکر الله عبده الذی سمی بسمیعی لیکون له … عزیز علی یا احبائی بان اتبعتم … وعلی کان موقن خبیرا

{١٣٩} هو الآمر بالحق … ای کنیز من از ظاهر بگذر و بیان ناظر … احبابرا بچشم ناظر شو … والحمد لله رب العالمین

{١٤٠} بسم الله الاقدس … ان یا امی بسیار زحمت کشیدیم و تحمل نمودیم … آنچه خطوط رسید عزیز نعیم خانم … عن تحریف المغرضین

{١٤١} بسم الله المقتدر المهیمن القیوم … قرار تقع ندائی من حول عرش ظهور الله سامعین … قد انتسبت من قبل فقد استشهد … من عباد الله المخلصین

{١٤٢} بسم الله الاقدس الامنع العلی الاعلی … هذا کتاب من لدی المسجون الی الذی آمن بالله … ثم اعلم بان الله قد خلق الانسان … وصعد الی مقر عز منیرا

{١٤٣} بسم الله العلی الابهی … هذا کتاب من لدی المسجون الی الذی آمن بالله المهیمن … ولکن الشیطان لما قعد علی کل مرصد … محجوب محجوب العارفین

{١٤٤} بسم الله الاقدس الاعظم … هذا لوح منه تهب نسائم الغفران علی اهل … کذلک رقم من قلم الاعلی فی ظهور قبله … مقصود العارفین

{١٤٥} بسم الله الامنع الابهی … هذه ورقة حرکتها ارياح مشیة الرحمن … فیالیت سفک هذا الدم فی سبیله … من عباده الاخیار

{١٤٦} بسم الله الاطهر الاطهر … تلک آیات الله الملک الحق المبین نزلت … قل یا قوم ان الظن اثم فی کتاب الله … فی هذا الفجر البدیع

والحمد لله رب العالمین

(١٤٧)	بسم الله العليم	هذا لوح من لدى الغلام الى الذى آمن بالله المقتدر	وكان عن يمينه نقطة البيان	من يد هذا الغلام
(١٤٨)	بسم الله الاقدس	ذكر الله عبده ليفرح فى نفسه وينقطع عن الاكوان	قل انه اتى بالحق وبذا كفى برهانا	المقتدر العزيز المستعان
(١٤٩)	بسم الله العلى الاعلى	ان استمع ما يوحى اليك من يمين العرش وانه خير	قل يا قوم فانظروا فى آيته	مشية ربك المقتدر القدير
(١٥٠)	بسم الله الفرد الواحد المستعان	هذا كتاب من لدى الذى حبس فى سبيل الله المقتدر	من كفر بهذا الظهور فقد كفر بالله	بالله فى يوم الاياب
(١٥١)	بسم الله الامنع الاقدس	قد سمع الله ما انت عليه اذا نذكرك بفضل	ومن توقف فى امره فقد توقف فى امر الله	محجوباً بحجبات المبين
(١٥٢)	بسم الله العزيز العظيم	هذا كتاب من لدى الغلام الى الذى آمن بالله	انه ما اراد من عباده الا الانصاف	المقتدر العزيز الحميد
(١٥٣)	جناب ا ح م د	عليه بهاء الله كبره من قبل الله	كبر من اخيك كان معه	فى كل حين
(١٥٤)	بسم الله الاعز الابدع الاعلى	هذا كتاب من لدى المسجون الى الذى آمن بالله	ان انصر ربك بالبيان ولا تكن اقل	عن يمين سدرة ربك
(١٥٥)	هو العلى الاعلى	ان استمع ما ينادى به هذا المسجون خالصاً لوجه	يا قوم انه محبوبى وان محبوبه وما ظهر منى	وعلى عباد الله المخلصين
(١٥٦)	بسم الله الامنع الاقدس الابهى	ذكر المسجون عبده المجيد ليستبشر ببشارة الروح	قل يا قوم انى لدعية الله بينكم	لهو الحق علام الغيوب
(١٥٧)	هو الله العلى الاعلى	ان يا عبد المهاجر اسمع نداء هذا الغلام حين	ومن وردوا عليه سقيناه من ورق الصين	من كأس ذكر
(١٥٨)	هو الاطهر الاطهر	هذا كتاب من العبد الى الذى آمن وهدى	. . .	عليك وعلى صحبك بالبهى
(١٥٩)	هو الله الاطهر الاطهر	ان يا حسن لا تحزن عن شىء فارض بما رضى الله	فارفق بالذين اسمهم الله بكرم عمل	وعلى عباد الله المخلصين
(١٦٠)	هو المحبوب الاطهر	هذا كتاب من العبد الى عبد آخر ليهتز بما نزل	. . . .	وعلى عباد الله المقربين
(١٦١)	هو الحسين	ان يا حسين وحسين ان استمع ندائى	ان يا حسين الثانى ما انه لو تطلع	فى هذا اللوح المنير
(١٦٢)	هو الابدع الامنع الابهى	ان يا هادى فاشكر الله بما خصصك بعلمه الذى	قل يا قوم لا ترسلوا اخركم عند كل	فى الواح عز حفيظ
(١٦٣)	بسم الله الاقدس الامنع الاعلى	ان يا ابو طالب اسمع ندائى عن شطر السجن	ما انه ان انتصر فى سبيل الله لا بالسيف والسنان	قلم ربك العزيز الحكيم
(١٦٤)	هو الله العلى الاعلى	ان اشكر ربك بما وفقك بلقائه فى ايام	لا تحرك الا بحبه ولا تمش الا	بذكر الله العزيز الجميل
(١٦٥)	. . . . .	ان يا مهدى انا نزلنا لك من ذكر فى كتاب	ثم كبر على وجه محمد والذين معه	رحمة من لدن العليم
(١٦٦)	بسم الله الاقدس الابهى	ان يا عبد بشر فى نفسك ولا تكن منك	كن كما كنت ثم انصر ربك بالبيان	نفس العزيز الغفار
(١٦٧)	بسم الله الامنع الاقدس العلى الابهى	قد حضر تلقاء الوجه كتابك وقرئه هذا الغلام	خذ بيد سلطان مشيتى واترك	عن كل شاهد ومشهود

{۱۶۸} . . . . . . در این ایام شد لوحی که در الواح سدره از قلم ربانی   الحمد لله خذ رحیق الاطهر باسم ربنا الاکبر   بدایع آثار

{۱۶۹} . . . . . . قد حضر بین یدینا لوح کان فیه ذکرک لذا انزلنا لک   بار الها در دلیله ماکی از بدو الات   بلغه ایه العزیز بجمیل

{۱۷۰} بنام دوست یکتا شهداء گل   کان معشوق در رضوان الهی بعد دم ربیع معانی   حال من جنا ضرو راغ حاضر   و الحمد لله محبوب العالمین

{۱۷۱}

{۱۷۲}

{۱۷۳}

{۱۷۴}

{۱۷۵}

{۱۷۶}

{۱۷۷}

{۱۷۸}

{۱۷۹}

{۱۸۰}

{۱۸۱}

{۱۸۲}

{۱۸۳}

{۱۸۴}

{۱۸۵}

{۱۸۶}

{۱۸۷}

{۱۸۸}

باسم ربّنا العلیّ الاعلی

حمد محبوبی را لایق و سزاست که بقدرت کامله بحته خود خلق فرمود سموات بیان را و بلند فرمود اورا بارتفاعی که مقدّس گشت از آنکه مس کند
اورا نامحرمی و یا آنکه ادراک نماید اورا مجرم غیر طاهری و مزیّن فرمود اورا بشموس عالیه درّیه مضیئه و قمر لائحه منیره و انجم بازغه
و منع نمود از صعود باو شیاطین نفوس غیر زاکیه و مغلّین احجار غیر طیّبه را و طرد فرمود منافقین را از عروج بملأ اعلی و از صعود بسدرهٔ
منتهی و شجرهٔ قصوی و گماشت از قدرت خود ملائکه عذاب را با شهابهای سوزاننده تا هر مردودی داخل سرادقات عزّ اجلال نشود و هر
مطرودی از بارگاه قدس لایزال اطلاع نیابد چه مقدّس است رتبهٔ احبّای او از عرفان موجودات و چه منزّه است قدر اصفیای او
از ادراک ممکنات لم یزل بسلطان ازلیّت خود غنی بوده و لایزال بملیک احدیّت خود غنی خواهد بود نه از وجود ممکنات خدّام درگاه اورا
شأنی حاصل و نه از عرض موجودات دنیا چاکرانش را اعتباری واصل بیک آیه از سماء احدیّتش ناریست سوزنده برای قلوب مبغضان
و نوریست منوّر کننده برای افئدهٔ محبّان دشمنانش بنار غلّ و بغضا و بغی و فحشا معذّب فرموده و دوستانش را بنور صدق
و صفا و تسلیم و رضا مفتخر نموده چه ملیح است حکمت بالغهٔ او و چه بدیع است رحمت واسعهٔ او درهای مدینهٔ فردوس معنوی را گشوده
و مصاریع رضوان قدس روحانی را مفتوح نموده و بلبلان بستان معانی را بگلزار عزّ ازلی هدایت فرموده و هدهدان رضوان صمدی را
بسبای لایزالی دلالت نموده و چنان برشحات قضبان از سماء مکرمت ابلاغ فیض فرموده که جمیع بیابان آواره بمکمن اصلی اقبال نموده و بمحفل مجد
از سر شتافتند و عاشقان از پا فتاده بوطن معنوی پرواز نمودند و بانوار جمال معشوق فائز گشتند و قلوب عارفان و واصلان حرم قدس خود را مرآت
اشیاء قرار فرموده تا هر نفسی اعمال و افعال خود را در آن مرآت ملاحظه کند و هیچکس گمان نبرد افعال عباد از اوست تا شرح احوال خود را
بالتمام در دیوان عمل ثبت کند و غافل از آنکه حق از رموز قلوب آگاه است و بر احوال هر مغلّ مبغض با خبر کذلک یظهر لنا ما فی صدور الذین هم

کفروا

کفروا و اعرضوا من لعنات بعضاً لیعذبهم من نار انفسهم حینئذ الی یوم الذی یحشر فیه اعمال العالمین جمیعاً والسلام   در این روزها کتبی
از سجین وارد شد از نفسیکه تا حال اسم او در این ولا مذکور نبود مسمی باسم عظیم   سبحان الله چه مقدار افترا بر جمال خدا بسته و چه مقدار آتش
غل و بغضا افروخته خدای واحد شاهد است در آتش بغضش را هیچ بحری نشاند و غل صدرش را هیچ طبیبی علاج نتواند و چه قدر زینت داده
شیطان اعمالش را در هر فقره از آنرا مکرر نموده   و کذلک زین الشیطان لکم اعمالکم و یهدیکم الی نار التی کانت بقهر الله فی انفسکم موقودا
و هر عبارت کهنه بعینی که در عالم بوجه جمع نموده برای افتخار ذکر نموده بسیار تعجب نمودم از اینکه بفضل الله رضوان معانی گشوده گشته
و سحاب علم و حکمت الهی مرتفع گشته و کلمات بدیعه عالم را احاطه نموده این مغل چگونه دعوی حب مینماید و حال آنکه برشحی از فیوضات قدس مشروب
نشده و بثمری از شجره منیعه الهیه مرزوق نگشته   باری مدتی متفکر بودم و بخود او جائز نبود جوابی ارسال شود   لیس للظالمین الیه سبیلا
ولیکن بعد چون معلوم شد که این افتراها را باقسام مختلفه و بیانات متعدده در میان خلق انتشار نموده اند   فیا لله ما فرط هذا الشقی فی جنب الله
لهذا لازم شد در تفصیلی بر اصحاب و احباب آن دیار نوشته شود تا اینکه تزویرات شیطانی بر انفس روحانی غالب نشود   لیفصل بذلک
من یسلک الی النار عن الذی یمشی علی صراط الله المقتدر الجبار   و مبغض از محب و حق از باطل معلوم شود و هر نفسی پناه برد بخدا از شر انفس خبیثه دور کل
حین متذکر شوند پروردگار خود را و منقطع شوند از ما سوی الله و متوکل شوند بحبل عنایت او و متوسل شوند بذیل رحمت او و متشبث شوند بعروة جود و کرم
او که شاید از نار نفوس مشرکه محفوظ مانند   و انه هو یحیی عباده و یحیی ارقائه و انه هو علی کل شیء قدیر   در اول نامه ذکر نموده بود در رسول
از اینجانب بولایت رفته اند و مردم را از عبادت معبود منع نموده اند و بعبارت جبت و طاغوت امر نموده اند و نعوذ بالله از قول اینعبد گفته اند که
بیان نسخ شده و مرایای او باطل شده و احکام او عاطل گشته   اول آنکه این بنده هرگز رسول بدیاری نفرستاده ام و بهیچوجه امری و حکمی
نداشته ام که احتیاج برسول شود و یا بقاصد اتمام پذیرد جز حق و احبای او را معدوم شمرده ام و اعداء الله را مفقود دانسته ام نه نفسی میکند
و این عباد را بعد از آنکه در ممالک بودیم از وطن ترابی جسدی اخراج نموده اند و با محصلی و مستحفظ باین دیار وارد شدیم و این ذلت را
بحمد الله عزت دانستیم و این فقر را جوهر غنا شمردیم و با حدی مطلب بر نداشتیم و بنفسی حاجت اظهار ننمودیم   امر الهی را در کمال استقامت ظاهر نمودیم
و حجبات ستر و خفا را بنار محبت ربانی سوختیم و علم امر در سماء حکم برافراختیم   چنانچه در همه اطراف ممالک این فضل بدیع مشهور است
و در اقطار عالم امر این دیار واضح چنانچه همه شنیده اند دیگر کر انکار شود از اصحاب محسوب شوند صریح میفرماید   یعرفون نعمة الله ثم ینکرونها
و لا احدی از احباب بهیچوجه نصرتی نشد و این عباد هم بفضل الله و عنایته از نصرت من فی السموات و الارض مستغنی بودیم   در کهف نصرت صمدانی
معتکف بودیم در حصن محکم من یتوکل علی الله فهو حسبه متحصن   قلب را از غبار رضا این منزه کردیم و آهنگ آشیان جاودانی نمودیم   اعدا از هر طرف

چه خارج چه داخل در کمین این غزالان صحرای احدیّه نشسته‌اند و چه دامها که برای صید این بلبلان گلزارهای هویّه انداخته‌اند و بتمام همّت
کمر بسته‌اند که شاید پروانه‌های عشق را از جمال معشوق منع نمایند و یا این عندلیبان بستان معانی را از شاخسارهای ازلی محروم سازند
و مع ذلک ابداً توجّه بجهتی ننموده‌ایم و طلب معینی نکردیم حال همچو نفوس را دیگر با رسول چه کار است که نزد کسی بفرستند و نمیدانم از کجا
بر این شخص معلوم شده که آن دو نفر رسول بنده هستند قل ان انتم تمکرون الله والله اشدّ مکراً و اعظم تنکیلا پنج سال جناب ملّا احمد
از جانب جناب حرف حیّ بایولا آمد از او سؤال شود که این بنده چه قدر اظهار محبّت نسبت بایشان مینمودم و متحیّر بودم که سبب چیست
خدا شاهد حال و ناظر احوال بود با اینکه از ایشان میشنیدم بعضی حرفها که مخالف فطرت اصلیّه و قلب زکیّه بود مع ذلک سترش را
از نشر و افشا رجحان داده کتمان مینمودم و متحیّر بودم که سبب چیست و علّت چه تا آنکه رفته رفته زیاد نمودند تا آنکه باین دیار آمدند و در
اینجا کمال محبّت فوق قاعده و رسوم ابتغاءً لمرضات الله درباره ایشان معمول شد که شاید سبب انوار حبّ شود و قلب از غبار
غیر مرضی پاک و مقدّس گردد بعد از اینکه مراجعت نمودند و جناب ملّا احمد کاشی را از اعلا نمودند همراه برگردانند قبول ننمود این بنده مطّلع
شده ملّای مذکور احضار شد متعذّر شد بعد از چندی و بعد زمانی منقضی نشده دو نفر آمدند میر عبد الرّحیم و شیخ حسن ذکر نمودند که فلان
گفته در چرا بغداد میروید دقیقه اینجا افضل است از پنج سنه در بغداد و بعضی سخنهای دیگر ذکر شد بمجرّد استماع این عبد ایشان را احضار نمود
و نهی شدید و منع بلیغ در اظهار این سخنها نمودم ولیکن همه اصحاب این سخنها را شنیده فواللّه الّذی لا اله الّا هو که همه را جمع نموده منع نمودم و بعضی را
باز ستر نمودم که مبادا فتنه جدیدی برپا شود تا شخصی دیگر آمد و پیغامی برای نفسی آورد و همچنین شخصی دیگر بار نفسی از آن دیار آمد
ذکر نمود و معلوم شد که این فتنه‌ها همه از جهت خروج ناس است از وطن خاکی بوطن الهی لهذا جناب سیّد عبد الباقی که در این بلد توقّف نموده بود او را
راجع بآن ارض نمودیم که مردم را منع نماید از توجّه این ارض که شاید قلوب ساکن شود و هوای مظلم کدورت بصبح بهجت تبدیل گردد با آنکه
نباید چنین حرفی از قلب و لسان جاری شود زیرا که این ارض منحصر به بنده نبود والله روح القدس برای این ارض افتخار مینماید نسیم این ارض
اجسام مرده را جان باقی بخشد و حیات جاودانی مبذول فرماید ولیکن لا یزید الظّالمین الّا خسارا بلی جعل را بمصر لقای ازلی چه کار است
و اهل سجّین را بملأ عالین چه مقدار جهل صرف کجا تواند بفراز قدس علم قدم گذارد و جوهر ظلم کجا بمیادین عدل در آید قسم بخدا منزّه است
تراب این دیار از لوث ادراک اخیار تا چه رسد باشرار آخر به شرافت هر محلّ بذی المحلّ بوده و نه افتخار هر بیت به نسبتها الی الله بوده
ای کاش بقدریکه عاشقان ظاهری مراعات حرمت معشوق ظاهری مینمودند این مردم احترام مدینة الله و توقیر حرم الله مینمودند که غبار از بوستان
معشوقان مجازی در انجمن عشّاق در آید جمیع چون کاه ببویند و همچون بلبل برای او نغمه سرایند تا چه رسد بارضیکه متعلّق بمعشوق باشد و یا محلّ

نزول

نزول و جلوس و سکون محبوبشان واقع شود اینست حال عاشقان مجازی قدری تفکر در احوال و اقوال مدعیان محبت حقیقی شوید که چه قدر

غافل شده اند و چه استهزاء و سخریه باین ارض مبارکه طیبه نموده‌اند و الله اگر قدری انصاف باشد باید از چشم خون ایثار شود و طبقات کبد

تهدیب بدم گلگون از مژگان جاری آید ولکن لن یوفق بذلک الا الذین هم انقطعوا الی الله و ذاقوا حلاوة ذکره و کانوا بعروة حب الله معتصما

چند سنه بود بعضی از عباد از آن دیار ارادهٔ این بلد مینمودند و متصدی منع میشد چون سال ست که اذن داده شدند دیگر هر کس اراده نماید

مأذون و مرخص است و این امریست که سلطان احدیه بر قلب منیر محمدیه از قبل نازل فرموده و بنفسه عباد خود را باین ارض خوانده لو انتم فی آیات الفرقان

تتفکرون و باسرار الامر تلتفتون قال و قوله الحق و الله یدعوا الی دار السلام و یهدی من یشاء الی صراط مستقیم اگر بتلویح این بیان ملتفت شوید

و الله از شغف حب الله و شوق این بشارت کبری بی سر و پا متوجه حب الله میگردید قال کذلک ضرب علی قلوبکم حجابات بحدید و علی ابصارکم غشاوة الی آن

فما للظالمین من حسن یوم عظیم بگو ای مغرورها عمر چون برق میگذرد و بساط اهل آمال و آمال عنقریب پیچیده میشود پس از نوم غفلت بر آئید

و متوکلا علی الله بر صراط مستقیم امر الله ثابت شوید و بدار السلام رحمت و عنایت او در محل امن جاودانی و مقام محمود ربانیست وارد گردید در ظاهر دار السلام

ارض جلوس آن نیر اعظم بوده و در باطن امر محکم اقوم باری اگر شرح این مقام گویم امکان را طاقت استماع نه و نفوس و عقول را طاقت حمل نه حال

ملتفت شوید در ارضی را که لسان غیب بذاته امر باو فرموده و همه موجودات را باو دعوت فرموده تکبر مینمایند و این امر باین صریحی که گویا اصرح از آن در کتاب

نازل نشده در این مدت ادراک ننموده‌اند دار السلام را اهتمام معرض است و کان در مدینة الله جمع شده کذلک ذکر الله فی الکتاب حکم

ملک الارض رغماً لانف الذینهم بعروة الله لا یتمسکون و فی سبیل النفس بغیر رضی الله یسلکون بلی این مردم طرّا براههای مهلک موهومه رفته‌اند

کجا میتوانند معنی و یا امر را بغیر وهم و ظن قبول نمایند و یا ادراک کنند قال اتؤمنون ببعض الکتاب و تکفرون ببعض کذلک اخذ الله عنکم روح

الایمان و حرم علیکم لقاء یوم الذی فیه یقوم الناس لرب العالمین آنقدر رسولیکه عظیم در کتاب ذکر نموده یکی سنه عبرانی بوده که تفصیلش او ذکر شده و از

خود او استفسار نمائید اگر غیر آنچه در این لوح مسطور شد ذکر نمود معلوم میشود در اعداد در قول صادق اند و بعد ذکر مسیر مصطفی را نموده و این مدتی چندی در آن

ارض ساکن بوده نظر بآنکه منتسبین او در عراق ساکن بودند و مدتی مسافرت و مهاجرت او طول کشیده لهذا او را روانه نمودیم بوطن خود و بعد هیچ جه

رسالتی از این عبد برداشته مگر نامه بجناب حرف جیم باو داده شد بایشان بدهد ولیکن چه مقدار افترا این شخص باین ذره فقیر زده و گفته و چه حد تکبر و غرور نسبت

باین بنده مسکین در نامه ذکر نموده بگو باو که و الله جهد این ذره مسکین از آنچه مرقوم داشتی محبوبتر است نزد ایشان از آنچه بآن فخر نموده عزیزتر قلب را از دلیل

کن تا بمعارج عزت عروج نمائی افتخار نفسانی را بگذار تا بسرادق قدس و وفا قدم گذاری جز ناز و نیاز امر دیگر آثار در این حین محدود و بساط

قدس مقدس از این حدود و السلام علی من سمع القول و کان من المهتدین فی الواح النور من قلم العز مسطورا و دیگر آنکه مرقوم داشته بود در این سلطان

گفته اند حکم بیان منسوخ شده و مرایا و احکام او باطل گشته زین فکر را تازه شیاطین انسی مشغولند و بجوی شیاطین نفس این تدبیر را ظاهر ساخته اند ان الشیاطین لیوحون

الی اولیائهم تا القای خیالات مخصوصه را در قلوب عباد نمایند و مردم را از صراط الهی و منبع فیوضات قدس صمدانی منع نمایند و همیشه اینگونه عباد در میان عباد الله

بوده اند و باین مزخرفات قوم مرتهن شده اند لیبلوکم ایکم احسن عملا و در جمیع اعصار اینگونه مفتریات بر خدا و اولیای او گفته شده و خواهد شد ذلک من سنة

التی جرت بین العباد و لن تجد لسنته تبدیلا و لا تحویلا تا معلوم شود من یتبع امر الله ممن ینقلب علی عقبیه و باین امور صبح هدایت از شام ضلالت تفصیل

و تمیز داده شود کذلک نلقی علیکم من اسرار الامر لتثبت بذلک افئدة الذینهم اهتدوا بنور الله و کانوا فی محبة الله لمن الراسخین خدای واحد شاهد است و کفی به شهیدا

که اگر تا امروز چنین ملحد کذابی در امکان آمده و یا علم احدی احصا نموده بگو ای بیچاره سفیه برای خوشنودی نفس خود و نفس مشرکه مریرا مرتکب شدی در ملک

شبه و مثل و ند نداشته و یشهد حینئذ لسانی و قلبی و فؤادی و روحی و سری و جسدی و مخی و عظمی و جلدی بانه لا اله الا هو و ان علیا قبل محمد مظهر ذاته و مظهر آیاته

و منزل کلماته و یشهد بذلک سکان ملا الاعلی و من ورائهم یشهد ذات الغیب بلسانه و انا کل لوجهه ساجدون و کل ما نزل من عنده حق لا ریب فیه و انا کل

اذا آیاته بامره عاملون قل خذل لسانک یا ایها المفتری علی الله و احبائه و لا تقل ما لا اذن الله لک و لا تکن من الذینهم بمظاهر الامر یفترون و بآیات الله

لا یهتدون قل قد کبرت اقوالکم فیما افتریتم بالسنتکم و کذلک زین الشیطان لکم اعمالکم و اذا انتم لا تفقهون قل ان کنتم فی ریب من امر الله فاتوا ببرهان من عنده

او بحجة من لدنه او بدلیل منه لا فورب السموات و الارض لن یقدروا علی اتیان حرف و لا یستطیعون اولئک هم الذین لو تتلی علیهم آیات الله

یدعونها من ورائهم و یستهزؤن بها و هم فی هواء انفسهم یطیرون قل سیفنی الملک و لا یبقی منکم شیئا و لو انتم فی الله تحضرون اذا لن تجدوا

لانفسکم لا من حمیم و لا من نصیر و سیسئلکم الله عما فعلتم فی رحیق الباطل و انتم فی هاویة القهر بدوام الله تعذبون قل ارأیتم هذا العبد ام اطلعتم

علی امره فکیف انتم تنسبون الیه ما لا تعرفون فوالله تکاد السموات من ظلمک یا خبیث و شقت ثیاب اهل الملکوت من فعلک یا ملعون و تزلزلت

ارکان الوجود من عملک یا شقی و انک تمشی علی مناکب الارض کانک فعلت امرا و تضحک عما اکتسبت ایادیک و ارواح الفردوس قد نزلوا علی التراب

و لو انا علی الطین هم مسکنون اف لک یا ایها المعرض بامر الله انت تفرح بفعلک و بها کل الارواح بقمیص الدم مخلوقون فسبحانک اللهم یا الهی

و محبوبی تری حالی و تسمع ضجیجی و صریخی و تنظر فقری و افتقاری و تشهد کیف احاطوا عبدک هذا طغاة عبادک بحیث ما یرفعون ایدیهم عن راسی لقا

یا الهی فارفعنی الیک ثم اسکنی فی جوار رحمتک الکبری عند اسمک العلی الاعلی لیسکن بذلک قلوب عبادک الاشقیاء و انک انت المقتدر علی ما تشاء و انک انت المهیمن

القیوم اذا نار المنادی فی وسط الاجواء ان یا عبد انا سمعنا ضجیجک و صریخک و نظرنا فقرک و افتقارک فوذاتک و آیاتک لا تخف و لا تحزن سنقدسک عن الذینهم

کفروا و اشرکوا و کذلک نزلنا علیک رمزا من امرنا لئلا یطلع بذلک الذینهم لوجه الله لا یسجدون و انت تعلم یا الهی بانی ما اردت شیئا الا العبودیة الصرفة

و ما دعوت العباد الا علی ذاتک العلیا و مظهر نفسک العلی الاعلی و نور جمالک الابهی فبذلک ثبت البغضاء فی انفس الذین کفروا بآیاتک الکبری بحیث قتلونی

بالسیف

باسیاف ظنونهم المؤتفکة اذا اخذتهم یا الهی باخذک الشدیدة و سلطنتک القاهرة و لا تذر منهم احداً علی الارض لیطهّر بها بلادک و تقدّس دیارک و انّک
انت الذی تفعل ما تشآء بامرک البدیعة و انّک انت العزیز المحبوب این آیات عقاید بعیده ذکر شد و تا حال جز در هوای عشق صرف پرواز ننمودم و بغیر بساط
فقر و فنا و تسلیم و رضا بامری مأمور نگشتم و للعبد الامر بیده و ما لنا من شیئ الا بعد اذنه و انه لهو العزیز المتعالی الرحیم فمن شآء فلیقبل و من شآء فلیعرض
ان ربّی لغنیّ عنکم و عن انفسکم و اعمالکم و افعالکم و انّه لهو المقدّس عن کلّ من فی العالمین جمیعا آخر ای عبادی که دعوی محبت الهی مینمائید چرا در تیه غفلت مانده اید
و در بیدای جهل و خطا و نفس و هوی لنگ گشته اید قدر این ایّام را بدانید تا روائح قدس ازلی از صبای سبحانی میوزد و نسیم خوش جان از رضوان جانان
میآید قدری بخود آئید و قلب منیر را از غبار تیره ظنونات مجتثّه پاک و منزّه نمائید لعلّ بتجلیات شمس احدیه و اشراق جمال هویّه فائز شوید همیشه بحر عنایت
ربّانی در موج مشیت و غمام رحمت نامتناهی در جریان نه و همیشه در مشکوة قدس صمدانی سراج الهی مشتعل نه آید وقتیکه طیر هویّه بمکمن صمدیّه راجع
شود و جمال ازلیّه بسرادق غیب صمدیّه بازگردد و بلبلان گلزارهای معنوی باشیانهای عزّ حقیقی مقرّ یابند دیگر ابواب گلزار ازلی مسدود شود هم از جمال گل محروم
شوید و هم از نغمهٔ بلبل بی بهره و بی نصیب مانید تا وقت باقی است بجان کوشش نمائید و قدر نعمت را بشناسید آخر جناب الهی را آثار ربّانی تا باید
و شعار قدمانی شاید بردای تقدیس بپوشید و از کلّ ما سوی چشم دل و قلب بردارید تا عالم دیگر مشاهده کنید در بساط خوش روح قدم
گذارید و الله اگر نغمهٔ این طیر را بگوش جان بشنوید از دنیا و آنچه در او است بیزار شوید و دل بغیر حق نبندید نصح از حد گذشت دیگر با مشتاقان
کوی الهی و مجذوبان نغمات قدس معنوی چه ادراک نمایند و چه نصیب یابند کلّ ذلک فضل من الله و رحمة علیکم یا ملأ البیان ان انتم تردون
فی مناهج الحق تسلکون و فی رضوان القرب تحبرون ای اهل بیان بصر قلب را لطیف نمائید و صدر را منیر تا حق را از باطل تمیز دهید و بظنون اهل
نفاق سالک نشوید و جمعی از عباد غافل برخود کمانه اند و مردم را بحیله‌های مختلفه از شاطی بحر احدیه منع نمایند و بظاهر بلباس ایمان درآمده اند فوالذی
نفسی بیده اگر قدری از آن فارغ شوید از شئونات ظاهریه حق را از باطل چون نور از ظلمت تمیز دهید و روائح حق را از کلّ جهات استشمام کنید یعنی در مشرق
اگر رائحهٔ طیب حق بوزد در مغرب طالب منقطع البته آن رائحه را ادراک کند کذلک نذکّرکم من اسرار الحبّ ان انتم روائح القدس من هذا القمیص تجدون
و الی مصر الایقان بجناحین الانقطاع تتوجّهون و دیگر آنکه در طومار عمر خود ذکر حرفی را منعه بگو قد کبر قولک و صغر شأنک و حدک و کان حزقیل
یرکض فی سوق المصر و یصیح باعلی صوته اتقتلون رجلاً ان یقول ربّی الله فقد جائکم بالبیّنات الی آخر چه نسبت آنجوهر وجود را با صدری مقدّسات
ترا بعد او از افئدهٔ غیر او بالاخره بانفاق دل و جان موفق گشت و با روی خضاب شده از دم بملکوت بقا و سرادق اعلی رجوع فرمود و مقصود
از آیه که میفرماید و قال رجل مؤمن من آل فرعون یکتم ایمانه مقصود از کتم ایمان اسرار حکمت الهی و لئالی علم صمدانی بود که لم یزل در کنائز قدرت محفوظ
بوده و لا یزال در خزائن قوت مصون خواهد بود هرگز ظاهر نشده و نخواهد شد الا بر اهلش و الا ایمان بموسی را هرگز انکار ننمود بلکه بلسان

وبیان و جان ما و جمیع شهادت میدادند بر محبت بموسی و در محفل فرعون اقرار نمود در نهایت وضوح چنانچه مشهور و معروف است ولیکن نقطه
برقلب فرعون حجاب قدرت الهی و مانع شد او را از ادراک بیان او کما ضرب الیوم علی قلوبکم حجبات النار و علی اذانکم وقرا من الغفلة و علی ابصارکم
غشاوة من الغل بحیث لن تدروا ما تقولون و لن تعرفوا ما تفعلون قال عبد اتق الله و لا تنسب باحد ما لم تحط به خبرا فاستمع ما القی الله علیک
فی البیان فانه احسن حدیثا و اصدق قیلا کجاست نسبت حرفی با این زمان از زمان هاش بگذر تا در فردوس بقا در آئی شاید مقدار
هیاکل قدم را ادراک نمائی باری عدم بقدم نرسد و فنا از بقا احتراز جوید قسم بخدا اگر شجی از محبت حرفی آگاه میشدی ادراک مینمودی رتبه
مقام او را و بنار محبت او در تو ناری حادث میشد که از جهان و خلقش میگذشتی و از ظلمت ظنونات فارغ میشدی و بعین حیات ابدی واصل میآمدی
حال قدری تفکر نما در اول امرش و بدایت ایامش که موسی چون از بریهٔ سینای حب الهی بمصر عباد لا یزالی وارد شد جمیع مردم را بنار شجرهٔ الهیه و ضیاء
کف صمدانیه دلالت فرمود و چون حرفی ذکری از اذکار وطن الهی و رائحه از نسیم قدس روحانی شنید فورا از نار محبت الله ناری در صدر منیرش احداث
شد که قوهٔ ستر و سکون و صبر و اصطبار هیچ در او باقی نگذاشت و بنهایت سعی و اهتمام در اظهار و اثبات نار هویه در شجرهٔ لا شرقیه کوشید با آنکه
بنی عم فرعون بود و بنهایت عزت و اعتبار نزد آل فرعون داشت بقسمیکه مفاتیح خزائن جمیع در قبضهٔ او بود مع ذلک دقیقهٔ از حق احتراز ننمود و آنی اغفال
نجست حال ملاحظه فرما که این قوم اگر چه نار را ملاقات کنند بر مقام حب بغض اظهار نمایند و بکمال همت در اخمادش کوشند و آنقدر آب
ظنون و ثلج وهم بر او ریزند که اثری از او نماند مگر دست قدرت غیبی حفظش نماید و از مغلین نجاتش بخشد حال انصاف ده میتوان نسبت
داد این قوم را با او و یا ذکر این اشخاص جایز است در ساحت قدس او نه والله لو انتم فی مریة تنصفون و من ثمرات رضوان الخلد ترزقون آخر بگو ای کاتب
بی انصاف کاش بقدر یکه زحمت کشیدی و اوقات صرف نمودی بر نوشتن طومار بحق مشغول میشدی و در تزکیه و تصفیهٔ نفس و روح خود توجه مینمودی
و بمقربات عمر صرف مینمودی و اینقدر مدرک نشدی که جمیع رموز الهی چون روز روشن و واضح است باری بشنو پند این عبد را و از
ربیع الهی مرور نما و بعوالم قدس انقطاع وارد شو و انصاف را سراج راه نما تا در ظلمت نمانی و توکل بحق را شعار خود ساز تا از عنایات او
برهنه نباشی و بذکر محبوب او را مونس کن تا از فضل او تنها نشوی و از نفس و هوی بیزار شو تا از عشقش حیات باقی یابی و بجبروت جاوید قدم گذاری آخر
حیف نباشد که نفسی مدعی محبة الله باشد و در روزی نفسی که مقدس از جهات باشد از دل نکشد و در کل زمان بیرنگ آن متوجه سلطان وجود و ملک
معبود نشود والله ظلمی از این بیش و غفلتی از این عظیمتر نه دیگر مختاری انا اتممنا القول الیک و نکمل النعمة علیک فاتخذ لنفسک ما ترید ان تغنی عنک و
و عن کل من فی العالمین و دیگر ذکر فی الکفایت لا منتهی بود قل یا رجل خف عن الله الذی خلقک و سواک و لا تلبس الحق بالباطل و لا النور بالظلمة
و لا الهدایة بالضلالة اتقوا الله یا ملأ الارض و لا تتجاوزوا عن شأنکم و فی رسل الله لا تتکلمون الا فیما اذن الله لکم کما امرکم بان لا تجعلوا لهم شبه

ولاتذا

ولا تزداد الّا سلامًا وتلک من حدود الله ولا یتجاوز عن حدّه الّا الّذین فی قلوبهم مرض وکانوا من الّذینهم بانوار الحجبات لا یستنورون اول آنکه حکایات
ذو الکفل نه چنانست که در کتب قبل دیده اید ویا از آبا و اجداد شنیده اید وثانی آنکه با بعضی مطالبهای محقّقه نزد شما ومهات شما که در مرآت آیات
تجاوز نموده اید واز محلّ خود تحویل کرده اید ودر محلّ دیگر باوهام خود اجازه سلطان امر قرار نموده اید چگونه این مطلب ثابت میشود زیرا از قراری که مذکور
شد استدلال نموده اند بر وحدت مرآت واز اینهم بیخبر نسبت داده اند مع ذلک چگونه نوشته اند ذو الکفل کفل یک هیئتی ذنبی نموده
مرآت در محلّ اشراق شمس نبوّتست باید از واحد تجاوز ننماید ونه انبیا که شمس سماء رحمتند چگونه میشود در یک عهد ویک زمان مقدار نفر موجود
باشند کذلک یکذّبکم ما یجری عن مدادکم کان ما ینطق به لسنکم وکذلک یظهر الله ما فی قلوبکم ویعلن ما فی الصّدور ان انتم تعرفون بلی مگر
تأسّی بعلمای باطل کنید ونفی جزئی وکلّی قائل شوید چنانچه در کتب مسطور است واهالی جهّال بآن معتقد ومقرّ بند بگوی ای قوم مرّ علم ظاهر را هم
از منبع علم جویا شوید از عیون صافیه رقیقه لطیفه عذبه اخذ نمائید نه از عیون مرهومه مکدّره اجاجیّه ملحیّه که کبر غلّ واوعیه حسد وسفینه
بغضاء ئند ودیگر در نامه رجز خوانی کرده بود بظاهر مخاطباً للمصطفی ولب طرف الله یعلم مقصودهم قل انّه یعلم جهرکم ونجویکم ومنقلبکم
ومثویکم وکلّ فی لوح بین یدیه لموجود لن یعزب عن علمه من شیء ولن یفوت عن قبضته من امر یعلم کلّ ما انتم الیوم فی امر الله تمکرون باری تشبیه نمود که
اولوا الافئده خجلت میکشند از ذکر عبارات رجزیه در طومار ذکر نموده بود مثلاً پور زال ولحاف پیرزال وصقنقور وعصفور قافیه نموده بود
از این الفاظ رکیکه غیر طاهره که همیشه نزد حق واولوا الالباب مردود بوده وخواهد بود قل اما سمعت ما غنّوا کور قاء فی قطب البقاء حول قلزم
الحمراء لن یصاد لی مقام مرّ وطنه الّا بکف الصّفر عما فی ایدی النّاس با وجود اینکه امر فرموده آنچه هر وجه وطلعت مقصود بر اینکه طلب را مقدّس نماید
از شارات باطله وظنونات مردوده وگوش را از استماع نغمات جعلیه خبیثه وچشم را از ملاحظه کلمات فانیه مع ذلک جمیع منوی وهر چه کلمه
غیر بدیع غیر لدنی در ورد نموده بود وآنطور هر صفات منوی جعل بکلّ ارالی فرستادی وظلمت نیرا بفضای قدس باقی ارسال داشتی بشنو ای
عبد ولله ... همه بعض وعلی که از توطاهر شد حرفی ندارم ولکن آخر تا کی بحجبات ظلمانی تمسّک جسته اید ومتابعت نفس وهوی را فرض دانسته اید
از تلاب نفس بعرش اشیاء طیران کن واز انانیّة برجوع بسوی نفس نما ولاج شو که بحقیقه کرمان از غل مشتعل بود وعلم بعضا در صدد مرتفع نه ومقصود استفسار
احوال مصطفی وغیره بود وخیالی دیگر وفکری دیگر بود ودر کلمه سؤال میشد در فلان هیچ گفته ویا میگوید صادق است ویا کاذب تا جواب داده
شود وحق از باطل ممتاز گردد نه آنکه چندین ورق قرطاس را پر کنید از حرفهای جعلیه والله که بر آن اوراق ظلم واقع شد زیرا که محلّ اثبات
قلم علی را منظر تجلّی قلم بغضاء نمودی وعلمنا بانّ کلّ ذلک لم یکن من عندک بل بما وسوس الشّیطان فی نفسک وصدرک اذاً قدّس نفسک ونزّه فؤادک
عن کلّ ما سوی وتوکّل علی الله ربّک وقل الله ثمّ ذرهم تمامک ثمّ ذر الّذین تجد منهم رائحة البغضاء لیتسکنوا فی بحر النّار مغروقا وقسم بخدا که اگر نفسی از اهل

بیان ذکر نسخ کتاب نماید خدا بشکند دهان گوینده و افتراکننده را فوالذی روحی و ذاتی بیده حرف من البیان لاحب عندی عن کل من فی
السموات والارض فویل لکم یا ملأ البغضاء کیف انتم یا حباء الله تفترون اما تشهدون کیف انفقنا روحنا وجسدنا فی مقابلة الاعداء و فی
کل حین ننتظر لقاء الله لعل نفتدی بالذین هم یفدون انفسهم وبین یدیه یستشهدون آیا نمی بینید چگونه میانه اعدا ایستاده‌ایم و جان در طول بر کف مستعد
و قائمیم افمن کان ظاهراً فی مقابلة الاعداء وانفق فی کل حین روحه و کل ما علیه وینطق بامر الله فی ملأ الآفاق وما یستر امره کمن کان فی عدل فی البیت
افلا تبصرون ان یا ایها السالک فی سبیل الوهم و الخطاء والماشی فی بیداء الجهل والعمی لو تنصف فی امر الله اقل من ان تحصی عینیک لتشوش بالک
و ترکض علی العراء و تلقی علی وجهک الرماد و تاکل التراب و لا تستریح فی محل و لا تاکل و لا تشرب و لا تستقر و تضج فی قلبک و تصیح بلسانک
و تنوح فی سرک و تبکی بعینیک و تحترق فی کبدک و لا ترضی عن نفسک الا و قد یغفر الله عنک ما جری من قلمک یا ایها المتکبر علی الله و آیاته و برهانه
و حجته فو الله لو تکون فی ذلک الشان لتغفر السعیر من لهیب نفسک یا حمیر و تستعیذ النار من نار کینونتک یا ملعون اعاذ الله و کل من فی البیان عن
شرک و عن کل ما اخفیت فی قلبک و سرک آخر بچه جرم و کدام سیئه این عداوت ظاهر شد و این مفتریات از قلم جاری گشت بشنو نصح این ناصح
شفیق را و از برکه ملح نفسانی بشاطی بحر صمدانی بازگرد و از نار رجعی فانی بنور علم باقی راجع شو گرچه نصح اولو الالباب بر منکرین ثمری نبخشند
و معرضین را اثری ندارد چون رائحه طیب مزکوم را و مرآت منیر اعمی را و ما انا بمسمع من فی القبور و دیگر مرقوم داشته تقصیر اینکه
مصطفی و غیره به حرف جیم نسبت تا بر نموده چهار است اول آنکه چرا کوم مرسلا بنقطه اولی روح من فی الابداع فداه میخواند حال انصاف دهید در هیچ
خبری چنین حرفی میگوید و یا از لسان احدی چنین کفر و شرکی ظاهر میشود نه والله نیست این سخنها مگر آنکه سالها منعمه فتنه کاملی احداث نماید
و بلباس ایمان اختلافی برپا نماید قل اتمکرون فی امر الله یدالله فوق ایدیکم وانه اشد مکراً و اعظم تنکیلا و تقصیر دیگر جناب حرف جیم کاش
قدس در ساحت اقدس فرستاده باری از این قبیل سخنها که هیچ در میان نبوده مذکور نموده و حال آنکه مبالغی از اشعار اخیار و ابرار فرستاده‌اند
همه مقبول شد و حرفی نبود و خدای واحد شاهد است در جزو صفات ایشان در این ملک نبوده بار اینکه روح الحی از قلب ایشان میوزید در سینه ایشان نبود
مع ذلک عند من لا یعزب عن علمه من شیء مکنون بوده و هرگز جز کلمات حبیه و اشارات ودیه نسبت به ایشان ظاهر نشد تا آنکه هر نفسی از آن نسمت
آمد سخنهائی از ایشان ذکر مینمود که والله هیچ محبی نمیتواند شنید و خود اینکلمات ظاهر اگر انصاف بدهید و بصر الطف مستقیم صدق و صفا و حب و وفا
درآید میگوید آنچه تو خود گفته و بگوش خود از ایشان شنیده و از شماها و هم همین عیسی ساعی میشود و انصاف میدهد که چه گفته شده و حب ثابت حق کیست
و الله محب از مبغض مثل شمس از ظل و نور از ظلمت واضح و معلوم است و بر نفسی امری مشتبه نمیشود مگر آنکه بجواهر بر نفس خود مشتبه نماید و بیانات ایشان
در این ارض مشهور بوده و الله بعد از شهرت قبلها و ظهور فعلها بعضی صحابه بی چاره و رضا اینجا نبان بعضی سخنها مذکور نموده وکان الله شهید بذلک

وکفی

ازایشان قولی مگر آنکه مهاجرت باین دیار نمود الله اکبر نفس الله ساکن و ساکت شدند و بعد همه اصحاب ممنوع شده وکفی بنفسه شهیدا

قال یا ایها الغافل عن ذکر الله والقاء نفسی کان من عظیم حرقتی بقیت بلا روح و قلب و مهجة که کبدهای ملأ اعلی و حجاب را محترق نمود و رب لتی آورد

لن اکذب فی القول و تعرف بانا تمسکن بعروة الملک الی الارض لتعرف من هناک هاجروا الذین عن فاسئل فی ذلک رضینا بحکمک کبار رجائه و محرق

بگو خود سؤال نما از نفوس مهاجرین چه آنها که علی اللوح المقدس من قلم الروح لعل تکونن من المحسنین فی عرش البقاء شهید الله ولتشهد بما الصدق

اسامیشان در اول اللوح مذکور شد و چه از غبار دیگر تا بر تو معلوم گردد چه گفته و چه نسبتها بارض الله و ضدام و دلعه بگو آخر این همه

الکفایت نه و این همه صیاد این غزالان صحرای وفا را کافی نه در شما قد علم منعه آید که این حمامات قدم را ضری وارد آرید از

فافرغ علی صبراً فانصرنی علی القوم الظالمین تعجیل نکنید در قضای الهی در حرکت و زوال است و عنقریب آنکه شوید قسم بخدا که امری

ارحق جز تغییر بخوا تام قسمی شود که این ارض منقلب شود تا این عبد مقدس از سؤال و جواب و ملاقات گردد وانه هو یقضی بما یشاء وانه القریب المجیب

دیگر از اسباط موسی و قبطی فرعون ذکر ممنوع بود ولکن ابداً نه موسی جز بلا از فرعون قبطی تمیز دلعه و نه بنی اسرائیل بلا دعدل بلا زقبطی دیار ظلم

فرق کذلک قل فافتح عینک و رق قلبک و صد بصر فؤادک لتعرف الذینهم امنوا و هاجروا بانفسهم فی سبیل الله عن الذینهم

اعرضوا و استکبروا و کانوا عن حرم القدس محروما ثم اعلم بان الالباط حینئذ قد جلسوا علی البساط واتکئوا علی الوسائد الحمراء ویحرکون علی هوآء

الامر فی فضاء الذی جعله الله عن ادراک العالمین منزوها ویستبشرن ببشارة الروح ویفرحن بفرح الله ویرزقن عن من الذی کان عن سماء

القدس منزولا ومروا عن بحر النار برجول الله و خلوا فی فاران القدس وحوریات العظمة وانجیهم الله عن الذین هم کانوا فی بحر الکبر والبغی

معزوفا ویطیرون فی حول الفردوس ویغنین بالالحان التی یصعق عنها کل من فی ملأ الاعلی وکذلک نلقی علیک من اسرار التی کانت فی

الواح القدس من قلم الله مسطورا قسم بخدا که اگر رائحه از رضوان الهی بشنوی والله در هیچ محلی و ارضی و مدینه مستقر نمیشوی ولکن الله

حرم ذلک علی المعرضین جمیعا بلی مرکوم مهجوریت و معمل محروم قل فوالله لو تعرف ما فعلت لتغرق نفسک فی الماء وتلقی جسدک علی النار

او تطرح جسمک عن سحاب و تبکی بدوام امر الله فیما جعلت نفسک من الذینهم ارتکبوا فی الارض حوباً کبیرا ای کاش در آنی خالص میشدید

معل بعید از هوای النفس تا اشارات و دلائل و عمارات قبطی را ادراک ممنوع قل کذلک نذکرکم عن کل امر ذکرا لعل تجدون الی الله

ربکم الرحمن سبیلا و دیگر نوشته بوده رسول را ارا لعه قتل داشتند بگو بار و والله اگر محبت الهی در قلب عبد باقی و مصطفی باشد البته باید دست

قاتل را ببوسند و از مال خود قاتل را ارث دهند تا بشربت شهادت مرزوق شوند و بملأ قدس و رفیق اعلی بشتابند قل اما سمعت

ما غنت الورقاء علی افنان سدرة البقاء و غنت الروح بالالحان الطری فی فردوس الاعلی یا ابن الانسان الحب ان تموت علی الفراش

او مستشهد فی سبیلی علی التراب و تکون مشرق حبّی فی علی الفردوس فانصف یا عبد   فانی شود هیکلی که نخواهد در سبیل محبوب بخون غلطد و مبارکه جسمی که
از شهادت در حبّش احتراز جوید   قل اما قرئت الا ان اولیآء الله لا خوف علیهم و لا هم یحزنون   آنچه مذکور شد بشنوان بهمه مردم و در کل
القا نما   و این امر سهل شمر و بتمام قدرت و قوّت نصرت کن بیان و اهلش را آنی غفلت منما که شیاطین بکمال همّت و قدرت در تدبیر
و تزویر مشغول گشته اند   و همچه مذکور شد که سؤال و جوابی هم نوشته اند تا آنکه القای شبهه در قلوب نمایند اگر چه معلوم نیست که سائل و مجیب
کیست و لکن حصی الله السّائل و المجیب نفساً واحداً و یعلم ما فی الصّدور ان انتم تعرفون   کذلک قصصنا علیک من قصص الامر لتکون من الذینهم
بتلویح الکلمات یتنبهون   قل یا ایها الغافل کانک کنت راکباً علی مطیة نفسک و اخذت زمامها عن کفّک بحیث لا تدری فی ای ارض تمشی
و ترکض و کذلک ینبغی للظّالمین من عذاب یوم عظیم   فو الله انّ ذنبک لهو العظیم الذی جعلت نفسک محروماً عن رحمة الله و عن فضله کذلک کان عن مشرق
الروح فی فجر النور مشهوداً   و کذلک الذینهم یمشون علی قدمک و یتبعون ما یوسوس الشیطان فی صدورهم و اخذوا السامری لانفسهم ولیّاً من
دون الله و کانوا فی ارض البغی و البغضاء محشوراً   قل یا ایها المجادل المعارض و الذین اتبعوک بای دلیل اعرضتم عن الذی ما دعوکم الا
الی الله و قمتم علیه بالمحاربة باسیاف السنتکم و سهام ظنونکم بعد الذی انهیکم الله عن ذلک فی کتاب الذی لا یأتیه الباطل و کان فی کنائز العصمة
بخاتم الله مهوراً   فو الله لو هبت فی قلوبکم نسمات المحبة لتقطعوا رؤسکم بایدیکم جزاء بما فعلتم فی دین الله و کنتم فی الواح القدس باسم
المعرضین مکتوباً   قل یا ایها المأیوس المجاهد و المحروم المعاند بای ذنب جرّدت سیف ظنونک عن غمد هواک بعد الذی ما رأیتنی و ما عاشرتنی
و ما وصل الیک کتابی و لا الیّ کتابک و لا انا سمعت اسمک و لا انت حصیت ما کنت علیه فو الله لم یکن کل ذلک الا من فطرتک الخبیثة
یا ایها المشرک بالله و المعرض عن جماله و الملحد فی آیاته فو رب السموات و الارض فعلت امراً ما فعل احد قبلک و ارتکبت ذنباً ما سبقه الیه
احد و لا یخطر ببال نفس و نسئل الله بان یجزیک بما فعلت و اردت و کنت بذلک من الذینهم ما وجدوا روائح الانقطاع عن مصر الاحدیة
و ما دخلوا فی مدینة التی کانت بقدرة الله خلف سرادق العز مبسوطاً   آخر بر فرض تسلیم که نعوذ بالله مصطفی چنین حرفی از لسان جمالش
جاری شده این از کجا ثابت شد که از این بنده باشد   و الله المهیمن القیوم ما ذکر از لفظ احدی چنین مزخرفی ظاهر شود و استفسار این فقره هم
اینقدر تطویل و اطناب ضرور نداشت بدو کلمه معلوم میشد   حمد میکنیم خدا را که جمیع در میقات خود بهوای نفس و حفظ مال و جاه مشغول نبودند و این
بندگان در ولایت غربت با شدت اعدا جمیع آنچه نازل شده بود از نزد خدا جمع نمودیم و همه بخط مبارک نوشته شد و جلد شد و بعضی را بهمه اطراف
فرستادیم و بر جمیع حفظش نمودیم که جز خدا احدی اطّلاع ندارد و احاطه ننموده و دیگر اشراف این ارض همیشه محل اشراق کبری منزله العظمی شد
و مع ذلک این نسبتها در عوض اینکه نصرت کنید و یاری نمائید دادید و میدهید   فو الله ما اشکو منکم الّا ان ینبغی لکم بان تفعلوا ما فعلتم و تنسبوا

بانسبتم

مانسبتم کما فعلوا الذین هم کانوا قبلکم وحاربوا الله فی امره وجادلوا اصفیائه ونازعوا احبّائه وحاججوا ارتضائه وجاحدوا افضل الذی تحفّهم

امنوا بالله وجاهدوا فی سبیله کما انتم فعلتم بما ما قدرتم ولکن ما استطعتم علیه وانکرتم فضل الذی کان عن سحاب الرّحمة بقدرة الله مهطولا فوالله حینئذ

یذوب قلبی فیما فعلتم ویبکی السّراج قدّامی ویصیح القلم فی انامل ویضجّ اللوح فی یدی فیما افتریتم علی العبد وما استحییتم عن الله الذی خلقکم بامره واظهرکم

من ماء الذی کان فی ظهر ابیکم مستورا ودر آخر رساله ذکر نموده بودید عقیده ما این است که شما وجناب حرف جیم در یک رتبه هستید و این معتقدیم

وبعد ذکر موسی وخضر نموده ومقصودی در آن مستور نموده بودید اوّل آنکه دروغ گفته وافترا بر نفس خود زده وتکذیب نموده او را قلم ومدلول او قل

کذلک یشهد ایدیکم وارجلکم علی انفسکم ان انتم تشعرون جمیع مطالب وعقاید حبّ وبغض او از کتاب او مشهود گشته واگر برائحه حبّ خدا

واولیای او موفّق شده بود هرگز اینگونه افترا بر عبد او جائز نمیدانست ودر این طومار یک کلمه صدق ویا حرفی در مدل بر رفق باشد مذکور

نمود کان ظهور حبّ جناب حرف جیم وبغض بخدا واولیای او بود کذلک احصینا کلّ ما کان علیه وشهد بذلک ایداه ومداده وقلمه الذی عنده آیة

باصبعه فیما کتب منه ما لا ینبغی لاحد فی الملک وکذلک یشهد هذا القلم فی هذا اللّوح لیکون علی العالمین نذیرا وثانی آنکه این عبد والله

الذی لا اله الّا هو جز عبودیّت حامل امری نبوده والعبد الامر بید الله المهیمن القیّوم وشکّی در این مقام مراحدی با عبد مرقوم نماید مع ذلک

فبالله در هر نامه که باین ملک از اصحاب غائب وبعضا میآید ذکر برهان شده که فلان چنین گفته وبرهان طلبیدیم عاجز شد از اتیان برهان

آخر برهان از که میخواهند وبرای چه امر حجّت ودلیل میطلبند اگر برهان عبودیّت مطلبند قد ملأ الآفاق واگر دون آن را میجویند لم یکن عندی

قل یا ایّها المعرضون لو انتم تطیرنّ بجناحین الظّنون من حینئذ الی الذی لا آخر له لن تصلوا الی هواء هذا الفضاء اذًا یا ایّها المغلّین موتوا بغیظکم

ونار انفسکم انّ الله علیم بما انتم الیوم فی قلوبکم تکتمون قل انسیتم ما وصّاکم الله فی الکتاب وفی کلّ الالواح بان لو تجدوا نارًا فی سدرة

لا تخمدوها بماء غلّکم ولا تمسّوها بظنون انفسکم اتّقوا الله یا ملأ البیان ثمّ عن عبارته لا تستنکفون وانتم نبذتم نصح الله من وراء ظهورکم

وما حسبتم داعی الله وکنتم من الّذینهم امنوا واعرضوا ثمّ ازدادوا فی شقوتهم ویحسبون انّهم فازوا بوجه الهدی کلّا بل هم عن جمال الله معرضون

قل سل ما انتم تکتبون وترسلون الی الاطراف کمثل الّذین کتبوا الورقات وعلّقوها علی البیت لیدحضوا الحقّ باقوالهم فویل لهم ولکم فیما صنعوا

وفیما انتم الیوم تصنعون قل الله یرفع الحقّ بکلماته ویزهق الباطل بامره ویبطل اعمال الّذینهم ارتکبوا بهتانًا واثمًا ویقطع دابر

الّذینهم قاموا علی عبده من دون حجّة وبرهان وکذلک کانت سنّته من قبل ان انتم فی آفاق الامر تنظرون قل یا ایّها المعرض اسمع

قولی ولا تجاوز عن حدّک فانزل من سلّم النّفس والهوی ثمّ ارتق الی سلّم الانصاف والرّضاء لعلّ الله یغفر عنک ویرد الیک فی شاطی

حبّه ویرزقک من ثمرات الانقطاع ویجعلک من الّذینهم ببشارة القدس یستبشرون ونشهد فی آخر الکتاب بانّ من یظهره الله حقّ لا ریب فیه وظهوره ظهور الله

فی المستغاث و اذا انتم عنه معرضون قوله لو تکونن فی هذا القمیص لن تؤمنوا به و لا بالذین هم من عنده الیکم یرسلون لانکم تعترضون علیه و تجادلونه فیما عندکم و تستدلون بما القی الشیطان فی قلوبکم و انه مقدس عن کل ذلک و ینادیکم بلسان الغیب انه لا اله الا انا ان یا اهل البیان ایای فارهبون قوله لقد ابکیت فی هذا القول علی شأن لن یحصیه احد الا الله المهیمن القیوم کانی اطلعت بحزنه و بکلما یجری علیه من سوء ظنونکم الا لعنة الله علی الذین ظلموا و یظلمون من دون بینة و لا کتاب عز محبوب قسم بخدا که اینعبد تفخر مینماید برای قدوم مبارک آن نیر اعظم و کل ارض محبوبست نزد این عبد زیرا که محل مشی آن رجل مبارک واقع میشود و هوا مقصود این عبد واقع شده لاجل آنکه از او استنشاق میفرماید و کذلک جمیع میاه ارض لاجل آنکه از او میآشامد و بما مر وجود الطالبین و آنچه در محل نظر و بصر آن سلطان غیب و شهود خواهد شد فنعم ما قیل و غایتی القصوی مواقع رجلها و عرش لها ارض علیها تمشت با وجود این میدانم اینگونه سخنها بمعنی چه در السن و افواه این همج رعاع جاری شده

قل ای الله لو ان لکم امر عند الله تعترفون باری کل امور را با تفویض نمودم بالله و انا الیه راجعون

بلبل الفراق علی غصن الافاق قد ینادی بهذا الفراق یا ملأ الاشتیاق
و طیر الوفاء یتغنّ علی دوحة البقاء بان هذا الفراق یا ملأ الاشتیاق

و ورقاء الهجر یرنّ علی افنان سدرة الفراق بان جاء الفراق یا ملأ الاشتیاق
قل تم زمان الوصل و جاء الفصل عن خلف القضاء و هذا الفراق یا ملأ الاشتیاق

قد جرت الدموع عن عیون اهل البقاء فی ملأ الاعلی بهذا الفراق یا ملأ الاشتیاق
و قد انقطعت نسائم السرور عن رضوان السناء بهذا الفراق یا ملأ الاشتیاق

تالله قد اصفرّت وجوه اهل الغرفات بهذا الفراق یا ملأ الاشتیاق
و تبدّل عیش کل شیء بین الارض و السماء بهذا الفراق یا ملأ الاشتیاق

و یحلن الحوریات من دم الحمراء بما یسمعن نداء الفراق یا ملأ الاشتیاق
و لن یزیّنّ هیاکلهن من حریر البقاء بما یسمعن نداء الفراق یا ملأ الاشتیاق

و هذا الحزن لن یقاس بحزن فی جبروت العماء بما هبّ نسیم الفراق یا ملأ الاشتیاق
در این وقت که طیر بقا از ارض عراق طائر و اهای شوق و اشتیاق

بنار فراق در احتراق این نامه ازین نملهٔ فانیه بسوی احباب خدا ارسال میشود ای دوستان تا چشم دارید بگریید و تا نفس موجود بنالید زیرا که بساط وصل و اتصال و قرب و لقا در هم پیچیده شده و سلطان قضا با قضای تقدیر مقدّره فرش فصل و انفصال و هجر و فراق گسترده و اریاح هجر و فراق چنان وزیده که جمیع اشجار وجود از غیب و شهود همه قمیص فنا پوشیدند و بحزن باقی پیوستند پس ای چشم گریه کن و ای گوش ناله بشنو و ای لسان ندبه و نوحه کن و ای جسد در تراب وطن گیر و مع کل ذلک نحمد الله علی ما اختصنا بهذه البلایا المتواتره و هذه الرزایا المتوالیه و نشکره فی کل حین علی کل الاحوال و انه کان بنفسه الحق علی ما نقول شهیدا

در جمیع الواح قبل ذکر یا فرج وقتی آید و هنگامی شود که طیر عراقی آهنگ حجاز نماید پس شتابید بسوی او ای عاشقان جمال سبحانی

والیوم جان

داری و لهان حرم ربانی حال آن وقت رسید و آن نسیم وزید و آن طیر پرید و شما ندیدید و فائز نشدید و بمقصود نرسیدید باری آنچه مرقوم
شد و هرچه مذکور آمد قبول ننمودید و گوش ننهادید حال آن وقت گذشت و آن یوم از دست رفت دیگر آن نسیم در این ارض نوزد و آن گل رخ نگشاید
و آن باب مفتوح نشود هرگز نشنیدید که بلبل باغ الهی جز بگلزار روحانی راحت نجوید و مقر نگزیند و یا آنکه هر هبای عشق جز در سینای روح وطن نگیرد
و یا قلوب عاشقان جز جمال معشوق منظوری طلبد و شما ای عاشقان بخیال خود مشغول شدید و هرگز عزم دیار معشوق ننمودید
زهی غفلت که همکان را فرو گرفته که شمس در وسط زوال منیر و روشن و جمیع بطیور لیل همراز و هم آواز گشتند و ختم القول
بما غنت عندلیب الفراق فی ارض العراق و ینادی کل من سکن فی شطر الآفاق بان طیر البقاء قد طارت الی مدینة العماء و حمامة
الروح قد صعدت من غصن و رقدت غصن اخری لو انتم تکونون یا ملأ العاشقین و یا اهل ملأ العالمین و کذلک نلقی علیکم آیات الفراق
لعل تقومون عن مراقد الغفلة و تکون من الذین هم کانوا من المتذکرین

این عبد حزین که در ارض حزن جالس شده و از جواهر حزن مرزوق گشته و از سلسبیل حزن شارب شده و از هوای حزن مطایر
هم بر او باریده و از سماء همّ اغیاث غم بر او ریخته با آواز حزین ندا میکند شما را و هر که با شماست که آنچه در وصایای قبل و بعد مسطور
گشته معمول دارید و از رشحات طفحات نسائم رحمت نامتناهی باز نمانید و از جذبات نغمات ورقاء لایزالی دور نگردید که آنچه از بدایع
جوامع نغمات مشهود گشته معدوم خواهد گشت و هرچه از طرائف و لطائف نغمات مسموع میگردد مفقود خواهد شد پس بسواذج سعی و جواهر
اهتمام بر صراط حق رفیع مستقیم شوید و بعد بر بساط عزت سلطان مکنت مستریح گردید که عنقریب کأس فنا را از دست ساقی بقا خواهید نوشید
و کأوس موت را از دست حاملان عزرائیل خواهید آشامید مستعد شوید که شاید نعمت حیات را ضایع ندارید و از معرضین محسوب نگردید پس بکمال
قدرت جهد کنید که شاید خدمتی از شما برآید که موجب رضای سلطان عما و ملیک بقا گردد قسم بخدائیکه جالس نموده این عبد را بر عرش حزن
که مقام عظمت از آنچه در سموات علی و ارض سفلی است سعی نمودم تا نفس باقیست و از قفس تن خارج نشدید امری از امر مرتکب نشوید که مایهٔ تأسف
و افسوس گردد این بنده با جمیع لطمات که شنیدید و گویا که اعظم از آن در ملک ظاهر نشده آه نمیکند مگر آنکه از طلعات قدس و وجهات انس
شرم میکنم و خجلت میبرم زیرا که خدمتی از دست این عبد حزین بر نیامد که موجب سرور حضرتشان شود نیکوست این بیت در این مقام چگونه سر ز خجالت
برآورم بر دوست که خدمتی بسزا بر نیامد از دستم و لکن حضرت مقصود را میخواهم در این حالت که از سحاب محبت قطرات الطاف حین غیبت تا طلس
در جریان و از ارياح عنایت نسمات لطاف در وزان و ورقای اشتیاق در ترنمات و حمامهٔ فراق در نغمات و هدهد هوی در طیران و طاوس

و انجم وصل مرتفع و سموات فیض در اشراق و حوت سینای عشق در احتراق و سمندر نار شوق در تعزید و بغاء کدورت در تغرید احدیت در منتهی
منطمس و آفتاب ظهور در نقاب و ضیای بروز در حجاب و ارض حزن منبسط و شجرهٔ یأس منغرس و جبال سکون مندکّ
و بحار کمون منسجر و ستارهٔ رجا منکدر و چشم حبیب منتظر تا شاید بلبل وفا بر فنان مغمور شود و عندلیب سبا بر اغصان سدرهٔ سینا در پریدن
آید و ورقهٔ ورقاء بر اوراق دوحهٔ بقا بترنّم آید که بلکه شجرهٔ یابسه بثمر آید و سدرهٔ منهدمه مغروس شود و بلبل خاموش بخروش آید
و هدهد مقطوع الجناح بهوای سمای قدس متصاعد شود و نار مخمده بفوران آید و نهر راکده ساری گردد تا از کوب و کوس سرور مرزوق شویم
و از ثمرات شجرهٔ حبّ متلذّذ گردیم و از مرآت صافیه مستجلی باشیم ولکن خدا میداند که در این وقت چنان قطرات عبرات
از چشم نازل گشته و رشحات دمعات مثل باران حمر بر وجه جاری شده که از فرات عینین قلم را از سیر بازداشته و طفحات دموع
صفحه را از مداد منع نموده نعم ما قال فطوفان نوح عند نوحی کادمعی وایقاد نیران الخلیل کلوعتی ولولا زفیری اغرقتنی
ادمعی فلولا دموعی احرقتنی زفرتی وحزنی ما یعقوب بثّ اقلّه وکلّ بلا ایّوب بعض بلیّتی ولو صبّ ما بی بالجبال
وکان طور سینا بها قبل التجلّی لدکّت با همهٔ این بلایا و محن و رزایای سرّ و علن منتظر و مترصّد عنایات متواترات و نعمات
مترادفات مستمرّ شاید ساقی طلعت سینا از کوب حمرا خمر قضا بنوشاند تا از نفحات مدینهٔ سبا هدهد جان مسرور شود و از
نغمات حمامهٔ سنا مجذوب گردد بلکه این مرآت مکدّر از طلعت جمال مستجلی شود و این حجر مستوره از وجه جلال مستجلی شود لعلّ
قلب افسرده در حرکت آید و هویهٔ مهمومه در ارتعاش آید لذا اقول لا حول ولا قوّة الّا بالله المهیمن القیّوم انّا لله وانّا الیه راجعون

هو حبیبا

مدتها و قرنهاست که نامه‌ای بآنجناب مرسول نگشت و کلمات متعالیات از آنجناب مرسول و نزول
ولکن تعویق از سبب عدم خلوص نبود بلکه عدم اطّلاع از احوال عازمین حضور علّت تأخیر شد والّا ذکر آنجناب همیشه بوده ان شاء الله
خواهد بود و دیگر الحمد لله این روزها حوادث جدیده موجود نه ولکن حزن روحانی لا زال بوده و خواهد بود له الشکر والحمد مدّتیست
درد در چشم واقع شده هر یوم است اندکی بهتر است و این اوّل نامه‌ایست که بعد از وجع عین ارسال میشود ان شاء الله
امیدواریم که اصحاب شجرهٔ نفی مرتفع شود و ارياح سرور و فرح از یمین عطوفت برخیزد بقسمیکه آثار هم و غم را از ملک براندازد
و جمیع دوستان در شاطی قدس انقطاع مجتمع شوند اگرچه بنده مشکل در این دور بفرح و سروری و یا جمع و اجتماعی مرزوق شوم دیگر
تا تقدیرات الهی چه باشد رضینا بقسمة الجبّار فینا و دیگر حاضرین حضور را تکبیر برسانید و حفظ فرمائید هر حرفیکه سبب وحشت ناس شود هرگز

مگوئید

نمایند کمال جد در این امر مبذول دارید و دیگر جناب آمیرزا محمد حسین و جناب میرزا موسی و جناب سیاح و ملا رجبعلی و آقا علی محمد و آقا سید جواد

همه را تکبیر میفرستیم یار کار را نفاد شد والسلام علی من اتبع الهدی

باسم محبوبی العلی الاعلی

هذا کتاب من هذا المقتدر الذی یدعو کل من فی السموات والارض الی ربه العزیز الجبار قل

ان فی تسجیر البحار وتجری الانهار وتقلب اللیل بالنهار وظهورات الاحدیة فی قمص الانوار وهبوب الریاح وآثار الصنع فی الاشجار لآیات
لاولی الابصار قل یا ملأ الارض فانظروا الی آثار قدرة الله کیف خلق کل من فی السموات والارض بحرف من قلمه ونفخ فیهم روح الحیوان
بحرف آخر کذلک نلقی علیکم ما استتر فی طمطام مریم الاسرار وارسل علیهم علیا قبل محمد وانزل معه آیات بینات یعجز عن عرفانها کل
ذی علم واقتدار وبذلک شقت ارض المعرفة وانفطرت سموات الحکمة ورفعت غمام الفضل وتنزل علیکم الامطار کان ذلک تذکرة لکم بالحق
وعبرة لاولی الالباب ویهدی المنقطعین الی رفرف القدس وما یزید الظالمین الا خسارا قل یا قوم هذا ما وعدکم الله فی الالواح
قد جائکم علی غمام من النار وفی حوله ملائکة الروح ویبشرکم برضوان الاحدیة فی مقعد الذی فیه تشرق الانوار واقبل الیه الذین
اوتوا بصائر العدل من لدن عزیز مختار واعرض الذین تجد فی صدورهم غلا من الله وکانوا من الذین کفروا بالله فی کل عهد واعصار
وهذا ما رقم من قلم الاعلی علی الواح التی سطرت من اصبع الله المهیمن الجبار قل یا قوم فانصفوا فی انفسکم قل من آن و تفکروا فیه
یا اولو الافکار ان لن تؤمنوا بالذی جائکم بآیات بینات فبای وجه توجهون الیوم یا اولی الانصاف اما تستحیون من قبل یوم ما یاتی
ربک او بعض آیات ربک وهذا هو الذی قد اتی فی ظلل من الانوار بآیات یعجز عنها کل من فی السموات والارض وتندهش عنها عقول
العارفین ثم افئدة اولی الاخیار قل یا قوم قوموا عن مراقد الغفلة ثم اقبلوا الی الله الواحد المقتدر الفطار قل ان فی خلق انفسکم
وتکلم السنکم وتحرک ایدیکم لآیات لاولی الانظار قل یا قوم لا تمنعکم الدنیا وزخرفها ولا یصدکم ما نزل علیکم من کل متکبر مرتاب
ولا تخافوا عن الذین ما سلطهم الله الا علی ابدانکم فی ایام معدودة لیبلوکم ایکم کان فی الملک من مصطبر صبار وما نزل کان ذلک علیکم الا
بما قدر فی لوح المحفوظ علی قدر ومقدار وسیمضی کل ما مسکم من القضایا اقل من ان ترتد الیکم الابصار اتقوا الله وضعوا عن الذی
کان مقتدرا علیکم وعلی ارواحکم واجسادکم ولا یمنعه احد فی امره یفعل ما یشاء ولا یسئل عما شاء وهو العزیز المختار قل ان الذین صبروا
فی الارض فسوف یجزیهم الله احسن الجزاء ویرکبون علی براق الحمراء ویمرون فی کل حین عن کل الاشطار والاقطار قل یا قوم هذه ناقة الله
عن ما اثبت الله لها فی ارض الفردوس وتسقیکم من لبن الذی تحیی به الارواح والابدان ویا قوم لا تمسوها بسوء انفسکم ولا تتبعوا هویکم
فاتبعوا الذی یدعوکم الی الله ثم اذکروه فی قلوبکم فی اللیالی والاسحار قل اولم یکفکم انه انزل علیکم الکتاب وفیه فصل کل امر و یلی

عليكم في عشي وابكار ويبشركم لقاء يوم تزهق فيه وجوه الظالمين غبرة النار وتندك فيه جبال العلم وتنشق ارض الكفر وتنفجر فيه الانهار

قل هذا يوم الذي وعدتم به في الالواح اذا كانت السموات مطويات في يمين القدرة وتقبض الارض بقبضة الارادة وتشتعل فيه الاشجار بنار

ما رقم في قلم الامر من خفيات الاسرار بالاجهار اذا يستبشروا المقربون بلقاء ربهم ويضطرب كل مستكبر مكار ويسوق الذين امنوا

ملائكة النور الى جنة البقاء في قطب العماء ويسوق الذين كفروا ملائكة العذاب الى جبين القرار كذلك نلقي عليك من اسرار الامر وذكرك ما فعلوا

الذينهم كفروا من قبل كما يكفرون اليوم مولاهم الفجار لتطلع بما قضى من قبل ولتكون راسخا في امر الله بحيث لا يزلك كل منكر كفار فانظر بان الذين

اوتوا التورية قد وعدوا بالذي يأتي من بعد فلما جائهم عيسى بآيات الروح اذا قالوا ان هذا الا رجل كذاب ثم اولوا الانجيل بشروا بمن

يأتيهم من بعد فلما جائهم محمد رسول الله استكبر عليه كل معتد مكار اذا فاسئل عن الذينهم اوتوا الفرقان لو جائهم الرسول من عند الله

قالوا ما هذا الا رجل سحار فلما رجع الى مقاعد القدس في قباب العظمة اذا يرجوه في كل حين ويتضرعون بالليل والنهار كذلك فعلوا

من قبل الذي لا قبل له ويفعلون الى آخر الذي لا آخر له وهذا ما قصصنا لك عن الذينهم كفروا واعرضوا بعد ما جائهم البينات من كل الاشطار

ومكروا على الله على ما هم كانوا مقتدرا عليه وما مكرهم الا في زين الا في تبار كما ترى اليوم لما جائهم علي بالحق بالبينات والزبرات قالوا ما وعدنا

بهذا في آبائنا اذا استكبروا عليه وفروا كالحمر فرار وهذا مقدارهم في الملك وما زين الشيطان لهم اعمالهم بحيث لا يشعرون بما يقولون وكذلك

نبأناك من كل شيء نبأ لتكون من اولي الابصار قل وكذلك فانظروا الى الذينهم اوتوا البيان لو يأتيهم احد بآيات بينات ونجوم

واضحات وقل باهرات وكلمات جامعات وحروف دريات لن يعرضوا عنهم عن كل ذلك وينكثون عهد الله وينكصون على اعقابهم

ولا يعقلوه الا بما مرتقيا وكذلك تعرفن بان المؤمن في كل الاعصار لم يكن الا كالكبريت الاحمر وهذا ما نزل حينئذ من سماء الروح على افئدة

الابرار قل يا قوم ان تملكوا خزائن الارض كلها وتحكموا على ما تطلع الشمس عليها وتأكلوا كل ما ظهرت عن سحاب الارض من الاثمار وتلبسوا

كل ما نسج في الارض من الحرير واللباس وتصرفوا كل الابكار فوالله لن ينفعكم في شيء حين الذي تأتيكم ملائكة الموت من مدبر قهار وينقطعكم عن

كل ذلك اقل من اللمحة كانكم ما خلقتم في الملك وهذا من حق الذي رقم في الالواح من عند الله المقتدر العزيز الجبار وكذلك شرعنا لكم شريعة

النصح واشهدناكم مناهج القدس وعلمناكم سبل الفردوس والقيناكم حكمة الامر لتقربكم الى العزيز القهار قل يا ملأ الارض فمن شاء

فليتخذ هذا النصح اللطيف سبيلا الى الله فمن شاء فليعرض فيرجع الى مقره في الهاويات والتكبير عليك وعلى الذينهم سمعوا نغمات الروح وصعدوا الى مقر قدس نوار

هو العزيز - بسم ربنا العلي الاعلى

قل هذا كأس ملئت من رحمة الله فاشربوا منه يا اهل البيان قل هذا كوب موج فيه من اسرار سر الله تقربوا اليه يا ملأ الايقان قل هذه

سدرة

سدرة اشتعلت فيها نار الله ان اسرعوا اليه يا ملأ السبحان قل هذا السراج القدس او قدر بهجة الله فاستنيروا منه يا اصحاب
الرحمن قل هذه شمس التي اشرقت من افق جمال الله فاقبلوا اليها يا اهل الالباب قل ان هذا الذكر يذكركم بذكر الله اذكروه
يا ايها الاصحاب قل هذا النسيم الفردوس قد هبت عن رضوان القدس عن شطر عناية الله ان اسرعوا اليه يا اهل البقاء ثم يا اهل
الوفاء قل هذه النعمة قد اثمرت من شجرة الروح في ظل مدينة الله ان اطلبوها يا من كان في الارضين والسموات كذلك علمناكم
سبل القدس واشهدناكم مناهج العز وعلمناكم مواقع التوحيد ولقيناكم كلمات التجريد لعل بذلك تحدث النار في قلوب الذينهم بحرارة
عشق الله لا يصطلون والروح والبهاء والقدس واللقاء عليكم يا اهل الارض ان انتم بروح الامر الى جهة هذا السماء تطيرون

هو العلي

هذا كتاب من العبد الى الذي اهتدى بنور الله المهيمن القيوم ان يا علي طوبى لك ثم بشرى لك فيما هاجرت الى الله وسافرت في
سبيله حتى دخلت في ارض التي كل الخلق اليه يرجعون قل ان الذين يسافرون من اوطانهم ويذكرون الله بقلوبهم اولئك
حقت عليهم كلمة الرحمة وهم في غمرات الرحمة يسبحون كذلك نلقيك قول الحق ونبشرك برضوان القدس لتكون من الذينهم
بفرح الله يستفرحون ثم الروح عليك وعلى الذينهم الى معارج القرب يعرجون ثم كبر من لدنا على ضلعك وعلى اللواتي هن في
حولك ثم البشرى لهن بمقام كريم

هو العليم الحكيم

ان يا حرف القرب هنيئاً لك بما تقربت الى الله العزيز الحميد وسمعت نغمات الفردوس وعرفت حبيبك بارئك
في يوم الذي انصعقت فيه كل من في السموات والارضين كذلك يعز الله عباده الذينهم انقطعوا اليه وكانوا على الصراط باذن الله
لقائمين اذاً ينبغي لك بان تشكر الله بارئك في كل حين ويأخذك جذبات الشوق عن كل الجهات وتقلبك الى شاطئ
الروح في مقعد الذي ما دون فيه حد من قبل وكذلك نلقيك قول الحق ونهديك سبل الهدى لتكون من الموقنين ثم اعرف بانا
شهدنا كتابك وعرفنا امرك ووجدنا حبك وسيجزيك الله احسن الجزاء من عنده اذ انه هو مجزي المحسنين ولكن كل ذلك
ما انعم الله بفضله وجوده وشهد بذلك نفسك وروحك ومن ورائك تشهد ملائكة المقربين ولكن انك ينبغي لك بان
تنقطع عن كل من في الارض وتدخل في مقام الذي لن ترى في خلق الله من تفاوت وتشهد كل من في السموات والارض
في قبضة مليك عز قدير وتشهد نفسك بين الموجودات في ذلك بحيث تركض في فاران القدس وحوريات القرب حتى تدخل في رضوان قدس منير
وكذلك نلقيك ما يغنيك عن الذينهم كفروا واشركوا لتكون على بصيرة في امر مولاك وتكون في الدين لمن

فی سرادق الخلد لداخلین وکانوا من الذینهم طاروا فی هوآء القرب وعلی الذینهم والروح علیک الراسخین

هو العزیز القیّوم

ان یا رضا قد جزاک الله عنّا خیر الجزآء ویبلغک الی ما انت تحبّ وترضی نشهد انّک بلغت الی غایة الجهد والسّعی فی رضی الله مولیک ونحن نسئل الله بان یثبّتک علی حبّه وحبّ الّذین ما یرون فی انفسهم الّا حبّ الله الملک القدیم اذاً ینبغی لک بان تشکر الله بارئک وتذکره فی کلّ حین بما ایّدک بامره واودع فی قلبک حبّ احبّائه وجعلک خادماً لعبده ووصلک الی شریعة القرب ادخلک فی سرادق الّذی ما دونه فیه الّا الّذینهم الی صرف الجمال ببصر العزّ ینظرون وعلی ارائک القدس هم متّکئون اذاً جنّب عن نفسک وهواک وتقرّب بجنب التّسلیم والرّضا حتّی لمولاک لیتمّ نعمة الله علیک ثمّ امش علی الارض بالحکمة وتکلّم بالحکمة ولا تجادل الّا بالحکمة ولا تحزن عمّا فات عنک کان ذلک نصحی علیک وعلی الّذینهم عن سوی الله هم منقطعون فاجعله امام بصرک ولا تغفل عنه وکن من الّذینهم علی ما یحبّ مستقیمون ثمّ ذکّر من لدنّا ضلعک ثمّ الّتی کانت فی بیتک ثمّ الّذینهم علی ربّهم یتوکّلون وبشّر ضلعک بعنایة الله ثمّ کبّر الله فی وجهها وانّ هذا الامر من لدن عزیز قیّوم قل لها ان رأیت امة الله الّتی تشرّفت بلقآء العبد فی آخر سنة الهجرة ذکّریها من لدنّا ثمّ بشّریها برحمة الله العزیز المحبوب وقولی لها فاعرفی قدر النّعمة فی نفسک وتوکّلی علی الله فی امورک فانّه یحفظک وابنک عن الّذینهم بربّهم مشرکون فاستقیمی علی حبّ مولاک ولا تلتفتی الی الّذینهم بنعمة الله هم یکفرون ستفنی الدّنیا وما فیها والامر کلّه یرجع الی عزیز قیّوم ثمّ احفظی ابنک مهدی ثمّ بشّریه بحضر الله العالم الحاکم المحمود قولی له فاصبر علی ما یرد علیک ولا تضطرب من شیئ فتوکّل علی الله وانّه وکیلی علیک بعدی یوصلک الی غایة المقصود والرّوح والتّکبیر والبهآء علیک یا ضلع الرّضا وعلی بعلک وعلی کلّ من نسبک من کلّ اناث فذکور ثمّ عرف قدر بعلک وبما فاز فی رضی المحبوب

هو العزیز ان یا محمّد لا تحزن عن کلّ ما انسبناک لانّ کلّ ما یظهر من الحبیب محبوب ثمّ استقم علی حبّک وتوکّل علی الله ربّک وانّه یوفی وعده ولا یخلف الله المیعاد

هو العزیز

ان یا علی فاصبر فی امری ولا تحزن فی نفسک لانّ الفراق وان کان امرّ من کلّ مرّ ولکن اتّباع الاحلی عن کلّ حلو اذاً فاتّبع لنفسک ما هو مقبول لدی المحبوب ویطلع غیر مردود ثمّ اوصیک یا علی بالصّبر فی هذا الفزع الاکبر وبالاصطبار فی هذا الاضطرار ثمّ الرّسوخ فی حبّ الله واحبّائه وانّ هذا الامر لن یقاومه شیئ فی السّموات والارض لو انتم تعلمون ثمّ توجّه الی مولاک واعرض عمّا سواه وکن فی الحبّ علی مقام الّذی لو یجالک علیک فی ذلک لتقلعها لانّها ما ینفعک وما ینفعک ربّک العزیز القیّوم ثمّ ذکّر من لدنّا عبد الله الّذی سمّی بالجواد ثمّ ذکّره بحبّ اباه وهذا خیر له عن

قل یا الورکیة العیون قل له فاستقم علی حب مولاک ثم ذکره فی ایامک ولا تخف من احد فهو کان علی الله العزیز المقتدر الحی الرفیع ثم ذکر زین العابدین فبشره بمقام محمود فی جوار الله العزیز المحبوب ثم الق علی الرحیم من لدنا کلمة الکبیر لیکون من الذینهم کانوا بفرح الامر یفرحون ثم اوصیکم بان لا تختلفوا فی امر الله ولو یجتمع علیکم المشرکون وکونوا فی الارض کاعلام النصر من لدن حکیم قیوم ولو وجد ثم من احد روائح الغل لا تقربوه فی آن وهذا ما رقم من قلم القدس علی لوح عز محفوظ ثم تکلموا بالحکمة وکونوا بین الناس کمنقطع الذی ما یتوجه الا الی یمین قرب محبوب ثم اسکن یا علی فی بیتک الی ان یصل الیک من امرنا او کتاب مکنون کذلک نلقی علیک کلمات الحب لتجد منها روائح العطر وتکون من الذینهم الی الله یرجعون ثم ذکر من لدنا نساء اللواتی کن فی بیتک ثم الق علی وجوههن حرر التکبیر من هذا الفتی المحزون والروح

علیکم وعلیهن الی یوم الذی ینفخ فی الصور

هو العزیز

فسبحان الذی بیده ملکوت ملک السماء وجبروت عز العماء یفعل ما یشاء ویعبده الاعلی ولا یسئل عما شاء وهو المقتدر العزیز القدیر قل قد خرج العبد عن مدینة الله وهذا ما قبلنا لانفسنا قبل خلق السموات وقبل بعث الارواح فی هیاکل ملأ العالین وکان ذلک فی حین الذی ما ذکر فیه آدم الاولی ولا موسی الامر ولا الروح الامین وبذلک ایقن بان الناس لن یقدروا ولن یستطیعوا بان یبرزوا علینا ما لا قبلناه قبل خلق الاولین فذکر الآخرین فورب العرش والبقاء لم یکن کان من فی السموات والارض الا کف من الطین ومع ذلک کیف یقدر احد ان یفعل بنا ما لا قدر فی لوح عز حفیظ قل فوالله حین الذی اراد الغلام ان یخرج عن الرضوان بسلطان مبین اذا خرجن الحوریات عن غرفات عز مکین وکشفت الحجبات وخرجت طلعات الغیب عن مقاعد قدس منیر وحضرن کل الارواح لمشاهدة الجمال من هذا المنظر الکریم وما بقی خلف ستر اللاهوت ولا خلف سبحات الجبروت من نفس ولا من روح ولا من طیر الا وقد نزلت عن مقامها لتشهد جمال عز منیع ومشی الغلام ومشت معه ارواح المقربین ثم ملئکة العالین الی ان قام فی مقابلة البراق اذا تزلزلت ارکان کل شیء وتبلبلت حقائق اهل الفردوس ثم انصعقت افئدة العارفین ثم استوی الجمال علی سرج النور کما استوی الروح علی عرش عظیم حینئذ نار المنار عن وسط الاجواء فی مرکز البلدان ان یا مدینة الله کیف تصبرین علی هذا الفراق الذی یحترق عنه العراق ویذوب الآفاق ثم اشتعلت قلوب الموحدین ثم افئدة العاشقین ان یا ارض المدینة کیف تحملین شیئاً فی الملک بعد الذی خرج عنک جمال الله العزیز القدیر وکیف یظهر منک الاولاد وینبت عنک نبات العز بعد الذی غاب عنک ولد الله المتعالی المنیر وکیف تهب عنک ارياح الربیع بعد الذی سافر عنک ربیع الله وابتلیت بقمیص الخریف ان یا هواء المدینة کیف تربی ساکنها بعد الذی انقطع عنک نسائم الحبیب ان یا مدینة الله عمن تجدین بعد ذلک روائح المسک وممن تستأنسین بعد الذی سدت علی وجهک

نفحات القمیص ان یا عندلیب المدینة کیف تغنی علی الافنان بعد الذی طار عندلیب القدس عن فنون عز منیع ان یا حمامة المدینة تغن علی الاغصان بعد الذی لن یرفع صوت الله ثم انقطع عن المدینة نغمات قدس بدیع کذلک تذکر ورقة الله بعد الفراق لیکون الاحباب فیها لمن المتذکرین

هو العزيز

ان یا جمشید فاصبر علی الفراق ولا تجزع فی نفسک وکن من الصابرین ثم اسئل الله بان یجمع بیننا وبینکم وانه قد کان علی کل شیء قدیر والروح علیک و علی عباد الله الصابرین

هو العزيز قد جاء الامر من الله المقتدر العزیز العلیم بخروجنا عن تلک الارض ونحن اذاً فی شکر عظیم وخرجنا بطراز الذی ما رئت بمثله عیون المقربین اذاً بکت عیون اهل البقاء ثم انصعق اهل السموات والارضین قل ان فی ذلک لآیات للمتفرسین وبینات للعارفین کذلک نلقی علیک ما جری علینا من قضاء الله وهذا ما رقم من قلم قدس منیر وانک لما سمعت فاشکر ربک ولا تکن من المحزونین فسوف یرفع بذلک اعلام الهدایة رغماً لانف المشرکین وانک ذکر العباد ولا تخف من احد وکن من المتوکلین والروح والتکبیر علیک وعلی اللواتی هن آمن بالله ثم علی عباد المخلصین

هو العزيز ان یا احمد قد قبلت کأس عمّک عن عمالک و رضی عنک فسوف یرفع اسمک بالحق ویعطیک خیر الدنیا والآخرة وانه خیر وکیل واحسن معین ثم ذکر من لدنا عبدالله الذی سئل عن نبأ الذی کان بالحق عظیما قل له قد ابتلاک فی هذه الصبر بحجاب الذی یعجز عنه کل من فی الملک ان انت بشیر من الامر علیما ثم ذکر الغدیر الذی آمن بالله ثم ضلعه التی کانت فی الکتاب مکتوبا والروح علیک وعلی الذینهم کانوا فی دین الله مستقیما

هو العزيز ان یا رضا قد رضینا عنک و رضی الله منک وبذلک فافتخر فی نفسک فتوکل علی الله العزیز الجمیل ثم اسئل من الله ربک ما ترید وانه یقضی لک ما شاء وانه لهو السلطان العظیم لا تحزن عن شیء ثم استقم علی حبک وانه یکفیک عن کل العالمین

هو العزيز
ان یا علی اسمع قولی ولا تحزن
ثم توکل علی الله العزیز المحبوب
فاشتعل بنار حبک
ثم اعلم بانا ما نسیناک
فسوف یری العالمین بایدی یشکرون
من المستبشرین

هو العزيز
ان یا حسین فاصبر فی کل ما یرد علیک
ولا تحزن عما ورد علیک
فقلب الی الله وانا
مع الغافلین بالحق فی حبک
ابد الابدین

هو العزيز
ان یا غلام ... وانا ... اصبر
ان یا ... احد ... الذین ... الله
ثم ... من ... علی ... ما
شهید

هو العزيز
ان یا ... فاصبر علی ... قد ...
ان یا ... من ...
ولا تخف من احد
فسوف ...
الصابرین
قدس منیر

هو العزيز

هو العزیز ان یا منیل باشی اسمع ندآء من یحبک و یذکرک فی هذا الحین ثم اعلم بانا لنذکرناک فی مواقع عز منیع ایاک ان لا تحزن
عن موارد الهلاک و کن من الصابرین فسوف یجزیک الله خیر الجزآء و یوفی اجور الصابرین

هو العزیز ان یا شیخ الارواح انا ما انساک بذلک فاستبشر فی نفسک و کن من الصابرین ثم اسئل عن الله کل ما ترید انه یعطیک
بالحق و انه علی کل شیء قدیر ثم کبّر امّک من لدنا لتسرّ فی نفسها و یکون من القانتین

هو العزیز

[illegible]

هو العزیز

[illegible]

هو العزیز ان یا عبد الله اسمع ندآء هذا الطیر الذی انقطعت عن کل من فی السموات والارضین وارادوت
او کار الغربة بما اکتسبت ایدی الذینهم اعرضوا عن الله و ما کانوا من المقبلین و انک انت فاشکر الله بارئک بما هدیک الی صراط
عز مستقیم و ایدک بالحق و انجاک عن حزب الشیطان و ایاک ان لا تنس فضل الله علیک و لا تکن من الغافلین و لا تکلم
الّا بالحکمة و هذا نصحی علیک لتکون من العاملین

هو العزیز ان یا محمد اسمع ندائی و لا تکن من الذینهم کانوا عن نفحات القرب لغافلین ثم اشکر الله علی ما هداک الی نفسه و رزقک
عرفان آیاته و ان هذا خیر لک عن کل ما انت تحب لنفسک او ترید و ایاک ان لا تخف من احد ثم استقم علی امر الله المهیمن العزیز القدیر

سيفنى الدنيا وما فيها ويبقى العز لمولاك القديم فوالله ان المؤمن لن يحزنه شيء لانه انقطع عن العالمين ولن يمسه كدورات الملك الا
مفارقة الحبيب فلما كان ذلك من امر الله يرضى به ولكن يذكره في الشهور والسنين كذلك نلقيك قوى الحق ونعلمك تأويل
الاحاديث والروح عليك وعلى الذينهم كانوا في الامر لراسخين

هو العزيز

ان يا باري فاصبر على ما اصابك واصابنا من القضاء المبرم المشهود فتوكل على الله وان عليه يتوكل المخلصون ولا تخف من
احد ثم استقم على الحب وكن من الصابرين ثم ذكر من لدنا ابنك ليكون من الراضين

هو العزيز

هذا كتاب من هذا العبد المسكين المسكين الى الذي آمن بالله وكان من المهتدين ويلقى عليه ما يسكنه في هذا الفزع العظيم الذي فيه صعقت حوريات
الخلد ثم ملئكة المقربين ان يا عبد اسمع ما يعلمك عندليب القرب في هذا الرضوان البديع لعل تنقطع عن اشارات الملك وتقدس
نفسك عن كل ما يحجبك عن جمال عز منير ثم اعلم بانا جعلنا هذا الكتاب ذكرا لكم لتذكروني به بعدي وتكونن من المتذكرين كذلك نلقى
عليك ما نزل على قلبك آيات عز منيع ولتشكر الله بارئك في هذه الايام التي ما رئت بمثلها عيون الاولين اياك ان تنس
فضل الله عليك ولا تكن من الغافلين ثم ذكر من لدنا ضلعك ثم الذي كان في بيتك وبشرهما ببشارات اسم عظيم ثم اخوك ثم
الذينهم امنوا بالله وتمسكوا بعروة قدس رفيع والروح عليك وعلى من صبر في الله وكان في الحب لمن الراسخين

هو العزيز

ان يا محمود لا تنس فضل الله عليك ولا تخف من احد انه ينصر من يشاء بامره لا راد لامره ولا مانع لحكمه وانه لهو الحق علام الغيوب اوصيك
بتقوى الله الذي لا اله الا هو ثم باتباع امر الله العزيز القدير اياك ان لا توجه الى احد ولا تقرب بوجوه الشياطين ان الله يكفيك من
وسيبلغن الى شاطئ اسم عظيم والروح عليك وعلى عباد المخلصين

هو العزيز

هذا كتاب من هذا المهاجر الذي انقطع عن كل من في السموات والارضين وتوجه الى الله بكله وكان من الذينهم
يستشهدون في سبيل الله في كل حين ولكن بسيوف اللسان فوالله هذا اشد من سيوف الحديد ونشهد لك بانك وفيت ميثاقك وتوجهت
الى شاطئ اسم عظيم وصنعت لله بايدك ما هو خير لك عن زخارف الملك اجمعين فجزاك الله من احسن الجزاء ونعطيك ما يرضى
به فؤادك وانه لهو خير المعطين والبهاء عليك وعلى المخلصين

هو العزيز

اذکر الله فی حصن الّذی یقرب بائم الفراق علی کلّ من فی السموات والارضین وانّه لتنزیل من الله ربّ العالمین ان یا باقر

لتسمع ضجیج قلبک وصریخ فؤادک وکن من العالمین وبذلک حزنا علی شأن الّذی لن یطّلع به احد الّا الله العزیز العلیم

ولذا فتحنا علی وجهک ابواب النّصح لتستنصح نصح الله وتکون من الصّابرین اصبر یا عبد فی هذا القضاء المثبت العظیم فتوکّل

علی الله ربّک ثمّ فوّض الامر علیه وانّه خیر ناصر ومعین ولو انّ فی هذا الفراق ینعدم ارکان الموحّدین ولکنّ الصّبر فیه اقرب الی التّقوی

ان انتم من العارفین ولکن یا احبّائی ذکّروا غربتی ثمّ ابتلائی بعدی ثمّ هجرتی بما اکتسبت ایدی المنافقین ثمّ تفکّروا فی

وصالی ثمّ فی نعمائی ثمّ فی جمالی ثمّ فی جلالی ان انتم من العارفین لان لا یری فی کلّ ذلک الّا صفات الله العزیز الحیّ العلیم کذلک

نعلّمکم سبل الحکمة لتکون من الفائزین ثمّ ذکّر عبد الله احمد وبشّره بفوز عظیم ان یا احمد فاشکر الله بما هداک الی نفسه

ورزقک من ثمرات قدس جنّی دو صلک علی شاطئ القرب واسمعک نغمات قدس ملیح وقبلک وخاک وایّدکما علی خدمته فیما

صنعتم لعبده بایدیکم وهذا ما رقم فی لوح الّذی لن یغادر فیه عمل العالمین علی قدر نقیر وقطمیر فسوف یظهر فی الارض

جزاء ما فعلتم وانّه یجزی عباده المخلصین ثمّ ذکّر من لدنّا الّذینهم فی بیتکما من کلّ صغیر وکبیر ثمّ علی اللّواتی کنّ بین یدیکم من القانتین

[illegible]

هو العزیز

ان یا امة الله ان اشهدی فی نفسک بانّه
لا اله الّا هو المهیمن القیّوم وایّاک ان [illegible]
وصایائی ان انت من القانتین
فاصبری فی نفسک فتوکّلی علی الله العزیز القدیر
شما و مهمان در نهایت دوستی و مهربانی
حرکت نمائید و از قول من اولاد
متذکّر شوید ثمّ ذکّری من لدنّا اماء الله
اللّواتی امنّ بالله العزیز
القدیر

[illegible]

ویکون من القانتین

[illegible]

هذه الایام التی ما ادرکها المقربون ثم ذکر من لدنا کان من فی مدینة الحدیث بینکم حب الله ثم علی الامر هم محکمون ثم ارفق الی التی انتسبها الله الی الذی هاجر مع عبده وهذا وصیتنا لکم بالحق ان انتم تعرفون والروح علیکم و علی الذینهم علی ربهم یتوکلون

هو العزیز

ان یا حیدر اسمع نداء هذه الطیر المغنی علی کل الافنان ولاتکن من الصابرین قل یا ملأ الارض بالله قد طارت طیر الاحدیة و تعلقت فی هواء قدس لطیف ونهما لاتفرحوا بذلک فسوف یأخذکم عذاب یوم عظیم قد نطق الطیر شیئا ولقائها الی الفردوس ثم ما للعالمین ونهما عن فهمها ومالدیکم لقائها وبذلک کنتم قوم سوء اخسرین قل فأف لکم وبما اکتسبت ایدیکم فی ایام التی نزلت فیها مائدة قدس قدیم من سماء عز منیع قل فوالله لو تطلعون بما فات عنکم لتغرقون انفسکم فی الماء او تقطعون رؤسکم بایدیکم ولکن احتجبتم وکنتم من الغافلین وانک انت فاتبع نصحی ثم ذکر ایام وصالی بعد هجرتی وفراقی وکن من الصابرین ثم ارض بما رضی الله لنا ثم اصطبر فی هذا الفراق الذی ما صبر فیه احد من العالمین لان الفراق صعب علی الذین ذاقوا حلاوة المحبة عن جمال قدس منیر ولکن لما ظهر من لدی الحبیب لذا محبوب عندنا وهذا الحق مستقیم کذلک نلقی علیک ما یذکرک بالحق ویقلبک الی الله محبوب العارفین ولیستنشق من هذا اللوح روائح الوصال ان اشتد علیک حرارة الفراق وکون من الساکنین ثم ذکر من لدنا ضلعک ثم کبر فی وجهها وبشرها بمقام خلد کریم ثم الذینهم معک وکانوا من المخلصین والروح علیک وعلی الذینهم اهتدوا بهذا الفجر المنیر

هو العزیز

ان یا ابراهیم ان اشهد فی نفسک بانه هو الله لا اله الا هو قد ارسل الرسل بالحق وانزل الکتب بالعدل فضلا من عنده علی الخلائق اجمعین ومن الناس من قبل ومنهم من اعرض وکان عن شاطئ القرب بعید وانک انت لا تشرک بالله وتوکل علیه فی کل الامور وانه یکفیک عن دونه وانه لخیر ناصر ومعین واوصیک بان لا تحزن عن شیء ولا تلتفت الی احد فتوجه الی الله ربک وکن من الشاکرین فسوف یعطیک الله ما یسکن به فؤادک وانه ذلک لحق یقین ثم ذکر من لدنا حسین الذی کان معک فی المنام ثم بشره بفضل الله العزیز الکریم انه یغفر عباده ویکفر عنهم سیئاتهم وانه لذو فضل عظیم قل یا عبد فاستقم فی حب الله ولا تخف من احد ثم انصره علی ما استطعت ولاتکن من الغافلین سیفنی الدنیا وزخرفها ویبقی الملک لله العزیز الجمیل ثم ذکر ضلعک وحنتک من لدی العبد وان هذا الذکر بدیع

هو العزیز

ان یا حسین اسمع نداء هذا المسافر الغریب الذی هاجر الی الله ثم انقطع عن الخلائق اجمعین وما توجه الی احد الا الله العزیز الکریم وما خاف من نفس

ربّنا فی ایّامه وکان متوکّلاً علی الله فی کلّ حین وانّک انت ذکّر ایّامه بعده ولا تکن من الغافلین ثمّ اشرع علی قدمه ثمّ ذکّر النّاس وکن من المتذکّرین ایّاک ان تتجاوز من الحکمة وانّ هذا لامر الله العزیز القدیر ونسئل الله بان یجمع بیننا وبینکم فی مقعد صدق عند ملیک مقتدر ثمّ ذکّر من لدنّا ضلعک ثمّ ارفقها بالحبّ لیسکن فی نفسها وتکون من الصّابرین والرّوح علیک وعلی المخلصین

هو العزیز

ان یا جبّار الاحدیّة نشهد فی حقّک بانّک وفیت بعهدک ولقیت بما قبلت فی ذرّ البقاء فجزاک الله عنّا جزاء الّذی ما سبقه احد فی الملک کانّ بوجودک خلق الله کلّ الجبّارین لانّ المقصود من هؤلاء وعلّة وجودهم عرفانهم بارئهم وحبّهم ایّاه وما فاز بذلک احد منهم الّا الّذی اذا فاشکر الله بارئک فی ذلک وکن من الشّاکرین ثمّ اعلم بانّا ما انساک ولا ابوک ولا الّذینهم اتّبعوا امر الله العزیز الحکیم ولکن اوصیک بالصّبر والتّوکّل علی الله انّه یکفیک عن کلّ مکّار اثیم کذلک نلقی علیک ما یسکنک فی هذا الفزع العظیم انّ الفراق ولو یحرق منه الاکباد ولکنّ الصّبر بعد امری احلی عن کلّ ملیح ثمّ ذکّر من لدنّا عباد الّذین فی بیتک وبشّرهم برضوان قدس مبین والرّوح علیک وعلی من صبر ابتغاء لوجه الله العزیز الحکیم

هو العزیز

تلک آیات الرّوح نزّلت بالحقّ من عبد منیب لتسمع نغمات الامر وتکون من الّذینهم کانوا بانوار العزّ لمن المهتدین ایّاک ان تنس فضل الله علیک ولا تکن من الغافلین قدّس نفسک عن کلّ من فی السّموات والارضین فاعلم بانّ الدّنیا زخرفها یفنی ویبقی الملک لله الملک المتعالی العزیز القدیر قل انّ الطّیر قد طار عن افنان العراق والعراقیّون اخرجوه بما اکتسبت ایدی الظّالمین وهذه من سنّة الله الّتی قد خلت علی عباده المقرّبین قل انّ فی هذا الخروج لآیات لامر الله العلیم الحکیم وفیه اسرار الحکمة ولا یطّلع بها الّا الله ربّ العالمین فسوف یظهر الامر بالحقّ ویرفع اسم الله العلیّ العظیم ذکّر العباد بما استطعت ولا تکن من الصّابرین توکّل علی الله وانّه یکفیک عن دونه وانّ علیه فلیتوکّل المخلصون قل یا ملأ البغضاء موتوا بغیظکم لانّ شجرة القدس اثمرت باوراق عزّ لطیف وطالت فانّها الی مقام الّذی انقطعت عنها ایدی المغلّین وانّ الّذینهم یفرحون بخروج هذه الطّیر تالله انّهم علی غفلة مبین فسوف یبدّل الله سرورهم بالحزن ویأخذهم عذاب یوم عظیم قل انّ هذا العبد انفق روحه لله محبوب العارفین ولن یخاف من احد ولو یجتمع علیه ملوک الارض ومن ورائهم هؤلاء المبغضین لانّه قد اتی الی الله وتوکّل علیه وانّه یکفیه عن کلّ من فی الملک اجمعین والرّوح علیک وعلی من تمسّک بحبل الله العلیّ العظیم

هو العزیز

انشاء الله امیدوارم در بر خلاف سابق ولاحق حرکت فرمائید و بالمرّه از نفس و شئونات او

شده بفضای خوش روح قدم گذارید جز صدق تکلّم ننمائید و جز در سبیل انصاف مشی نفرمائید قلب را مقدّس فرمائید و دل را منزّه
دنیا عنقریب میگذرد و ظهورات آنرا بقائی نباشد فآخر القول اسمع ندائی ولا تکن من الغافلین ولن ینفعک شیء فی الملک
الّا ما القیناک بالحق ولو یسجدک کلّ الخلائق اجمعین والروح علیک لو تسمع نداء هذا المهاجر الغریب

هو العزیز

ان یا مجید انّا ما انساک فی حین من الاحیان و ذکرناک بالحق فی کلّ حین اذاً فاذکر ربّک بتلک الکلمات لتکون بفرح الحبّ لمن الساکنین فاستقم علی حبّک ثمّ عاشر الناس بالحکمة وتکلّم معهم بالحکمة وانّ هذا الحکم جمیل ولا تحزن عمّا ورد علینا ثمّ اصبر فی الله وکن من الصابرین فسوف یرفع الله اسمک فی الواح عزّ حفیظ کذلک بشّرناک بالحق لتکون من المستبشرین ثمّ ذکّر من لدنّا عبدالله باقر ثمّ احفظه بالحق فسوف یعطیه الله ما یرضی به فؤاده وانّه لقادر قدیر ثمّ ذکّر ضلعک باحسن الذکر وکبّر علی وجهها ثمّ ضلع اخیک الذی سمّی بالحسن ثمّ بشّرهما برضوان عظیم ثمّ التی جعلها الله اختک لتکن من القانتین

هو العزیز

فجزاک الله یا مهدی عنّا جزاء لا یأخذه البدا ونشهد بانّک ما لقیت هذا العبد حین خروجه عن دار السّلام واتّبعت حکم الله فی نفسک بعد الذی کان اذوه ثمّ اتّبعوا هویهم قل فوالله انّ الذین هم ما سمعوا قولی اولئک فی نار انفسهم یحترقون ونحن بریٔ منهم ان انتم تعلمون والذین هاجروا وسافروا من غیر اذننا فوالله هم فی حجبات انفسهم میّتون فسوف یأتیکم نبأهم ان انتم تبصرون قد ورد علینا الحجاز الذی حجب الله و ستره ویسمع منه ما اضطربت عنه قلوب الذین هم آمنوا بالله المهیمن القیّوم قل فارحمونی یا ملأ الاحباب فاکتفوا بما مسّنا من المصائب والمحن قل فوالله لو یظهر منکم امثال تلک الامور لیرجع الضرّ الینا قل اما تفکّرون فی انفسکم فی اثمار المرتّبة من شجرة ظنونکم بعد الذی وانتم بهوآء انفسکم تعملون ما لا تعلمون قل اتّقوا الله ولا تمنعوا نصحی وهذا خیر لکم لو انتم تعرفون ولم یکن ثمر لهذه الشجرة التی ارتفعت فی ارض انفسکم الّا اتلاف نفسی ومن معی لو انتم ببصر الرّوح تنظرون فوالله ضرّ هذا الامر اعظم عن ضرّ الذی مسّنا من اعدائنا لو انّا یا ملأ البیان فارحمون قسم بخدا که ضرّ این امر شنیع جمیع با این عبد راجع میشود بکو با یاران کسی نشنیده تا امروز نفسی بلسان دوستی کمال دشمنی نماید آخر بعد از خروج این عبد دیگر این امر چه مصرف داشت و چه نفعی براو مترتّب میشود فوالله بالحقّ کلّ ما هم یعملون واین میشود که من بعض بنده بصد هزار قسم منع نمایم در این امور و مع ذلک آن نهایت مضرّت برای امر الله و بار مشتبه نشوند باید یا در حبّ کاذب باشند و یا این عبد را کاذب دانند انّما اشکوا بثّی وحزنی الی الله انّا لله وانّا الیه راجعون خدا شاهد حالست در استماع این امر نهایت ضرر را وارد نمود تکلیف وقوعها بار بکو وصول این نوشته حاجی عبدالرّحیم را با حاجی عبدالمجید بخواهید و یا حفی.

نفیشان

نفوذ اين بر وبير التماس نمائيد ما را عفو كنند بايد صغار كه با اين قافله هستند رحم نمايند سبب نشوند لغويتى وارد شود فوالله

اين امر سبب ميشود كه نصر الهى منقطع ميشود بايد جميع منتظر خبر ورود اين عبد باشند و مقصود معلوم شود در اين سفر چه مقصود دارند بگو والله

نصر الهى احسن عما انتم تريدون

هو العزيز

ذكر من هذا العبد الى رجآء الله الذين ابتلاهم الله بفراق الذى ما شهدت عيون احد بمثله و ما ظهر فى الامكان شبهه بحيث احترقت قلوبهم و فعات نفوسهم و ضاقت صدورهم و بكت عيونهم و جرت دموعهم و بذلك ظهرت آثار الاضطراب فى اركان عرش عظيم قل تالله حرج الروح عن كل شىء

[illegible]

شجرة القصوى بما ورد على كلمة الله المتعالى العظيم ولو تنادى عن خلف الحجاب اهل السمآء مخاطبا لمدينة الله ايا مدينة الله كيف تصبرين

على هذا الفراق الذى اشتعلت عنه الآفاق بما بدل الوصل بفصل بعيد ايا مدينة الله كيف تقع عليك عيون المقربين بعد الذى بقيت خاليا

عن جمال قدس مكين ايا مدينة الله كيف تحرك فيك رجال العارفين بعد الذى انقطعت عن ارضك مشى سلطان العالم بما قدر فى الواح عز حفيظ

[illegible]

ايا مدينة الله تالله احترقت قلوب اهل الملكوت فيما ورد عليك من هذا الظلم المبين فوالله انعدمت نفوس اهل الجبروت بما

ورد عليك من اعالى سدرة الله العلى العليم فوالله ان الصبر قد فر منا كانه ما خلق فى قلوب المشتاقين ايا مدينة الله هل تقدر ان ...

كلّ شيء فيك بعد الذي غاب عنك هذا الشّمس المشعشع المنير لا فوالله ما نقدر و ما نستطيع ادراك و ما نرى جمال الذي منه رزقنا من فواكه
القرب في كلّ بكور و اصيل فاه اه تشبّكت قلوب اهل البقاء من سهام المشركين فوالله يا مدينة ما نستأنس بأوراقك و لا
بازهارك في كلّ فصول ربيع بعد الذي ما نرى فيك وجه العزّ عن جمال الحبيب لو اخبرك يا مدينة الله اهلك بأنّ طار طير التي
ما رضيتم الّا بخروجه او قتله و هذا ما قضي من قلم قدس حكيم انتم فاسكنوا في محالّكم ثمّ استريحوا على مقاعدكم فيما فزتم
بما شئتم و تنعّمتم بكلّ ما اردتم و كونوا من المستريحين فايقنوا بانّكم لن تسمعوا نغمات الله من بعد و لن تقرّبوا بلقاء قرب مبين و لن
تشهدوا جمال الله فيكم و لن تلقى عليكم كلمات الله المقتدر العزيز الكريم قد وسعت مقاعدكم بخروج الطّير اذاً فاطمئنّوا يا ملأ المغلّين ثمّ
ينادي عن عرش الرّوح طلعة قدس بديع بانّ هنيئاً لكم يا ملأ الاحباب و بما صبرتم في هذا الفزع العظيم و سمعتم نصح الله موليكم
و اصطبرتم على امر الذي ذابت عنه احشاء ملأ العالين فسوف يجعلكم الله بذلك في مقعد قدس منير جزاء بما صبرتم فنعم اجر الصّابرين

هو العزيز

ان يا مهدي قد ابتليناك بالفراق و هذا امر من لدى الله العزيز الحكيم و انّك لا تحزن عن ذلك فتوكّل على الله الغفور الرّحيم و استقم على
حبّ الله ثمّ ذكّر عباد الله بمواعظ قدس لطيف و انشر بالحكمة و تكلّم بالحكمة و لا تحمل في القول على احد فوق طاقته و كن من المشفقين فسوف
ينصرك الله بجنده و يرفع حزنك و يجعلك من المسرورين

هو العليّ المتعالي الاعلى

جوهر تسبيح و ساذج تقديس سلطان بديع منيع قيّومی را سزاست كه از رشحات طفحات
ابحر عنايت و مكرمت خود هياكل موجودات و كينونات ممكنات را از ذلّت عدم و نيستی بر عرش عزّت و هستی جالس فرمود و باسرافيل قدرت و سلطنت
نفخهٔ حيات را بر جسد جواهر مجرّدات و سوانح مشهودات دميد و مرايای لطائف معلومات امكان را از بدايع لمعان انوار رحمت بالغهٔ
خود منوّر نمود و نفائس طرائز مجرّدات اكوان را از افق جمال مستشرق و هويدا ساخت تا جميع مخلوقات از افق سموات عاليات الى
ارض مربوبات شهادت دهند بر اينكه او سلطان وجود در عرش ممكنات و او است مليك مقصود در هوای معلومات منزّه است
ذات مقدّس او از هر وصف ساذجی و مقدّس است كينونت منزّه او از هر نعت مجرّدی سلطان وحدت خفی بر عرش تفريد جالس است
و مليك عزّت بر كرسی مكرمت خود ساكن و بعد طمطام رأفت كبری بجوش آمد و قمقام عنايت عظمی در خروش ابحر فضل متلاطم آمد
و انهر جود بطماطم تا آنكه قميص جلال از طلعت جمال برداشت فوراً مرآت قدسيّه و بلور صمديّه بجوهر وجود و مجرّد شهود علم هستی بر افراخت
و غطاء نورانی از طلعت احدانی كشف نمود تا اينكه مبشّر باشد از هويّهٔ نور و وجه ظهور و نقطهٔ احديّه در عرش طور در جميع من فی

الملك

ملک مترصّد امر الله و طلعة الله باشند تا سراج ازلیّه در زجاج افئدهٔ عباد مستضیئ شود و مصباح صمدیّه در مشکوة صدور ناس
مستنیر گردد که مستحقّ شوند از سلطان عما و مستجلی گردند از ملیک سینا معزز فرمود این دقیقهٔ ربّانی و لطیفهٔ صمدانی را بطلعت ثالث کما
اشار عزّ شأنه بشأن عجزت الموحّدون عن لؤلؤ الکهف و قصرت المقدّسون عن عرفانها و هو هذا اوّل ما نزّلت فی الکتاب ذکر منیع
واخر ما ظهرنا امر عجیب فکذّبوهما فعززناهما بهیکل الثالث ذکراً من لدی الله العزیز الجمیل   این آیات در سموات ازلیّه مرتفع شد
و انجم صمدیّه باهر گشت و اقمار احدیّه طالع آمد جذبهٔ سرور بر نباتات مجبور مزیّن گشت و حمامات شهود بر اغصان شجرهٔ کافور مغرّد
شد و عندلیب سینا بر افنان سدرهٔ سینا بترنّم و ورقاء بیضاء بر اوراق دوحهٔ غنا بتغنّی آمد و فلک بهجت در سموات رفعت
متحرّک و فلک قدم بر بحر اعظم جاری و سائر گشت سلطان امر بر سریر حکم جالس و متمکّن شد کما استغرد ورقاء السناء
فی خطبة النوراء و استرنّ بلبل الوفاء علی افنان دوحة العماء بانّ جلوسه خیر من عبادة الثقلین   الآن بذلک فلیستانس المستانسون
الآن بذلک فلیستدرک ورقاء المخلصون   قسم بجوهر سنا و نقطهٔ امضا بر عرش قضا که جلوس این نیّر اعظم عظمت آن آیات از آنچه
در سموات و ارضین آیات   این آیات بنفس مبارک در نفس خود موجد شد از غیر آنکه مسّ کند او را ناری بلکه اینظهور شمس عما بحجاب ط
احدی از مقرّبین و مخلصین نگذشته چنانچه نقطهٔ اعلی و طلعهٔ ابهی روح من فی عرش الظهور فداه در حقّشان میفرماید لن یحجزه
الاخبار و لن یفکّره الافکار و لن یبلغ الی باب طلعته اعلی جواهر افئدة الموحّدین   و لن یصل الی ساحة قدسه ابهی
مجرّد عقول المقدّسین   مفخّر ظهور اینست و مظهر شئونات من عند الله خالق الارض و السموات   متفرّدند از اشباح و امثال و مقدّسند
از اشراک و اجلال   سبحان الله از این خیالات مفقوده معدومه و از این بیانات خبیثهٔ مرده   ای اهل بیان بشنوید ندای مرا و از این کینونات
فانی خود رجوع کنید بطلعهٔ باقی و از افکار عدمیّه متصاعد شوید بسوی سموات قدمیّه که شاید نسیم رحمت و عنایت بوزد و انوار الهی شما را
فرو گیرد   و بعد بر خیام رفعت و قباب عظمت جالس شوید و بر بساط مکرمت و کرسی مرحمت مستریح باشید   تا ندای سروش غیب را
از گوش هوش بشنوید و از سکر غفلت بهوش آیید   و جلوس سلطان ازلی را از یمین قوّت و قدرت مشهود مشاهده نمائید
در این آیات بهجهٔ اعظم و لطیفهٔ افخم و دقیقهٔ اقوم اگر عامل شوید بآنچه ذکر شده در این ورقهٔ مبیضّه میزه خواهید شنید ندای
غنات طیور را بر اغصان شجرهٔ کافور در بساط جذب و جوهر وله از جمیع جهات میخوانند شما را و کفّات طلعات سرور را بر عرش
محبوب ملاحظه مینمائید چگونه طائفند شما را پس بجبال فئدهٔ میزه متصاعد شوید تا نسائم رحمت الهی از مشرق جان میوزد
و نفحهٔ عبیر از شمال شعر محبوب میآید قسمت عبیر را ببوئید و نعمت جاوید نامتناهی را اخذ نمائید   این است حیات ابدی و عنایت سرمدی

قدر این ایّام را بدانید همیشه طلعت امر ظاهر نیست سیختفی الجمال فی قمص الجلال اذاً انتم حینئذ تتضرّعون و تتصرخون پس تا عیون
مرحمت جاری است و سحاب کرمت مرتفع و بحار مودّت متموّج است سعی نمائید که از رضای مبارکشان غافل نشوید و از اوامر و نواهی
باز نمانید این عبد فانی دانی قسم بخدا که خائف و متزلزلم که چگونه از شرائط عبودیّت برآیم و علم خدمت برافرازم در کلّ آن بر کلّ
ارض ساجدم طلعت مبارکشان را و بکلّ لسان سائل و آملم رحمتشان را ان اشهدوا بانّی ما خلّیت من ارض الّا و قد وقعت وجهی علیها
سجدةً للّه المقتدر العزیز الحمید و ما ترکت من لسان الّا و قد ناجیت اللّه و کان اللّه علی ما اقول علیم نیستم مگر عبد ذلیل در
ساحت قدسشان چشمهای غافلین در خواب است و چشم این بنده از خوف پیوسته منتظر رحمت است و جمیع نفوس آرمیده اند
و این جسد بر ذلّت خاک مترصّد عنایت این است که در عرایض بایشان عرض شده سبحانک اللّهمّ یا الهی تری بانّ کلّ العیون
نائمون علی فراشهم و عیون البهآء منتظرة لبدایع رحمتک و کلّ العباد مستقرّون علی بساط عزّهم و طلعة الرّجآء علی
وجه التّراب مشتاقة لطرائز رأفتک سبحان اللّه کجا از برای غیر تلقآء ظهور وجودی است که ذکر شود چه شأن است از برای
عدم تلقآء تظهر آیات القدم و چه ذکری است از فانی در عرش باقی و کجاست عبد مفقود در ساحت سلطان وجود و چه مقامست
از برای مملوک در نزد مالک یا از برای ذلیل نزد عزیز یا از برای دانی نزد عالی بل استغفر اللّه از آنچه ذکر شده و میشود کلّ معدوم صرفیم
و مفقود بحت و لا نملک لانفسنا نفعاً و لا ضرّاً و لا حیوةً و لا نشوراً کلّ در قبضهٔ قدرت اسیریم و در نزد غنا بحت فقیر زیرا که
کلّ من فی الملک در ارض وجود و ارض در قبضهٔ اقتدار مقدور والارض جمیعاً قبضته و السّموات مطویّات بیمینه سبحانه عمّا
انتم تصفون چه لطیف است این رنّهٔ طور از حمامهٔ سرور و چه بدیع است این نغمهٔ ظهور از طلعت محبور و چه ملیح است این نغمهٔ ابهی از حنجر
روحا و چه رقیق است که این جذبهٔ حمرا از وجه بیضا تا نار محبّة بفوران آید و تراب محبّه بذوبان و کینونهٔ افسرده ملتذّ شود و جسد پژمرده مهتزّ گردد
و بعد حمد و ثنای الهی لا احصی ثناء له عامل شوید که اعظم از کار خیر است و اعلی از کلّ علم زیرا که آنچه از مراتب علم من عند اللّه حکم شده بنفس معلوم است
و معلوم است که احسن از رضای خدا و اوامر او نیست و با یکدیگر در کمال رحمت و رأفت سلوک نمائید اگر خلافی از نفسی صادر شود عفو فرمائید با کمال
حبّ او را متذکّر دارید سخت مگیرید و بر یکدیگر تکبّر و عجب مکنید قسم بخدا که از لوازم نفس غفلت است و منتهای غفلت بر هلاکت پناه میبرم بخدا
از شرّ او و از مکر او و شما هم پناه برید که شاید اسکندر عشق سدّی از زبر سنا ما بین حایل گرداند تا از یأجوج هوی و مأجوج نفس آسودگی
حاصل شود هذه ورقة تحکی عن سرّ الحجب لو انتم تعلمون لتفترنّها و تشهدنّ بانّه لهو الحقّ لا اله الّا هو و انّا کلّ له عابدون و لو قسمتنّ بانّی
عبد آمنت باللّه و آیاته ان انتم قلیلاً ما تفقهون همین ذلّت کلّی اهل بها را کفایت میکند که سلطان امر در سرادق کون مکنون است و دور

خزائن

قران سرّ مخزون کسی منیت باند در چه ارض ساکنند و هر کدام در دیار ساری اذاً صاح الورقاء فی قطب فلک العماء و تزلزلت ارکان عرش
عظیم و تقمّصت قمص السّوداء طلعات الابهی علی کرسی عزّ رفیع و تغنّوا حمامة الحزن فی سرّ الکلمات بندآء سرّ خفی فلتبکین القاصرات

[illegible]

آن مبدء ول فرمایند نور ربّ السموات والارض انه لکتاب عزّ محفوظ و آیات مهیمن قیّوم ان اکتبوه باحسن الخطّ علی کمال ما انتم تستطیعون ان تکتبوا
ثمّ اقرؤا بالحبّ ان تحبون الی سموات الجذب تعرجون والی عماءات القدس تصعدون

هو الحیّ القیّوم حمد مشعشع مطرّز متلألئ مرتفع متصاعد هواء قرب قدس حضرت محبوبیست که به یک رنّه از رنّات حمامهٔ ملکوتی و یک غنّه
از غنّات دیک سرمدی و یک نفحه از نفحات طایر بها هوتی کلّ عماء ئیان را بمنوّر انوار بهاء قدس خود منوّر فرموده و جمیع جزرات مطروحه را
بشعشع جمال انس خود مطرّز نموده و یک نقطه از کتاب بهاء خود بیش ظاهر نفرموده در کلّ معزور شده مفقود گشته اند و از وساید و سرائر
رفرف حضر و عبقری حسان باز مانده اند و یحسبون انّهم مهتدون و محسنون لا فو ربّ السموات همه کاذبون و مفسدون حال که
انوار صبح وفا در هویهٔ غیب فرو رفته و ظلمانیّت لیل عما صحن زمین را احاطه نموده کدورات حجاب چنان بر صفحهٔ دل او نازل گشته که ذکر آن

[illegible]

لا شهدنّک فی ذلک الحین بین یدی طلعة حضرت ملیک و هیمنتک و لانادینّک فی سرائر القدس تلقاء حضرة سلطان احدیّتک بانّک انت الله
لا اله الّا انت وحدک لا شریک لک لم یزل کنت مستقیماً فی سرّ البهاء و لا یزال انّک انت قد کنت مستریحاً فی عرش العماء و لن یقدر احد ان یصاعد
الی جو هواء ملیک حذا بیتک و لا یمکن لاحد بالتعارج الی بساط سلطان قیّومیتک و کلّ برید وصلک و لقائک و لا لاحد سبیل بالطیران الی

سمآء عزّ فردانيّتك ولا لاحد دليل بالورود في بساط انس مليك هويّتك فسبحانك يا الهي وسيّدي لمّا لا اجد حظّاً الّا في تغنّ آياتك
ولا عزّاً الّا في ذكر آلائك لاجترح في ذلك اللّيل بين يديك بثنآء ذاتك ونعاء نفسك نفسك لعلّ يسكن قلبي عند تموّج ارياح
الحزن عن احبّتك ويستريح فؤادي عند تظهّر رايات الهمّ من اهل صفوتك فسبحانك يا الهي انت تشهد حالي في تلك البيت الوحدا
ويفعلون الاحبّآء على طلعتك ما يشآؤن وانت تعلم سرّي عند احرف العمآء ويعملون الاصفيآء على بهائك ما يحبّون وانت تسمع
ضجيجي والاتقيآء يظنّون في حقّي ما يريدون فسبحانك سبحانك تارى كلّ ذلك الّا من فعلك بي واحسانك عليّ فلك الحمد في جميع
ذلك فلك الشّكر في جميع هذا اذ انّك انت الحقّ لا اله الّا انت وانا كلّ بذلك مؤمنون والحمد لله الّذي قد غنّ الهآء بالسّرّ الوفآء
بآيات الجذب في ذلك اللّيل الحزنا ولكنّ النّاس اكثرهم لا يشهدون ولا يشكرون والحمد لله الّذي قد اقام النّور في سرّ البهآء فلقد اشهد
من هاهوت الامر بين طلعات العمآء فلقد ابتلاه بين ايدي المشركين في ارض الانشآء ولكنّ النّاس اكثرهم لا يشهدون ولا يعرفون
والحمد لله الّذي قد اركبني على براق النّور فلقد اقامني على رفرف خضر الجبروت في مستترات هويّات الالهي ولكنّ النّاس اكثرهم
لا ينظرون ولا يعقلون والحمد لله الّذي قد صعدني الى ساحة عزّ البهآء فقد ابدعني في الوجود عند تشعشع طلعة البهآء فلقد خلقني
في بيت الهويّة باستار الكبرى ولكنّ النّاس لا يشكرون ولا يفقهون ثمّ بعد ذلك ينكرون ويقولون ما لا يعلمون ويحكمون ما لا يشعرون
ان يا حمامة الازليّة هويّة الاحدي وطاير الابهآئي وتطرّز الالهي وتشعشع الجمالي قل يا اهل الكتاب لم تكفرونا بعد تجدونا الستنا
آيات السّرور الستنا تغنّ الرّب في جبل الطّور لم تؤذونا وكيف تحزنونا الستنا مستسرّ النّزول في الزّبور الستنا طلعة حيّ غفور
الستنا عمآء الكافور الستنا بيّنات الاحديّة نبأ الظّهور كيف تخرجونا من ديارنا ثمّ تحبسونا في بيوتنا الستنا جمال العزّ في ظلمات
الدّيجور الستنا المحجوب في كبد البهآء نبأ السّرّ المستور الستنا الحجب في قلب البهآء برنّات النّور الستنا في لاهوت الفؤاد برنّات
الطّيور لم تعرضونا وتقتلونا وتخذلونا تالله الحقّ سينزل عليكم اخذ عزيز مقتدر وسيطر عليكم بطش شديد متقهّر فسوف تعلمون
من يأتيه عذاب يخزيه وما لكم عن اخذنا مفرّ فسبحانك سبحانك يا محبوبي ومونسي ومشهودي استغفرك في ذلك الآن من جرآءتي بين
يديك من تعبّر ذاتي في مملكتك والقيت بانّك كلّ ما نزلت وتنزل كان وصف نفسك لا سواك وسمت رحمتك لا دونك يا الهي
وسيّدي كيف استغفرك

هو هو ای ما را امتحان در بحر اختلاف و ابتلا در هیجان و رایات شبهات از هر گوشه و کنار در فشار و خسران معلوم است

هیچ هیجانی باشد از اصحاب ارض جز میّت و هیچ ناری احرّ از بعد او نه در هر آن پناه بخدا بر مطهّر نفس او بعد و عنایت بآنچه رضای او ست

[illegible]

او موجود خواهد گشت فسبحانه سبحانه عمّا یقول الظّالمون

الیعمول شرح فراق که تواند داد و با عهد محکم میثاق که آمد بر یار حکم بدیع طلاق نمی بر یار مگر نشنیده ام مرسم طلاق پس بابا

برو زرند او و گر هستی از هجر شوق هر زمان از دو آنت حبیب رفاق مدّتش بر بار و آنت لعمری دقاق مبرش از یار و آنت

[illegible]

هو الحیّ بسم الله و بالله و علی ملّة الصّابرین و من لمن اصبنا انّا لله و انّا الیه راجعون نوآبر و مهد راسلام مر سرایم ایکه امید

من رسید مقصر نیستم زیرا که بجائی افتاده‌ایم که آمد و شد بالمرّه مسدود بود ولکن وصیت میکنم شما را و هر که با شماست که در جمیع حال صبر را

شعار خود نمائید اگر بر رسد بر شما نسائم رحمت الهی شکر نمائید و اگر اخذ کند شما را نقائم نقمت لایزالی صبر را معمول دارید در عنقریب این زلال

خمر لقا را از دست ساقی حمرا خواهید نوشید جزع نکنید و فزع ننمائید در هر حالت امر الله را متابعت کنید محزون نباشید بیاد خدا بت قلب را

منوّر دارید این خانه کلّ را از ذکر اسم حقّ حبیبه و آهو کرباشد

هو هو این نامه مرسول از ساذج قبول بارض محبوب است ان شاء الله بعد از وصول مقبول خواهد افتاد آنچه نامه از هر کس و هر جا

رو نوشته شد و هر چه نغمه نغمه از هر نفس و هر کجا که ظاهر گشت از تو بعد و بتو راجع گشت دیگر چه طلب مینمائی بحری از مطلوب بر دورش گرفته

نور طلب در زبان میرانی و عالم محبوب در قلب داری و وصل حبیب میجوئی اینها همه از جوهر فضل و ساذج عدلست که بآن فائز شده چندی

از شما در محافل شهود خبری نبود بعضی میگفتند ساکن دیر شده اند و برخی شان مسجد میدانند در آنجا اعتکاف نموده اید که قمر این واله

[illegible]

شیدائی جز در حرم الهی مستریح نشود و این سرگشته و جدائی جز در کعبهٔ ربّانی اعتکاف ننماید معلومست طیر حبّ بی ذکر دوست طائر نگردد و قلب مسرور جز بیاد نور معمور نشاید باری چون سکون شما در محلّی معلوم نبود لذا اهمال ذکر شد والّا هرگز فراموش نخواهید شد

هو الحیّ

میرزا مهدی بایک قبضهٔ صمدی و یک دکلهٔ محمّد علی واصل و عائد بعد لو شد مع خبرهای غیر جدید غیر بدیع یکجهان گوش باید تا این سروش شنود جمیع حکایات از مرحوم صدر است و در وایاتشان از ناظم غیر منتظم دیگر ذکر حزن بسیار نموده از مفارقت و فوت اباء مغموم و مهموم و این بغایت تعجّب است زیرا که شما بفضل الله از خمخانهٔ نور مشروب گشته اید و از خمر طهور مرزوق شده اید جمیع نسبتها بتو منسوبند و تمام ارواح بتو مرجوع دیگر کدورت از چه دارید و از چه محزونید آیا شنیده اید دریا بحرا از فراق نهری گریان شود و یا شمس در پی نجمی هراسان گردد عقل ملک سر بر تا سرا نا الی راجعون برافرازی خلق بدیع جامع کلّ شیء است زیرا که در خلقت جدید نقص راه ندارد تا فتبارک الله احسن الخالقین باطل نماند و عاطل نگردد بیش از این گفتن مراد ستور نه والتّکبیر علی المحبّین اجمیع

هو الحیّ

میرزا یحیی حیدری ارسال نموده در خدمت یکی از دوستان خدا در صحراهای با فضا محبّت حرکت نماید و سیر فرماید چون من الله بدء نموده الی الله عود خواهد نمود و من جانب الله سالج شده عندالله رجوع خواهد شد و بعد از سلوک منازل عشق بوطن الهی و مقصود کلّی مشرّف و فائز خواهد گردید ذلک من فضل الله یهبه علی من یشآء والله اکبر

انّه هو الله لا اله الّا هو انّا کلّ به مؤمنون قد کثرت القول فی ذلک ولکنّ النّاس اکثرهم لا یفقهون آنچه از ظهورات معجزات ذکر شد آنچه نسبت باین حیرت است کذب فتراه المکذّبون و آنچه نسبت بنقطهٔ اصلیّه و منبع فیض اولیّه و مرایای مستحکیه از او دلالت شده صدق یفوز به المخلصون ولکن آنچه از سماء مکرمت و سحاب رحمت در بیان نازل فرموده اند حجّهٔ کلیّه و دلیل متقنه بجز تنزیل آیات چیزی قرار نفرموده اند لم یزل و لا یزال این بوده حجّت خدا برای اهل ارض کرامی از معدن لطف و بها و هر آن ظاهر شد فضلاً من الله بوده و الّا اعظم حجّه همان است که خود قرار فرموده اند و من اصدق من الله حدیثا دیگر نباید بعضی افکار صرف نمایید در ظهور آنچه نسبت بانبیا دلالت شده زیرا که عقل عباد میزان نمی شود اگر بعین بصیرت ملاحظه شود آنچه در ارض شهود قبل از ملاحظهٔ آن جمیع باسرار عالی و اعلای از ادراک آن عاجز بوده و هستند و خواهند بود مشاهده نما در شمس سما که باین مقدار در شهود است چگونه کلّ من علی الارض از مشرق و مغرب و سایر جهات همه را بهجت و ضیا میدهد البتّه قبل از مشاهده

آن از

آن از تعریف و توصیف عقلا ابا نمی‌نمود در تصدیق چنین شیئی و همچنین در کل شئونات صنع ملاحظه نما تا سرّ امر کشف شود

و کل اشیا معجزهٔ انبیا بوده و هست فارجع البصر هل تری من فطور و در فرقان بسیار آیات دلیل بر این مطلب است اگرچه نفس آیه در نظر

نیست و لکن مضمون این آن آیات بدین قرار است مثلاً هو الذی خلقکم و رزقکم افلا تبصرون و هو الذی انبت من الارض نباتاً

حسناً افلا تؤمنون و انزل من السماء ماء افلا تشکرون و خلق السموات و الارض و ما بینهما و اسکن الجبال فضلاً من عنده و قلیلاً

منکم ما تفقهون پس معلوم میشود آنچه هم مشهود است و متعلق بقدرت هست من عند الله بوده هل من خالق غیر الله فسبحان الله

امن خالق الا الذی آمنت به المخلصون بلی اگر گفته شود معجزات منسوب بانبیای قبل شده که صدق بوده حال هم باید ظاهر

شود این مطلب هم صرف منیت در عقول منیره و افئدهٔ زکیه متمسک باو شوند بسیار میشود که امور از قبل واقع شده و حال

نشده یا بالعکس و لکل امر خزائن عند ربک ینزلها کیف شاء علی قدر من عنده ذلک ربکم رب آبائکم الاولین مثلاً هر سنه

عمّا فی عدّ ایامکم تعدّون و تحصون ثم تحسبون در بعضی بلاد طاعون ظاهر میشود آیا مدت تأخیر آن میتوان انکار نمود در چنین

چیزی محقق نبود و الا باید حال هم ظاهر شود یا امورات دیگر از قبل ظاهر شد و حال نیست یا بالعکس و اگر گفته شود چرا

حال امری از ظهورات قدرت محضه و شئونات صرفه ظاهر نمیشود بسبب علو ارواح عالیه و سمو انفس مقدسه شود بلی هذا حق مثل

ما انتم فی البیان تنطقون و لله المثل الاعلی ان انتم تعلمون نظر نما بجریان این شط در شهورات در حین طغیان و انهیار

حرکت میکند و جاریست آنچه میکند در اقتدار خود ثابت است و آنچه از اطراف از نفوس ضعیفه فریاد کنند که سد معظم خرق شد

یا باشد فلان محل باطل گشت یا فلان بیت خراب شد و فلان قصر منهدم گشت هیچ اعتنا ندارد و در کمال قهر و غلبه و قدرت

و سلطنت سایر و سایر است و در جمیع مراتب تنها و حرکت مینماید مثل عمارت از هرکه باشد چه از سلطان و چه از مسکین نمود

سطوت او یک حکم دارد مگر آن عماراتی در استقلالی در استحکام خود دارند کذلک نضرب لکم الامثال لعلکم بما انتم فیه توقنون نظر را

دقیق کن و بصر را رقیق نما تا از نفحهٔ طیب بهجت و سنا بر قلبت وارد شود و بر عرش سکون متمکن شوی این اعظم امور و اکبر بیان

لا تستطیعون ان تجدون و دیگر آنکه ملاحظه نما که اگر شخص مقتدری بخواهد شط را سد نماید و زمام او را بسلطان قوت و ملک قدرت

اخذ نماید در مرجعت آن چه قدر خانه‌ها و شهرها خراب شود و چه مقدار نفوس غرق شوند بلی اگرچه ارض یابسه در مدت تعطش در حرکت

عطش مبتلا بودند فائز میشوند و بحیات تازهٔ بدیع مشرف میگردند و بقمیص جدید ممتاز و مفتخر میآیند کذلک یبدع الله ما یشاء

بامره و ما من اله الا هو ذلک رب العالمین و همچنین در اسرار قضائیه و قدریه ملاحظه نما در آنچه ظاهر شده و میشود مثل این شط

امور در محلّ خود جاری است و ساکن اگر امری ظاهر شود بر خلاف آن چه قدر خلاف در عالم احداث میشود اگر باین رمز دقیق رقیق

و خفی از هر سرّیست ملتفت شوی مستغنی میشوی از آنچه سؤال شده و میشود این است که غیب احدیّه و ذات صمدیّه در هر عهد و قرن که اراده

میفرمود آن شطّ حقیقی و بحر دقیق را از سماء مشیّت جدید و قمیص بدیع ظاهر و جاری فرماید آن همه عمارات و حجب و قصورات نفوس افکیه غرق

گشته و هلاک شدند در غایت عطش و نهایت ظمأ مستغرق شدند و معدوم گشتند و این قدر ملتفت نگردیدند که شربه از آن بیاشامند

کذلک یحیی الله من یشاء و یهلک من یشاء و یشبع من یشاء و یمنع من یشاء ان انتم تعرفون خاصّه اگر در طغیان شطّ هویّه که از شمال

احدیّه جاریست اریاح شرقیّه وزیدن گیرد چه قدر از نفوس عالیه و اولو الافئده و قصورات محکمه و بناهای متقنه رفیعه منهدم و معدوم

خواهد شد فو الّذی امسک السّموات بقدرته و اجری البحار بامره که اگر خوف از اغلال مکنونه در اصدار نمیبود هر آینه جمیع مسائل لاهوتیّه

و دقائق احکام جبروتیّه را در همین جریان شطّ ظاهره تمام مینمودم ولکن چگونه میشود که هیچ اقبال بامری ندارم از شدّت

حزن و الم و همّ نازله این ایّام را در میان یأجوج صمت و مأجوج نطق مبتلا شده ام از خدا میطلبم که اسکندری را نازل فرماید

تا سدّی حایل نماید اشارات غیبیّه در این عبارات مکنونه شده و حروفات قدسیّه در این کلمات مخزون گشته هنیئاً لمن اخذ لئالیها

و عرف قدرها و وصل الی لقائها و بعد مشهود و معلوم آمده که این همه اختلافات از قصور عوالم معنی الی اَن مراتب الفاظ بعلّت اختلاف

صور مرایاست هر کس از آنچه در اوست حکایت میکند و روایت مینماید مثلاً در همین مثال شطّ ملاحظه نما که بیک قسم جاریست

و نسبت او بهمه قصور و عمارات مساوی ولکن هر ادعیه که بیشتر گنجایش دارد بیشتر اخذ مینماید و هر سدّ که استحکام آن اکثر است

کمتر مقاومت مینماید پس این اختلاف از محلّ برخواست و همچنین ملاحظه نما در اشراق شمس ازلیّه که بیک اشراق مستشرق

میشود در سموات افئده ممکنات و بعد در انطباع در صور مرایا مختلف میشود باختلاف نفس مرایا این است که بعضی در علوّ فطرت و سموّ

همّت واقفند و برخی در دنوّ جموت و هبوط خشونت متّکی لکلّ مرتبة عند الله و کلّ الیه راجعون ارباب بصیرت را بصری جدید

باید و قلبی باندازه وجود تا فرصت در دست است آنرا از مشاهده جمال منع ننماید و اینرا از ماء حیوان آن ممنوع نسازد

تا از جمیع طعوم محظوظ شود و نصیب برد دیگر چه لزوم دارد که باقوال ناس متمسّک شود یا بافعال عباد متهتّک آید کانّهم یشربون

من ماء واحد و یسقون من بحر واحد ولکن درجات عند ربّک و کلّ علی ما هم علیه لسائرون امروز هر نفسی که مؤمن بطلعت اعلی

و موقن بمقام او در عرش بعد از او باشد او را کفایت میکند از هر علمی و از هر عملی و رضای او و ایمان باو محقّق نمیشود مگر باطاعت امر او در کلّ

شئون این است نتیجه عظمی و فخر اقوم لا الدون الله من غایة و لا لغیره من نهایة و کلّ آنچه ذکر شده از اوصاف شطّ این شطّ بوده از قلم

جاری شد

جاری شد فکر و تدبر ممنوعه تا جمیع اسرار غیبیه از حجاب قرب و بعد و عالی و دانی منزه شده کشف جمال نماید و ادراک تمام
از بحر البحور الهی که بحور چون قطره خواهند بود در نزد عظمت او که چگونه در منبع ذات مبارکه و معدن صفات مبرور که خود متموّج است
و قل سبحانک اللّه ما اعجب امرک و ما اعظم قدرتک و ما اکبر سلطنتک و ما اقهر کبریائیتک و ما نعلم منک شیئاً الّا بما انت علّمتنا من عندک
من لسان مظهر نفسک و منبع ذاتک و معدن امرک و مکمن حکمک و انّک انت العلیم بکلّ ما خلق و یخلق و انّک انت الحقّ علّام الغیوب
یا جولو یک حرف بر تو القا مینمایم محض رحمت و شفقت که از جواهر کتب و سواذج صحف اخذ شده تا از سحاب احدیه ما صمدیت
بر حقیقت تو و حقائق عباد جاری و نازل شود تا بحیات ابدی و زندگانی سرمدی فائز گردید و آن این آیت فاملکوا قلباً
جیّداً حسناً منیراً لتملکون ملکاً باقیاً دائماً ابداً قدیماً این آیت کنزیست که متعلّق بسماء است و گر زنده و قائم شود هرگز نمیرد و فانی نشود و هذا
لنور لا یطفی و کنز لا یفنی و قمص لا یبلی و ظهور لا یخفی به یضلّ کثیراً و یهتدی الّا الخاسرون حمد کن خدا را که محلّ القاء این کلمه جامعه و رتبه
لاهوتیّه و این غنه جبروتیّه شدی محکم تر از این کلمه چیزی نیافتم و الّا القا مینمودم نصیحتی اعظم تر از این کلمه مذکوره نیست
فاحفظوها ان تریدون ان تجدون الی ذی العرش سبیلا نظر بحبّ این عبد با جناب این جوابها نوشته شد و الّا ابداً میل تقریر مطلبی و تحریر حرفی
ندارم و کفی باللّه شهیداً و علیکم وکیلا اذاً قم برجاء الحدید علی صراط التی امددناها علی ارض الروح البیضاء و بعین اللّهیب فانظر
الی ارکانها و قوامها و بسبع الیاقوت اسمع ما ظهر منها فیما سئلت عنها و بکفّ الذهب و اصابع القدرة خذ ما فیها و علیها
و بلسان السیف غنّ و رنّ و کفّ دفّ بانّه لا اله الّا هو و انّ علیّاً قبل محمّد ذات اللّه و کینونیّته الباقیه و محمّد قبل علیّ معدن امر اللّه
و ذاتیّته الدائمه و طلعة الحیّ مکمن حکم اللّه و انیّته القائمه و حروف الحیّ اوّل مؤمن باللّه و آیاته و انا کلّ به متمسّکون و انّه هذه الکلمة
یفصل بین الحقّ و الباطل الی یوم الذی یقوم الساعة اذاً کلّ یحضرون بین یدی اللّه و کلّ بامره قائمون و البهاء علی من امن به یوم لقائه

و کان بین یدیه من اللقائین

هو الحیّ

ای ضیاء الحق حسام گردن سالو در فلک و ارکان چو نوشاهی الو نمیدانم چرا یکمرتبه رشته محبت گسیختید
و عهد محکم مودّت را شکستید خدا نکرده قصوری در ارادت بهم رسید و یا فتوری در خلوص نیت پیدا گشت در از نظر محو شدم و سهو آمدم
چه مخالفت بدیدی در ملاطفت بریدی مگر آنکه ما ضعیفیم و تو حشام داری یا بهین تیر از کار را بر گشتی مگر نشنیده اید استقامت
شرط راه است دلیل ورود بارگاه ان الذین قالوا ربّنا اللّه ثمّ استقاموا تتنزّل علیهم الملئکة دیگر میفرماید فاستقم کما امرت لهذا
مستقرین بساط وصول را این سلوک لازم و واجب است من آنچه شرط بلاغت با تو میگویم تو خواه از سخنم پند گیر و خواه ملال

اگرچه زیارت جواب نامهٔ مفهوم دگرباره دوست که در عقل خطا و بیجاست ولکن محبت بدیع دگر و قواعد قدیم را منسوخ نمود و معهود کرد
قصهٔ لیلی مخوان و غصهٔ مجنون * عشق تو منسوخ کرد ذکر اول * نام تو میرفت و عاشقان بشنیدند * هر دو برقص آمدند سامع و قائل
فی الحکمة الالهیة و التنبیه الربانیة من سر هر ماه سه روز ای صنم * بیگمان باید که دیوانه شوم * هان که امروز اول سه روزه است * روز فیروز است
نه فیروزه است * شنیدم برای تحقیق تبریز به تبریز و تفلیس حرکت فرموده اید و یا برای عروج معارج به سنندج تشریف برده اید ای سید من
مقصد اعلی از سموات سلوک از چهار طائفه بیش نیستند مختصری ذکر میشود در آنچه بعد معلوم آید و مبرهن گردد در هر طائفه را چه علامات است
و چه مرتبت اول گروه سالکان از طالبان کعبهٔ مقصود در این مرتبه متعلق بنفس است ولکن نفس اللوامة القائمة با حسن مراقبات خود را بمقام
نفس محبوبات نه مرده و مقبول است نه مقهور گرچه در اول این مرتبه محل جدال است ولکن آخر آن جلوس بر عرش جلال چنانکه میفرماید
ارجعی وقت است ابراهیم وش * این چهار اطیار رهزن را بکش تا بعد از ممات سر حیات ظاهر شود و بمقام نفس مرضیه آید میفرماید
فادخلی فی عبادی و ادخلی جنتی در این مقام اشارات بسیار است و لا بیشمار این است میفرماید سنریهم آیاتنا فی الآفاق و فی
انفسهم حتی یتبین لهم انه لا اله الا هو پس معلوم میشود که کتاب نفس باید مطالعه نمود نه رسالهٔ نحو را چنانچه میفرماید اقرء کتابک کفی بنفسک
الیوم حسیبا حکایت آورده اند که عارف الهی با عالم نحوی همراه شدند و همراز گشتند تا رسیدند به شاطی البحر العظمة عارف بی تأمل توسل
فرموده بر آب راند و عالم نحوی چون نقش بر آب محو گشته مبهوت ماند بانگ زد عارف که هین عنان بپیچید گفت ای برادر حکیم چون پای
رفتنم نیست سر نهادن اولی بود گفت آنچه از سیبویه و قولویه اخذ نموده و یا از مطالب ابن حاجب و ابن مالک حمل فرموده بریز و از آب بگذر
محو میباید نه نحو اینجا بدان گر تو محوی بی خطر در آب ران دیگر میفرماید لا تکونوا کالذین نسوا الله فانسیهم انفسهم اولئک هم
الفاسقون دوم گروه سالکان از ساکنان حجرهٔ محمود در این مقام راجع بعقل میشود و او را پیغمبر بدن مینامند و رکن اعظم میدانند لکن عقل کلی ربانی
مقصود است در این مرتبه تربیت مکان سلطنت اوست نه هر عقلی ناقص بی معنی چنانکه حکیم سنائی گوید * عقل جزوی کی تواند گشت بر قرآن
محیط * عنکبوتی کی تواند کرد سیمرغ شکار * عقل اگر خواهی که در عقیله نیفکند * گوش گیرش در دبیرستان الرحمن درآر *
در این مقام ملاحظه بسیار است و خطرها بیشمار گاهی سالک را مقصد عرض مینماید و گاهی متنزل این است که میفرماید مرة تجذبنی الی العرش
العلیاء و مرة تهلکنی بنار الاغماء چنانچه سر مکنونه از آیهٔ مبارکهٔ کهف در این مقام معلوم میشود میفرماید و تری الشمس اذا طلعت تزاور عن
کهفهم ذات الیمین و اذا غربت تقرضهم ذات الشمال و هم فی فجوة منه ذلک من آیات الله من یهد الله فهو المهتد و من یضلل فلن تجد له ولیا مرشدا
اگر کسی اشارات همین یک آیهٔ مبارکه را مطلع شود کافی است او را این است در وصف این رجال میفرماید رجال لا تلهیهم تجارة و لا بیع عن

ذکر الله

ذکر الله اینمقام میزان است و پایان امتحان در این رتبه استفاده ضروریه او در تعلیم سالکین این نکته میفرماید اتقوا الله و یعلمکم الله
و همچنین میفرماید العلم نور یقذفه الله علی قلب من یشاء پس باید محل را آماده نمود و مستعد نزول عنایت شد تا که ساقی کفایت خمر مکرمت از زجاجه
رحمت بنوشاند الا ان یتدارک فلیتنافس المتنافسون و چنینند اول انا لله و انا الیه راجعون و کر عاشقان از عاکفان بیت مجذوبند
این سریر سلطنت را جز طلعت عشق جالس نتوانند شد اینمقام را شرح نتوانم و وصف ندانم * با چو عالم عشق تا ابیکی کی * و اندر او هفتاد
ره دیوانگی * مطرب عشق این زند وقت سماع * بندگی بند و خداوندی صداع * این رتبه صرف محبت مطلب و زلال مودت [illegible] میجوید
در وصف این اصحاب میفرماید الذین لا یسبقونه بالقول و هم بامره یعملون اینمقام سلطنت عقل را کفایت نمینماید و نه حکومت نفس را
چنانچه نبیی از انبیاء الله عرض نمود الهی کیف الوصول الیک قال الق نفسک ثم تعال ایشان قومی هستند صف نعال را با صدر
جلال یکی دانند و ایوان جمال را با میدان جدال در سبیل محبوب یکی شمرند و معتکفین این بیت مطلب ندانند و مرکب برانند جز نفس دوست در دست
هیچ نبینند و کل الفاظ را مهمل دانند و جمیع مهملات را مستعمل دارند سر از پا نشناسند و دست از پا فرق ننمایند سراب را
نفس آب گویند و ذهاب را سر ایاب خوانند این است که میگوید * وصف رخسار روی تو در خانقه فتاد * صوفی طریق خانه خمار برگرفت
عشق بنای صبر بیکباره خراب کرد * جور ترا امید بیکبار برگرفت * در اینمقام تعلیم و تعلم البته عاطل ماند و باطل گردد * عاشقان را
شد مدرس حسن دوست * دفتر و درس و سبقشان روی اوست * درسشان آشوب و شور و ولوله * نی زیادات است و باب
سلسله * سلسله این قوم جعد مشکبار * مسئله دور است لیکن دور یار * فلمن جاء لله تبارک و تعالی * ای خداوند از فضل تو حاجت
روا * با تو یاد هیچکس نبود روا * ذره علمی در جان من است * وارهانش از هوا و خاک پست * قطره دانش که بخشیدی ز پیش
متصل گردان بدریاهای خویش * اذا قول لا حول و لا قوة الا بالله المهیمن القیوم و کر عارفان از وصلات طلعت محبوبند اینمقام
عرش فؤاد است و سر رشاد و این محل رمز یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید است و کر کل من فی السموات و الارض الی یوم ینفخ فی الصور شرح
این رمز شریف و سر لطیف را فرمایند البته از عهده حرفی بر نیایند و احصا نتوانند زیرا که اینمقام قدرت است و سر مقدر این آیه
سؤال نمودند از این مسئله فرمودند بحر زخار لا تلجه ابدا و باز سؤال فرمودند فرمودند لیس درس لا تسلکه و هر کس ادراک این رتبه نمود
البته ستر نماید و اگر شمه اظهار دارد و یا ابراز نماید البته سر او بر دار مرتفع خواهد شد با وجود این قسم بخدا که اگر طالب شهود میگشت
مذکور میآمد زیرا که میفرماید الحب شرف لم یکن فی قلب یخاف الرهب و ان السالک لله فی منهج البیضاء و الرکن الحمراء لن یصل الی
مقام وطنه الا بکف الصفر عما فی ایدی الناس و من لم یخف الله اخافه الله من کل شیء و من خاف الله یخاف منه کل شیء * پارسی گو گرچه تازی

خوشتر است عشق را خود صد زبان دیگر است چه محبت این فقره در این مقام که در غلط بخشد ایک صد فش دلها در تیر بلا آید اینک
بدنش جا نهاها وگر مخالف حکمت کتب منسوب دانسته قاتل خود را از مال خود قسمت میدادیم و ارث میبخشیدیم و منتش میبردیم و دستش
بر چشم میمالیدیم ولیکن چه کنم نه مال دارم و نه سلطان قضا چنین امضا فرموده حینئذ اجد رائحة المسک من قمیص البهاء عن یوسف البهاء
کانّه وجد بهف قربا ان انهم یجدونها بعیدا بوی جانان سوی جانم میرسد بوی یار مهربانم میرسد از برای حق صحبت سالها
بازگو حالی از آن خوش حالها تا زمین و آسمان خندان شود عقل و روح و دیده صد چندان شود این محل صحو بحت و محو بحت است
محبت را هم در این رتبه راهی نیست و مودت را مقامی نه چنانچه میفرماید المحبة حجاب بین المحب والمحبوب محبت هم در اینمقام قمیص حجاب
میشود و آنچه غیر دوست غلط میگردد و این است که حکیم سنائی میگوید سوی آن دلبر نپوید هیچکس با آرزو با چنان گلرخ نخسبد
هیچکس با پیرهن زیرا که این عالم الله است و منزه از اشارات خلق رجال این بیت بر بساط نشاط با کمال فرح و انبساط الوهیت
مینمایند و ربوبیت میفرمایند و بر نمارق عدل متمکن شده اند و حکم میرانند و هر ذی حقی بقدر اندازه‌اش اعطا میفرمایند و شاربان
این کوس در قباب عزت فوق عرش قدم ماوی کنند و در خیام رفعت بر کرسی عظمت جالس الذین لا یرون فیها شمساً ولا زمهریرا در این
رتبه سموات اعلی با ارض ادنی تعارض ننماید و تفاوت نجوید زیرا که مقام لطافت است نه بیان اضداد گرچه در هر آن در شأن
بدیع جلوه نماید یک شأن بیش نیست این است که در یکمقام میفرماید لا یشغله شأن عن شأن و در مقام دیگر میفرماید کل یوم هو فی شأن
ذلک من طعام الذی لم یتسنه طعمه و لن یتغیر لونه گر قدری میل فرمائی البته این آیه را تلاوت میفرمائی وجهت وجهی للذی فطر السموات
والارض حنیفاً و ما انا من المشرکین و کذلک نری ابراهیم ملکوت السموات والارض لیکون من الموقنین اذا فادخل یدک فی جیبک
ثم اخرجها بالقوة لتشهدها نورا للعالمین چه لطیف است این ماء عذب از دریا ساقی مجهول و چه رقیق است این خمر طهور از دست طلعت محمود
و چه نیکوست این طعام سرور از کوس کافور هنیئاً لمن شرب منها و عرف لذتها و بلغ الی مقام معرفتها بیش از این گفتن مرا در خوی
نیست بحر را گنجایش اندر جوی نیست زیرا که سرّ این در کنائز عصمت مکنون است و در خزائن قدرت مخزون منزه از جواهر
بیان است و مقدس از لطائف تبیان حیرت در اینمقام بسیار محبوب است و فقر بحت بسیار مطلوب این است میفرماید الفقر فخری و دیگر
ذکر شده لله تحت قباب العزة طائفة اخفاهم فی رداء الفقر اجلالا آنها هستند که از چشم او ملاحظه نمایند و از گوش او هوش
دارند چنانچه در حدیث مشهور مذکور است اخبار و آیات آفاقی و نفسی در این رتبه بسیار است ولیکن باین مختصر اکتفا میرود اذا عرضت امانة
العشق علی القلم ابی ان یحملها فصار منصعقا فلما افاق قال سبحانک انی تبت الیک و انا اول المستغفرین والحمد لله رب العالمین

مهی

مکتوب دوم در شهادت آقا ابوالقاسم بشیخ عبدالرحمن نوشته شده

مهر برآمد از این شهر و سوی شهر دگر شد ورا از غروب و طلوعش دو شهر زیر و زبر شد ویوشع ان لو شمسا بعض یوم وانت متی سفر طهرت شمسا تفقد خاطر خطیر آن کلبۀ کرم در این بیابان ز امکانی معین سامانی مزین آمده سواد مداد آن نامه های از رشک لف فر بود و بیاض ریاض آن مشعر بر سلامت قلب انور الحمد لله که آن منظوم او مسرت کامل حاصل نمود و از این منشور آن صحت و آسایش دل بیارد و ترجمانی هر چه حال در دلست دستگیری هر چه یابش در کلست اگرچه در این ایام مراسلات زمانی حضوری مرتفع شد ولکن مؤالفت و مؤانست جبلی فطری برقرار است انشاء الله شربت صیانت از ماء عذب زلال مندرج و مندمج گشته از سحاب جان نازل میگردد وارض منجمده منخمده را نعمت حیات خواهد بخشید بلی امروز باید اگر می‌میکند سحاب فی الله که تشنه معه لعوالای کوه مخیز وای ایام که بحار حزن در هیجانست و انهار غم در جریان و قطب فلک قضا در تدویرست و مرکز نقطۀ رضا در تدبیر و شجرۀ ظلم مرتفع گشته و ثمرۀ بیداد چنین شد که بار آورده و فعال سینه مرهم شده و عمال مردود محمود آمده خس بجای حسن نشسته و خزف بر مکان در در صدف محل گرفته و ثعبان بر منزل سلطان حکومت مینماید و شیطان بر مسند سلیمان ریاست میگذارد لیس هذا اول قارورة کسرت فی الاسلام با جمیع این امور چگونه میتوانم از عهدۀ مکتوبات قابله برآیم و مسطورات لائقه عرض نمایم بجان تو ملال من نه از فوت یارست بلکه از موت و احوال او حسرت بزرگ گشته شد اگرچه بشهادت رسید و فائز گشت و با فواجی متصاعد شد لا تحسبن الذین قتلوا فی سبیل الله امواتا بل احیاء عند ربهم یرزقون فرحین حضرات اعداء در نشاط هستند و ما بسی صاحبی بگریستان آمده مگر نشنیده اند خطاب مبرم معظم را که میفرماید من قتل مظلوما فقد جعلنا لولیه سلطانا تو مسیحی و میکرد ذلت قضا اجل و اندوه از خنده ات گریه‌ها عنقریبست که دولت اخذ منال نماید و بیخ ظلم را بر کند فان ان موعدهم الصبح الیس الصبح بقریب ای کلۀ من ملاحظه نما که چه اسباب فراهم میآید و چه امور بار که از دنیای فانی میزاید این بنده که عزلت گزیده بودم و در غار خاموشی خزیده و از همه کناره جسته و در هجر از غیر پوخته حال باید در شهره آفاق شوم و با یاران از ظلم دوران شکایت نمایم لن یصیبنا الا ما کتب الله لنا علیه توکلنا و علی الله فلیتوکل المؤمنون یک نفر برای رفعت و موقعیت اشتیا نفعی بود مرا از خار بود و از ابرار حک یت میکرد با این قسم از دست رفت نعم ما قال هر کجا بینی خون بر خاکها پی بری باشد یقین از چشم ما

اذاً اقول انا لله وانا الیه راجعون

هو الحق

عبد البهاء میگوید ای یا اهل البهاء آه بلبل وفا میگوید ای یا اهل گوفا ه هر هر لقا مغموم ای یا اصحاب طهری ورقه‌ای رفقا مرنم اگ

یا مقدس القدس فی ملکوت الالهی لیشهدون کیف یمشی السرور قدام الوجه وبعد فاتق الکلیل التکبیر علی رأس من شاء جناب احمد اسمعیل توجه نقطه

اعلی و کلمهٔ اولی نموده و این شعر را ذکر نمایند که مناسب است ولکن لا باس علیه ❊ ای عشق منم از تو سرگشته و سودائی ❊ وا ندر همه عالم مشهور بشیدائی

در نامه مجنونان از نام من آغازند ❊ زین پیش که بودم سر دفتر دانائی ❊ ای باده فروش من سرمایه جوش من ❊ ای از تو خروش من من نایم و تو نائی

گر زندگیم خواهی در من نفسی در دم ❊ من مرده صد ساله تو جان مسیحائی ❊ اول تو و آخر تو ظاهر تو و باطن تو ❊ مستور ز هر چشمی در عین هویدائی

ولکن بقوت الهی و قدرت ربانی و عنایت حضرت لایزالی باید بر بساط نور جالس شد و بر فرازی روح سائر گشت تا جمیع چیزها را بیچون مشاهده نمود

و تمام اسمی و رسمی را بی سکون و نام دید این است مقام رفرف اعلی و سدرهٔ ابهی و شجرهٔ طوبی و ثمرهٔ قصوی فطوبی لعارفیها و شاربیها و آکلیها و واصلیها

هو الحی

آنچه مسطور آمد مشهود گشت و هر چه مستور بود مشهود آمد حمد خدا را که ثمرات شجرات احدیت را در ثمر مطوی و از شجری ظاهر فرمود هنیئا لمن فی

السموات والارض که از عنایت الهی و از رحمت و مکرمت سلطان لایزالی آنچه را اولیا امید داشتند این عباد بآن فائز گشتند و هر چه را اصفیا

آرزو میبردند این اصحاب مفتخر آمدند

هو الحی شجرهٔ حمرا در حرکت است و سدرهٔ وفا در بهجت تا ورقهٔ بقا در ارض احدیه مستغرق شود و ورقهٔ نورا از فنون لقا نور قاء مقرون گردد و تا شاید

از مونس ابدی و لطیفهٔ ربانی و دقیقهٔ صمدانی طلعهٔ ثالثی پیدا شود تا نتیجهٔ فعز زنا بثالث در عرصهٔ ظهور مشهود آید والسلام

هو الحی

بدایات کلام و غایات ختام ذکر سلطان عما و ملیک بهاست جل عنایته و عظم احسانه و لا اله غیره و بعد عرض میشود در این جنابش که از اوراق شجرهٔ

الهیه و از اثمار سدرهٔ کینونیه ظاهر شدید و از کاوس سنا مشروب و از کاوس حمرا مرزوق گشته اید چرا باید از اسرار امور الهیه و ظواهر کلمات

صمدانیه محجوب گردید و از مقصود صلی و مطلوب روحانی دور شوید همچه گمان نشود غرضی در هویت این کلمات مستور و خیالی در سرادقات ملکوت است

قسم بخدا که این عبد را بر بساط حب جالس نموده و بر نمارق قدوس متکی فرموده آنچه ذکر شده از جواهر عنایت و سوابغ مکرمت است منزه از لحاظ

غیریت و مقدس از مشاهدهٔ کیفیت است انظر الی قرون الاولی و فکر فیما نزل الله فیها علیهم لم وقع الحکم فی حقهم وبم اعرضوا عن وجهه

وابعدوا عن صراطه وافسدوا فی امره واشرکوا مع سلطان وحدته وصاروا من الهالکین اسمعت ان یحمدون الله من قبل ان یثبت او ینسخ

حکم الله من قبل ان یظهر قل ما لکم کیف لا تعرفون ولا تشعرون لا فو ربی رب السموات لن یقدر احد ان ینسخ حرفا مما نزل فی البیان من عند الله المهیمن القیوم و کتب

علی نفسه بان یثبت کل ما حدد فی الکتاب من عند الله ولکن الناس لا یعلمون ولا یفقهون ان یا حبیب اضعف بالله ثم اجعل محضرک بین یدیه ان کنت بآیات

کما امر الله

به دوستان نوشته شد

سید ابراهیم نوشته شد

لما امرک الله محبوبی محبوب العارفین لا فوعمرک ما کتبته وما اطعته فیما امرت من عنده وصرت من المتوقفین بل اردت ان تبعد الناس من امره ونهیه وتکون من المبعدین ارضیت بالذی استهزء بالله واعرض عن حضرته وابعد عن صراطه واغفل عن ذکره وصار من المعرضین قل اما تستحیی عن الله الذی خلقک وربّاک وجعلک ملکا لتذکر الناس بایام الله وتکون من المتذکرین وتبعت بما تهوی نفسک وتولّیت عن حکم الله ربّی وربّک ربّ العالمین فاقرء علیهم ما نزل من قبل ان تکفروا انتم ومن علی الارض جمیعا ان الله لغنیّ حمید فورب السموات والارض لو اجتمع کلّ من فی السموات علی الالوهیّة وکلّ من علی الارض الربوبیّة لن یقدرنّ ولن یستطیعنّ ان یبدّلن حرفا ممّا نزل الله فی الکتاب قل ما لکم کیف لا تستنبهون ولا تعرفون فوالذی نفسی بیده ما ارید فی تلک الکلمات الّا الحبّ لنفسک وودّی لجنابک والآمال وشأنی بان اتذکّر من کان هو خیر المذکورین ولکن لمّا شاهدت نسیانک عن عهدک لذا القیت علیک ما لا یلقی احد من العالمین لتعرف حقّ الله فی تلک الایام وتدارک ما فات وتکون من المحسنین والحمد لله ربّ العالمین در حال این ایام رضای آن محبوب بات وکل در قبضهٔ قدرت اسیرند مفرّی برای نفسی نیست وامر الله را بدین سهلی ندانید در هر کس هوسی در اوظهار نماید حال از اطراف چندین نفس همین لوعا را منوده اند زود است در خواهید دید در شجرهٔ استقلال سلطان جلال وملیک جمال لم یزل ولایزال باقی خواهد بود وکل هیهات فانی ومفقود بل معدوم کان لم یکن شیئا مذکورا هبا خواهند گردید

انّا لله وانّا الیه راجعون

هو الحی

طلعات قدس در کف تند ووجهات انس در دفات وحمامات فردوس در غنات وحوریات رفت در رنات در این ایام در سموات جذب امر تفع فرموده اند وشمس وله را از افق بدا مشرق فرموده والجم بهجت ظاهر آمده واقمر عزّت باهر شده تا اینکه حدیقهٔ جمال بطراز جلال در تزیین آید وارض سنا در عرش عما بسوط گردد وعندلیب محبور بر افنان شجرهٔ طور بآیات سرور مترنم شود واوراق شجرهٔ طوبی واغصان سدرهٔ منتهی در جلوه وحرکت آید در شاید انفس مجرّده بوطن اصلی میل نمایند وافئدهٔ منزهه بجواهر وسواذج کافور در عرش ظهور الهی طائف وساجد گردند تا از بدایع نعمتهای لا تتناهی ملتذ واز لوامع جوامع عیون مکرمت محظوظ ومسرور شوند این است مجاری شارات بمبادی جوار منشآت بر بحر ممکنات جاری گشته تا طلعت حب از جمیع موجودات مشهود گردد ولطیفهٔ ود در کینونات مذکورات موجود آید ان یا حبیب قد ارتفعت سموات کینونتی لانبساط ارضک واستغنت حمامة ذاتیتی لظهور الجذب فی سرّک لتیسّر ذاتک فی ذاتی ولتستریح قلبک فی قلبک لتذکر الناس وتدعوهم الی صراط حقّ رفیع اصحاب وحبا را بر کلمهٔ جامعه از الله جمع فرمائید وبکوثر ابدیه مجذوب شوند واز ثمرات غنا محروم نشوند جناب مجموعه را ذکرم قانتین وقانتات را

بکمیر برسانید هیکلی از خط مبارک ارسال شد

[illegible]

[illegible]

هو الحی عرض می‌شود که حزن و کدورت آنجناب که بجبر مشهود گشت در مراسلات محبت و یا مکاتبات متعدده آن را مفقود و زایل
نماید ولکن از آنجا که این مراتب حزن و سرور از شئونات نفس است لهذا تقدیس و تنزیه از او لازم چنانچه یکی از انبیا سؤال نمود الهی کیف الوصول
الیک قال الق نفسک ثم تعال پس معلوم می‌شود که بتدبیر افئده صافیه را که باید از شرور و کدورات نفس مبرّی و مقدس شد
ذلک من فضل الله یؤتیه من یشاء اگرچه آنچه بر آنحضرت واقع شد عرصهٔ وجود را از غیب و شهود مکدّر نمود گویا شمس سرور مستور شد و قمر
بهجت مخسوف گشت حوریات جمال در براقع جلال محجوب ماندند و طلعات بیضا بلباس حدود ممثّل و محتجب گشتند عین سحاب بقطرات دموع
حمر گریست و طرف سما از افق عما خون بارید ولیکن چون این امور متعلق بقضا است امضای آن لازم اصطبار در آن واجب زیرا بلایای
الهی و رزایای نامتناهی از سنن خداست بر احبّای او و از رسم اوست بین عبادا و لن تجد لسنّته تبدیلاً و لا تحویلاً لهذا جمیع بلایا
و محن و رزایای سر و علن محبوب و مقبول است دیگر تفصیل امور بسیار است رافع اگر مشرف شود معروض میدارد

هو الحی سبحان الله که از این ساعت و وقت که جوهر نور قمیص ظهور پوشیده میشاید در رضوان حب هویه داخل شود
و بر افنان شجرهٔ وفا و اغصان سدرهٔ بقا جالس شود و ساذج وجه برقع حدود در بر نموده تا قاصری شود از عما حب و بدیع سنای
عشق راه یابد تا از غلبات شوق و جذبات شوق قسمت برد و نصیب بگیرد و سیکی در آن نسیم صبا قبول نموده میشاید در حجرات قدسیه
وارد شود و بر شعر جلال و وجه جمال محبوب بوزد تا از معاشرت و مجالست آن کسب روائح کافور سنا و طیب بقا نماید و هیئهٔ صمدیه
ثوب منیر مصابیح را حامل گشته تا در آن بیوت بین یدی محبوب مشتعل و مستوقد گردد و بحر اعظم چون نهری شده میشاید در آن رضوان
ساری و جاری گردد سبحان الله چه مجالس قدسی برپا گشته و چه بساط بزم خوشی گسترده گشته جمیع کروبین ملأ اعلی مقامات قدس قرب

رفرف ابهی و سدرهٔ منتهی را از قلب بستردند و محو نمودند و گوش هوش مراتب روح را از نغمات ورقاء عرشی و ترنّمات الهیّه

عزّ صمدی مجرّد و منزّه نمودند تا در این مقام واله شوند و بآنچه در آن عالم است مفتخر و مشرّف گردند ذلک فضل یظهر من خفیّات

الامر علی من یشاء و کذلک یعطی کیف یشاء و انّه لمقتدر علی ما یشاء و انّه هو المقتدر المحبوب

هو الحیّ

در این وقت سماء قدرت الهی بعبقر عظمی مزیّن گشت و غمام قدس حضرت لایزالی بانجم رفعت مطرّز شد و سحاب رأفت از هویّت غیب امطار رحمت بارید و بحار غیرت در صدور عالیه بامواج مکرمت متهیّج آمده این قلب افسرده حزین و این نفس پژمردهٔ غمین قلم حبّ گشته در علم هو برافراخته شاید نسیمی از شمال یمین جانان بوزد که بلکه از آن نسیم نسائم رحمت الهی و نفایس عنایت ربّانی بهیجان آید و بارياح محبّة الله فائز گردد شاید از زلال عذب تسنیم مشروب شویم و از صافی خمر تکریم مرزوق آئیم کان ذلک تقدیر من الله العزیز المحبوب و بعد رسائل آنجناب واصل شد حمد خدا را که مشعر بر سلامتی مزاج عالی بود ان شاء الله همیشه در کمال راحت و خلوص باشید امور این ولایت را رفع عرض خواهم نمود ان شاء الله کثرات عالم وجود در لباس حدیّه نفس محدود فانی و هالک شوند تا طلعت باقی وجه از برقع حجاب برآید و وجه جلال کلّ شیء هالک الّا وجهه از خلف نقاب مستشرق و هویدا گردد قسم بخدا اگر همهٔ امکان جمع شوند در اقطار امر الله بخواهند نفوذ کنند نتوانند و قادر نشوند آیه ان استطعتم ان تنفذوا من اقطار السموات

والارض را الی آخر بر اصحاب تلاوت کنید که مستمع باشند و الّا ذرهم فی خوضهم سندکّر علیهم ما کانوا فیه ان یعرفون

هو الحیّ

ورقهٔ مبارکه که از اغصان سدرهٔ بقا روییده و از افنان شجرهٔ وفا انبات گشته بصحابت روح الامین از غیب بر مکمن فقر و نیستی و معدن بعد و هستی واصل و نازل گشت هنیئاً لنا و لکم حمد خدا را که از کأس سنا خمر حمرا خوردیم و از کوب حمرا ماء عذب بیضا نوشیدیم و آنچه از لئالی وحدت و تجرید در صدف عزّت و تحمید مکنون فرموده بودید مشهود گشت و هرچه از تحف جواهر و لطف اشارات در بحور کلمات مخزون گشته بود مذکور آمد الحق سموات بلاغت را بانجم فصاحت مزیّن فرموده و بحر عظمت را بدرر محبّت و مکرمت مطرّز نموده گویا نفحات روح القدس از اثر کلک آن طاهر و اشراقات نور الانس از حروفات آن باهر الذی عمّ سریره از شربهٔ حبّ نوشیدیم و طعم فاکههٔ ابدیّه از ساقی هوا اخذ نمودیم و گرچه در این مدّت قصوری در ارسال رسائل و ابلاغ آن رفته باشد سبب آن عدم حبّ نبود بلکه بدافع همین و پیکی میان دست نداد و الّا سستی در خیط دوستی واقع نشده و وهنی در عروهٔ محبّت بهم نرسیده ان شاء الله بعدها محلّ ظهور و بروز مراتب الفت و نزهت خواهید بود ولکن از ناخوشی و کسر مزاج آنجناب بسیار مهموم و مغموم روی نمود ان شاء الله بشارت رفع کسالت و وقوع بهجت را مع صحّت مرقوم فرمائید

هو الحی — گر شمس جهانی اشراق انوار بهجت کو و گر قمر رضوانی ابتهاج ضیاء اسرار قدرت کو و گر از قاصرات غرفات جنات احدیت
جذبه و شوق کو و گر از طلعات سرادقات ربوبیت وله و ذوق کو آخر هر مقامی را نشانی هست و هر رتبه را آیتی در کار مسک خطای احدیت
بی روحات دلکش معلوم نگردد و طیب سنای سبای صمدیه بی نفحات دلپذیر چه کار آید گر صورت بی معنی مرآت تصویر هندی بسیار است
دور بغداد صفحه آنرا در سوق الحراج بعشر عشر دینار بدهند و گر معنی مطلوب و مقصود است آنرا ظهور و بروزی باید تا نسائم شمائل قدس عما
از مجعدات گیسو قسمت بوالهوس و نفائس مرغولات عرضیه از معطرات شمامه مجد او نصیب یابد این است شأن جواهر مجردات و سوانح
مقدسات طوطی نطق از صعوه کمتر بنظر آید و شمس با نور و بها البته از ذره پست تر پا بر محبت مستقیم کن تا سر رفعت بر فرازی قلم
نیستی بر لوح منیر دل بکش تا علم هستی فوق جبل قدرت برپا نمائی ولکن کل ذلک من فضله یؤتیه من یشاء غیر ساذج وجود را از این نعمت
قسمتی نیست و جز جوهر نفوس را از این حوض نصیبی نه وانه هو معطی ما یشاء لمن یشاء جناب ملیح الله در عوالم وجود حقیقی را بملح خوش طعم و طعمی
نیست و مزه نه بو فور تکبیر مکبر شوید

بسم الهو — بشیر عمای عرش هویه بقمیص سنای غرض صمدیه از غیب بقای مدینه وفا جانب مصر هجا سینای عشق روان گشته از نفحات آن
بحور عطر الهیه و بهور طیب صمدانیه فضای جبروت قدس ربانیه را معطر و مزین فرموده گویا کوثر رضوان حق و سلسال جنان مطلق از این عبیر دلکش معطر شده
اکواب بلور بر دست ساقی بقا است و کؤوس یاقوت بدست طلعه عذرا و از هر کنار طلعت حمرا و ماء زلال عذب جمیل مینمایند تا که را قسمت شود
و که را نصیب گردد در عین بصر طلعات راه داده متجلی است از این قمیص روشن و منور فرماید و از این خمر غیب احدیه عطش قلب را ساکن نماید
تا بی اسم بیان اسم کند و بی صفت ذکر صفت نماید فسبحان الله از بدایع جوامع حکمت بالغه الهیه و طرائز لوامع قدرت جامعه صمدانیه
در جمیع موجودات از حرفی از آن مدهوشند و همه ممکنات از نغمه آن بیهوش و مخمور بلی این صهبای صباح ازلیه را ابریق نور باید و این
عسل صافی ضحای ربانیه را کوب از کافور شاید تا قره عین بیاکات قدس و حمامات از این ماء حیوان بمثابه مشروب شود و تعبد ساقی بساط
مجالس الوهیه و محفل ربوبیه گردد امید آنکه در طیور عما وجود در سماء شهود جسم غیبیه وصف نغمه اند هر هر جذب سکینت از هوای عز
قدرت پرواز نمود و از مشرق لایزالی بمغرب ازلی روی نمود تا از مدینه هویه حب از طلعت قدس و وجهه انس چه استماع نماید و چه پیام
آرد قمیص منیر تکبیر را بهر که مایل بشئون و مفتخر کن والروح علیکم جمیعا

هو الحی — شمس ازلی از فرق لدیزلی از غایت ع نی مستتر گشته و عرصه وجود عوالم نور را بنسایم جواهر روح و طرائز سوانح
کافور معطر و منعوت تا هر ذره شمس محفوظ گردد و هر مرکوم مانند کذلک قدر الامر من لدی الله العزیز المقتدر و گر کل من علی الارض جمع شوند در طفای این نور

بسوطه

بسوط متعالیه قادر نشوند و فایق نیایند پس نفوس و صدور عالیه را از حجبات پاک و منزّه نمود تا بصحرای با فضای قدس فردوس داخل شود

و شاید از الحان بدیع ورقاء ازلی نصیب کبری مستفیض گردد اینست وصیّت این بنده فمن شاء فلیعمل فمن شاء فلیترک والتّکبیر علیکن جمیعا

[illegible]

هو الحق قد کان بکتاب شی مقتدرا جمال غیب قمیص جلال را از طلعت مبارک برداشت فوراً وجه وتلمّ الممثل الالهی از عرش عما ظاهر و هویدا گشت

فیا بشری لمن استنار بانوار حضرت قدوسیّه و استضاء باشراق طلعت قدوسیّه والتّکبیر علیکم یا اصحاب البهاء و من معکم فی زمره

[illegible]

[illegible]

هو الحق

بحر قدم در امواج جست

و نور عظم در ارتجاج

و هیکل مکرّم در ابتهاج

فیا طوبی لکم و لمن

معکم فیما عطاکم ربّکم

و اکرمکم بارکم

والسّلام

[illegible]

هو العلی الوفی

حبّذا از این شرف کبری و منجزات

عظمی حسیب ذات ممکنات را از اعلی

ذروهٔ علیّ لیلو ان نقطهٔ الهی کردر ...

و از خمر سنا و آء عذب بیضاء سرور ...

تا همه مربوبات و تمام مذکورات با قلم عنا

بر لوح فکرت مرقوم فرمایند بانه

هو الحق لا اله الّا هو و هو الله کان علی ...

[illegible]

[illegible]

هو الحق وجهت محجوب مکشوف و طلعت محجوب مستور دعوی و شهود تا مرایای امکان از غیب هستی بعالم قدس الهی منصّه عیون شوند و از صرف جمال صمدانی بعد از کشف

حجبات جلال مستجلی و مستجلی گردند تا بر بساط حسن الماس جالس شوند و بر وصاید بیضا ساکن آیند در این است لذت هستی و حبّ الهی و مواهب ربّانی والسّلام

هو الحق طلعت عرش قدم در وجهات عسمات فردوس حوریات

سرادق عصمت و قاصرات فسطاط عفت در بساط عرش حسن با روح انس در تریّات تغنیات و تمتند تا قلوب مستتبّه تحیق سرمدی نقرهٔ لاهوتی زنده گردد و بلقاء مقصود فایز شود

هو الحیّ

نقطهٔ عماء سیر نمود تا در عرش نطق مستریح گشت و بعد هیاکل حروف الهی را بترکیب خلع بدیع مرکّب نمود کلمهٔ مبارکه از جبین مبین باهر گردید و تمام آنرا در تای تثلیث قبل تربیع مشهود و ظاهر فرمود تا فتبارک الله احسن الخالقین قمص بدیع پوشیده و از فاضهٔ هو الحیّ لا اله الّا هو کلّ ارض را مبروک گرداند تا در کلیهٔ الهیّه ثابت شوند و ثمرهٔ صمدانیّهٔ ربّانیّه ظاهر کنند والسلام

هو الحیّ

سفر از صحرای فرقت و فراموشی و غربا بیدای ذلّت و خاموشی در دیار غربت بهیف و بحقیقت منذکر بشکر حضرت لایزال و سلطان بیمثال هستند و باین ذکر بدیع و کلمهٔ رفیع متعزّزند ٭ گر تیر بلا آید اینک هدفش جانها ٭ ولیکن از عنایت ربّانی این ذلّت فخر عزّتهاست و این فقر سلطان غنا ذلک من فضل الله یؤتیه من یشاء

هو الله تعالی عزّ قدرته و جلّ عظمته

در حالتیکه سموات حبّ مرتفع شده و شمس هدی از مشرق صبح وفا طالع گشته و قمر محبّت از افق هدی ظاهر و انجم مرحمت از طلیعهٔ مکرمت باهر و طلعات حمرا با کئوس حمر وفا در تغنّی و وجهات بیضا با کئوس لبن مصفّا در دور و ترنّی و حوریّات جنّت انس در غرفات قدس بآیات جذب متغنّی و جمالیات عرش لقا در حدیقهٔ بقا بنجروفات الهی مترنّم و حمامهٔ عنایت بر اغصان شجرهٔ ولایت در سرور و عندلیب سدرهٔ رفرف بر افنان وحدت در نغمه و شور نار الهی از شجرهٔ طور در ارض سرور بآیات جذب مجبور مشکور و نور صمدانی از سدرهٔ کافور در عرش ظهور بر نار نشور مشهور هنیئاً لکم و نعیماً لکم و لمن دخل فی حبّکم و شرب عن کوب ودّکم و کئوس حبّکم و انّ الحمد لله ربّ العالمین

هو الحیّ

نغمهٔ الهی بر نار نور صمدانی مقرون شده و جذبهٔ حمامهٔ سلطان ازلی بر اغصان سدرهٔ ربّانی متغرّد گشت که تا جواهر ممکنات و سولفج موجودات در سرائر افئدهٔ صافین و مخلصین ظاهر و هویدا گردد و قلوب مقدّسه از سبحات و حجبات مکدّره خالص شوند و دست فشان در میدان جلال لقاء طلعهٔ جمال لم یزل و لایزال سایر گردند این است نصیب و حظّ از عالم شهود هنیئاً لکم و لاصحابکم و لاحبّائکم و لمن شرب من کئوس محبّة الله و کوب مودّة الله پس چه نیکوست این نعمت عنایت از ایادی رفعت و چه رقیق است این خمر سنا از طلعهٔ حمرا و چه ملیح است این بلور ضیا از وجههٔ روحا قسم بخدا اگر کسی بچشد قطرهٔ لیشهد بما لا یشهد احد من العالمین و بعد وصیّت میکنم شما را که از جمیع جهات امر الله را حفظ فرمائید و کلّ را بر کلمهٔ جامعهٔ ازلیّه جمع فرمائید تا کمال حبّ از صدور منیره بفوران آید و بحجابها اتّحاد پیدا کند خلاف را بالمرّه میان اصحاب مرتفع کنید و علم صدود را جنّة الله معمول دارید که فساد ناس ساکن نمیشود مگر باین امر و امر الله را در کمال محبّت ناظر باشید جمیع طلعات حجازیات و وجهات نور طهارت را در ترنّمات جذب با ذاکرم

هو الحیّ

انشاء الله نغمهٔ ورقاء عزّ ازلی از مشرق سنای سماء لایزالی بنفحات قدس شمائم صمدی از ساذج مدینهٔ

وفا

دفا وجوهر حدیقهٔ لقا جانب ارض خروج رجوع فرمائید وجمیع طلعات مکدّرات ومخدّرات مستترات را باید از نار حبّ
موقده مشتعل نمائید تا از شرار نار الله الموقده از منبع آب عذب جاریه ظاهر گردد وثمرات از شجرهٔ وجود سر برآرد تا چه رسد معتکفات
حجرات عزّت ومطهّرات غرفات رفعت بر از تغنّیات حمامهٔ روح مجذوب بند واز ترنّیات ورقی نور مسرور فسبحان الله
موجدک وموجد من وتعالی عمّا هم یصفون

هو الحیّ صبح صباح احدیّت از مشرق جان طالع گشت وانوار سناء سینای صمدیّت از مطلع امکان ظاهر شد
هیاکل وجود هستی بقمیص رجوع نور در عالم روح راجع گشته وعظام رمیم موجودات بروح حیات ابدی بعد از کشف مراتب بعد
ودوری مدوّی شده تا کلمهٔ انّا در نفس راجعون رجعت نماید وحروف لواحد در انما الحکم ثابت گیعود تا بعد از رجوع عود
نمایند وبعد از عود رجوع فرمایند تا حمامهٔ ازلی بر افنان سدرهٔ الهی آیهٔ کما بدأکم تعودون تلاوت کنند این است طلعهٔ اوّلیّه
در هیکل آخریّه ووجههٔ ظاهریّه در هیئهٔ باطنیّه لیکمل القول فیما نزل فی الکتاب بانّه هو الاوّل والآخر والظاهر والباطن
وانّه علی کلّ شیئ علیم بشیر ارض قاف با نامهٔ آنجناب بشارت نیکو بر ارض حزن وارد شده بطلعت بعد سالند حمد خدا را
سرور لانهایه از کلمهٔ لا بدایه حاصل آمد وفرح وبهجت از اشارات آن ظاهر گشت طائفین حول وطلعات مقدّسات ومخدّرات
مؤمنات همه را تکبیر شوید

هو الحیّ باز بلبل ثنا پرواز نمود وغراب غیرت از مغرب جان متصاعد وباوج عماء قدرت متمکّن شد واز صعود آن
صعوهٔ خاموش حدیقهٔ عزّت بخروش آمد وبلبل ریاض قدس در ملکوت انس بحرفیکه منزّه از حرف وصوتست متغنّی گشت
از لحنی از آن حجبات عظمت خرق شد وسرادقات رفعت منهدم آمد واز لحن دیگر آن روح بقا از مدینهٔ وفا رائحت بخشید
ونور لقا لطائف نغمات را از جذبه ورقا بخشید ومصباح احدیّه سراجی از کافور برافروخت وصرف عدم علم قدم فوق جبل
طور برافراخت ونور صمدیّه در طور وجود غیبیّه نار احدیّه بعد از تقدیس از شئون اسمیّه مشتعل فرمود چه مبارک نفسی در آن
نور مهتدی شود وچه فرخ وجودی در آن نار مصطلی گردد حینئذ قل قلباً طاهراً فاخلق فیّ یا الهی سرّاً ساکناً جدّد فیّ
یا منائی وبروح القوّة ثبّتنی علی امرک یا محبوبی وبنور العظمة فاشهدنی علی صراطک یا رجائی وبسلطان الرفعة الی سماء قدسک
عرّجنی یا اوّلی وبارياح الصمدیّة فابهجنی یا آخری وبنغمات الازلیّة فاسترحنی یا مونسی وبغناء طلعتک القدیمة نجّنی عن دونک یا سیدی
وبظهور کینونتک الدائمة بشّرنی یا ظاهراً فوق ظاهری والباطن دون باطنی

هو الحیّ

منزل جولان بسیار خوب و مرغوب و کعبهٔ مقصود منزّه از جهات و یأس و رجاست از قرب و وصل و بعد و فصل بغایت عزیز و پاکست قمیص منسوج پوشیده و مخیط را قبول نمیفرمایند یعنی بعد از ظهور خفی معدومست و بعد از ستر ظهور مفقود ربّ لا املک فی الملک دون نفسی و لا اطلب غیر رضائک فیما رضیت لی و قضیت علیّ و انّک انت المقتضی فیما تشآء و انّک انت العزیز المحبوب

هو الحیّ

حمد خدا را که اگر موسی کلیم طلعت هدایت لا بدایه را از نار شجرهٔ لا شرقیّه و لا غربیّه مشاهده فرمود و مهتدی شد چنانچه فرمود او اجد علی النّار هدی این اصحاب از نور سدرهٔ ربّانیّه و ظهور کینونهٔ صمدانیّه مستنور و مهتدی گشته فهنیئاً للفائزین

باسم ربّنا العلیّ الاعلی

قد ارسلنا الیک من قبل کتاباً بلسان عربی مبین و ارسلنا الیک هذا اللوح علی لسان عجمیّ بدیع تا جمیع نفحات قرب فردوس حجازی را از نواهای عزّ ورقاء عراق بشنوی تا همه روح شوی و باعلی مراتب معارج معنوی پرواز نمائی بی آنکه قدم برداری و منتهی مقامات عوالم معانی را سیر فرمائی بی آنکه از محلّ ظاهر خود حرکت نمائی تا بوله الهی جذب روحانی را مشاهده کنی و جان در راه دوست بخشی و سر در بیابان عشق در بازی این است معنی طائر ساکن و ساکن طائر و جامد منجمد و منجمد جاری و بعد معلوم بوده که سالکان صحرای طلب و رجا و وصل و لقا را مراتبهای بسیارست و مقامات بی شمار بعضی بعد از مجاهدهٔ نفسانی و تعب جسمانی از رتبهٔ اسفل الا بحدیقهٔ بلند الا مقرّ یابند و از ظلّ نفی فرار نموده بمحلّ وسیع اثبات مسکن گزینند و از مراتب فقر فنا بمحلّ غنای بقا ساکن شوند و این منتهی مراتب عالم ساعی و مجاهد است و بعضی دیگر خبری از لانیافته از منتهای عرفت الّا در گذرند و از شئونات فنا رشحی نچشیده از ملکوت بقا عروج نمایند و از چشمهٔ عدم ننوشیده از صهبای قدم مرزوق شوند و اینها را در طیّ مراتب سلوک و ارتقای مقامات وصول مشی دیگرست و مقامی دیگر و بعضی دیگر از ملکوت اسما حرفی اخذ نکرده و از جبروت صفات در مملکت راجعست اطّلاعی نیافته از غیب بقا طالع شوند و بغیب بقا راجع گردند صد هزار بحر عظمت در قلب منیرشان مموّج و از لبهاشان اثر تشنگی ظاهر و هزار هزار انهار قدس در دلشان جاری و لکن در ظاهر اثری از آن مشهود نه دفاتر حکمت بالغهٔ ربّانی در الواح صدرشان مسطور و لکن در عالم بروز حرفی مذکور نه در مصر یقین ساکنند و در دیار تسلیم سایر مست جمالند و محو جلال نواهای عندلیب الهی را در بر شاخسار قدس معنوی بجمیع نغمات تغنّی می نماید تا در هوای روح ازلی جان در بازی و بملکی جانان پرواز نمائی تا همه حقیقت روح شوی و بسماء نور عروج نمائی

چنین نغمات لطیف حجازی را از طلعت عراقی شنیدی حال نواهای شهناز معنوی را از شاهباز الهی بشنو از چنگ و بربط

نغمات آوازهای بدیع وفا ادراک نمائی و از مضراب حدیقه آهنگ هزار هویه بشنوی و بکوی جانان بتمام دل و روان قدم گذاری تا همه روح شوی و بی پر بپری و بی خمر مخمور شوی و بی لسان نغمه سرائی و بر مراتب جذب و شوق و وجد و ذوق اطلاع یابی چنان فراموش کنی و از بحر سرور بیاشامی گفت تو بیا بخم دل خدا را که برگزیده و برگزیده ام ترا لکن جهدی باید تا از کوی نفس و هوی هجرت نمائی و بحریم عز قدس پرواز کنی و محرم حرم جانان شوی و در دیار دوست راه یابی چه صحبت این گفتار و چه نیکو باید کردار اگر پند دوست بشنوی و در سبیل رضای او سفر نمائی بعد عن نفسک و قرب بربک فانّ ما تطلب هواک فابتغ ما یرید مولاک فانس غیره و انس بنوره از پیاله حب بنوش و چشم از عالم در پوش زیرا که آنچه بینی شیء فانی و بگذرد در آنی و ما عنده لباقی انّه لیفنی و هو الدائم الباقی قدر این ایام را دانسته که همیشه وصال میسر نشود بلبل بحر در نجبا رنغنی نماید و ماکان ببیند بجوش نیاید آید وقتی که عندلیب باغ نه از ذکر معانی باز ماند و بشاخسار معنوی پرواز نماید و بگلزارهای غیب الهی مقرّ گیرد بگوش جان بشنو و بتمام قلب اخذ نما اگر چه ملیح پارسی القا شد و لکن نوای حجازی در او مکنون گشته و اسرار الهی در او مخزون شده و النّور علیک و علی الّذین کانوا معک

هو

مرغ مسیحی جان بلامکان عروج نمود قفس وجود از طیر محمود خالی ماند بلبل قدم بصحرای عدم رو نمود و عندلیب الهی بر سدره ربانی بخروش آمد سرادق عزّت بر درید و همای رفعت از شاخسار بهجت بر پرید افلاکها بلند بر خاک تیره بنشست نعره ها از دل بر دلها بر خاست اگر گوارا بخون تبدیل شد و صحن فردوس برین بخون آمیخته گشت بلی تیر قضای الهی را سینه میر رستان لایق و کمند بلای ستمگاهی را گردن عشاق شائق هر کجا خدنگیست بر صدر حاجب ولا و آید و هر جا عزیمت بر دل صاحبان ناز گردد عاشقان را چشم بر باید و معشوقان را ناز و کرشمه شاید حبیب گر صد بار سر ابد محبوب جفا بیفزاید گر شربت وصال خواهی تن بزوال در ده و گر خمر جمال طلبی در دلها حرمان بنه مرغ ما حزن را بسرورش بخش و غم را از جام فرح در کش گر خواهی قدم در کوی طلب گذاری صابر باش و رخ محزون مباش و آب از دیده مپاش و از بی صبران مباش پیراهن تسلیم بپوش و از پیاله رضا بنوش و عالم را بدرهمی بفروش دل بقضا در بند و بحکم قدر بپیوند چشم عبرت برگشا و از غیر دوست در پوش که عنقریب در محضر قدس حلقه زنیم و بحضرت انس رو آریم و از بربط عراقی نغمه حجازی بشنویم و با دوست ملحق شویم ناگفتنی بگوییم و نادیده ببینیم و ناشنیده بشنویم و با آهنگ نور هیکل روح را برقص آریم و در حریم جان بزم خوشی بیارائیم و از ساقی جلال ساغر حباب برگیریم و بیاد رخ ذو الجلال خمر بمثال در نوشیم چشم را از آب پاک کن و دل را از حزن بروب و قلب را از غم فارغ نما و با آهنگ ملیح برخوان گر تیغ بارد در کوی آن ماه گردن نهادیم الحکم لله

هو العزیز الجمیل

مدتها در گذشت و عهدها تمام شد طی

از آنجا نیز پرواز نمود و خبری از دوستان نرساند مگر جز این قلم بعد مرتبه گشت و بجرم دلو خشک شد و قلم بر قرطاسی ملحق نیامد و لوح بر خطی رنگین نیافت
دوستان معنوی اگر بر شاخسار الهی محفل گزینند چرا از جان نخروشند و اگر عاشقان حقیقی را بوطن اصلی اقبالی است چرا روح را بشهر جانان نفرستند
چشمها حیرت منتظر ماند و گوش طلب مجبور و صم گشت این ایام مر آخر مقام صمت و ذلت است و اول مقام هجر طاوس قدسی از تغنی ها تنها آمد و بسدرهٔ ربانی
عزم رجوع فرماید بساعات عاشقان شیدائی را از معشوق باز مانند و در صحراهای هجران و حرمان جان در بازند همیشه خمر وصال در جوش نیست و عندلیب
جمال در خروش نه وقتی رسد که بلبل وفا خاموش شود و بسدرهٔ منتهی پرواز نماید و با دوست بی لب و زبان نکته سراید پس ای بهای قدمی
بوادی رو و بلامکان گذار تا از چشمهٔ راجعون بنوشی و بر عرش انا لله واقف شوی و بحر حب مواج شده و اینغلام اکنون خمر بقا نوشیده و زمام
مسک را قلم از دست گرفته هر چه میخواهد بر صفحه میباید ولکن خمر مکان در خور این هستی نیست و فضای لامکان قابل این هستی نه

پس باید خلوت اختیار نمائی و بخاموشی بپردازی

بنام دوست

محمد علی میگوید با حبای عراقی کاغذ بلحن پارسی بنویس من میگویم در ایشان از نواهای حجازی بهره آگاه اند
او میگوید لحن عراقی ملیح تر است من میگویم نغمهٔ حجازی محبوبتر زیرا که اهل بیت از کوثر حجازیه نوشیده اند و از ابحر احدیه آشامیده اند
و از فطرت اصلیه ظاهر شده اند و از شاخسار ربوبیه روئیده اند و صاحبان فطرت را همه نغمها یکسان است و همه آوازها از جانان
اگر از آواز بلبل حجازی در جوش شوند از نواهای عندلیب پارسی هم بیهوش همه نالها از دل حزین خیزد و اگر صاحب گوش بشنود البته از سر جان برخیزد
ولکن هر جا را دیگر بیانی است و هر گلی را لسانی ای جوان اگر بگوش جان بشنوی مقنعه از سر براندازی و سر در کوی بلا در اندازی تا در طلب
وصال جان در بازی هزار حجازی این مرغ عراقی را چاکر و هزار طایر معنوی این ورقاء الهی را خادم والتکبیر علیک یا حی

یا غنی

شکر نما که از زلال خمر بمیان نوشیدی و از شهد وصال حضرت ذو الجلال مرزوق شدی پس جهد کن تا بیت دل را از ذکر غیر پاک
کنی و در نثار در ره جانان چالاک شوی زیرا که اگر رستم روزگاری بچنگ مرگ در آئی دامن دوست گیر و از هر دو جهان دل بر گیر تا زندگی
باقی یابی و در کوی الهی گذری بدنیا اعتنا مکن و بدینار دل مبند از فقر منال و از غنا مبال در جمیع اینها از فنا آمده اند و بفنا راجع شوند از حی
شو تا باقی مانی و ببقا راجع شوی اگر گوسفند بمیرد دل نمیرد تو زنده باشی

هو الله بسا صبح صادق طالع آمد و شب هجران بآخر رسید و چه عندلیبها در بستانها بنغمه در آمد و بلبلی از مدینهٔ وصال بنوائی نرسید
گویا ابواب رجا مسدود شد و حدائق یأس گشود عالمی از شرر لطیف وصال بیهوش و این مهجوران برای نمی در خروش شبها تیره هجر و فراق

آهی که

آخر کی بسر آید همه جان عاشقان کی از تن بدر آید تا قصهٔ جان از سبای جانان کی عزم سفر نماید و بشیر مصری مژدهٔ قمیص یوسفی را به پیر کنعانی
کی رساند گویا طیر ترابی با آشیانهٔ معنوی پرواز نماید یا قرب ربّ الارباب ادراک نماید پس باید زهر قضای الهی را چون شهد شکری بنوشیم و تیر محکم قدر را
بجان طالب شویم زیرا مراد از تسلیم چیزی دیگر نیست هرچه پیش آید تا خدا را چه تقدیر باشد و قضا را چه تدبیر والسلام

هو الله تعالی شأنه

اگرچه دفتر عاشقان به بیان نمی‌شود و نامهٔ مشتاقان بقلم امکان اتمام نپذیرد ولکن اگر بحر از وصال دست ندهد بشبنمی
از او کار باید قانع شد مدتیست که از مدینهٔ قرب خبری نرسیده و بلبل گلزار روضه … گویا سرو وفا از گلزار بقا زایل شده و یا
آن گل و گیاه از غم هجران بدل نمانده و دوستان … معنوی را قاصد مقصود نگردد و حجاب بعد محجوب نگرداند بی قاصد نامه فرستند
و بدل راز گویند بی قلم رقم زنند و بی لقا وصل جویند و در عین بعد بقرب رسند بلی این مراتب حقیقت ولکن این قسمت دل باشد
نه نصیب آب و گل روح اگر از غذاهای معنوی مسرور است ولکن جسد را طعمهٔ ظاهری درخور گوش ظاهر را نغمهٔ ظاهری باید و گوش معنوی را
رنّهٔ الهی شاید چشم سر جمال قمری ملاحظه نماید و چشم سر جمال آفاقی مشاهده کند پس مقبول آنست که جمیع مراتب را باندازه قسمت بخشید و نصیب دهد

هو

بلی بر جمیع اصحاب و احباب لازم است که در بساط محبت مأنوس باشند و بر رفارف مودت مستریح در مقام انس متحد و سیر
نمایند و از یک مصباح مشرق باشند و از یک مشکات مستضیئ و از یک شجره بروییند و از یک ثمره مرزوق شوند و بر یک ارض مشی نمایند و در
یک بساط قاعد شوند و از یک نهر شارب شوند و از یک … مجذوب … صفت حباب فان الله غنی عن العالمین والسلام علی عباد الله الصالحین

هو الله تعالی شأنه القدیم

ای خاله … خدا را که از شمال حزن بیمین سرور راجع شدی و ظلمت ضلالت را بنور هدایت تبدیل نمودی یوسف ایمان را بجان خریدی و فرعون
کفر را بهیچ نفروختی پس باید در وفا ثابت باشی تا از شجرهٔ بقا بنوشی و از کوثر لقا بیاشامی دیگر چه حزن داری و چه غصه خوری تا گل بهار از
بلبل برگ بار عاشق را حزنی جز دوری نباشد و مشتاقان را جز فراق افسرده نگرداند الحمد لله که شمس جمال ظاهر است و معشوق بی حاجب در بازار
مشهود و بی ستر و حجاب منظور والروح علیک

هو العلی الاعلی

مکتوب آنجناب که مبین فنا و صبر و مخزن تسلیم و رضا واله و آنچه مسطور شد منظور گشت و هرچه مذکور آمد صحیح و درست
ولکن محبان کوی محبوب و محرمان حریم مقصود از بلا پروا ندارند و از قضا احتراز نجویند از بحر تسلیم مرزوقند و از نهر تسنیم مشروب رضای حق را
بر وجهی نه دهند و قضای محبوب را بعضای امکان تبدیل ننمایند زهر بلیّات را چون آب حیات بنوشند و سر کشنده را چون شهد روح بخشنده
لا جرعه بیاشامند در صحراهای بی آب مهلک بسیار دوست متوجه‌اند در بادیه‌های متلف بجان فشانی چالاک دست از جان کشیده‌اند و عزم جانان نموده‌اند

چشم از عالم بربسته اند و بجمال دوست گشوده اند جز محبوب مقصودی ندارند و جز وصالش کمالی نجویند بپر توکل پرواز نمایند و بجناح توسل طیران
کنند نزدشان شمشیر خونریز از حریر محبوب بهتر است و تیر تیز از شیر ام مقبولتر * زنده دل باید در این ره صد هزار * تا کند در هر نفس
صد جان نثار * دست قاتل را باید بوسید و رقص کنان آهنگ کوی دوست نمود چه نیکوست این ساعت و چه ملیحست این وقت در روح معنوی جانهای آن نفس
دالقود و سیکل وفا عزم معارج فنا نموده گردن برافراخته ایم و تیغ بیدریغ یار را بتمام اشتیاق مشتاقیم و سینه را سپر نموده ایم و تیر قضا را بجان
محتاجیم از نام بیزاریم و از هر چه غیر اوست در کنار فرار اختیار نکنیم و بدفع اغیار نپردازیم بدعا بلا را طالبیم تا در هوای قدس روح پرواز کنیم
و در سایه های شجر انس آشیان سازیم و بمنتهای مقامات حب منتهی گردیم و از خمرهای خوش وصال بنوشیم و البته این دولت بیزوال را از دست ندهیم
و این نعمت بیمثال را از کف نگذاریم و اگر در تراب مستور شویم و از جیب رحمت رب الارباب سر برآریم دیگر این اصحاب را بلا فنا نکند و این سفر را قدم طی
نماید و این وجه را پرده حجاب نشود بلی این معلومست که با این همه دشمن داخل و خارج در علم اختلاف برافراخته اند و کمان جد در دفع این فقرا
کمر بسته اند البته بقانون عقل باید احتراز نمود و این ارض بلکه از روی زمین فرار اختیار کرد ولکن بعنایت الهی و تاییدات غیب نامتناهی
چون شمس مشرقیم و چون قمر لائح بر مسند سکون ساکن و بر بساط صبر جالس ماهی معنوی از خرابی کشتی چه پروا دارد و روح قدسی از تباهی
تن ظاهری چه اندیشه نماید بل تن این را زندانست و کشتی آن را سجن نغمهٔ بلبل را بلبل داند و لحن آشنا را آشنا شناسد
باری ایام قبل را ناظر باشید که بخاتم انبیا و مبدء اصفیا چه نازل شد تا چون روح حقیقت شوی و چون نفس از قفس تن برآئی
در نهایت احاطهٔ اعدا و شدت ابتلا طایر قدسی نازل شد و این آیه آورد وان کبر علیک اعراضهم فان استطعت ان تبتغی نفقاً فی الارض
او سلماً فی السماء هزار چشم باید تا خون گرید و صد هزار جان باید تا ناله از دل برآرد همچنین در جای دیگر میفرماید اذ یمکر
بک الذین کفروا لیثبتوک او یقتلوک او یخرجوک و یمکرون و یمکر الله والله خیر الماکرین در این دو آیهٔ مبارکه که از مبدء الوهیه نازل
شد بسیار ملاحظه فرمائید تا بر اسرار غیبیه واقف شوید اگر چشم بصیرت باز نمائی همین جلوس این عبد در ظاهر همه را کافی بود
با همهٔ این اعدا و موارد بلا چون شمع روشنیم و چون شاهد عشق در انجمن مستور و حجاب را سوختیم چون نار عشق برافروختیم ولکن چه فایده که
جمیع عیون محجوبست و همه گوشها مسدود در وادی غفلت سیر مینمایند و در بادیهٔ ضلالت مشی میکنند هم بریئون عما اعمل و انا بریء مما
یعملون معلوم آنجناب باشد که یکی از علما که مشغول بزخرف دنیاست و از جام رحمت نصیبش نه و از کاس عدل و انصاف
بهره ایش نه در لحظهٔ این بنده را ندیده و در مجمعی مجتمع نشده و بصحبتی مؤانست نجسته قلم ظلم برداشته و بجنون بر مظلومان رقم کشیده
و بعضی حرفهای بیمعنی هم بمجمعی گفته و در همین روزها هم شخصی معروف بعضی مقالات از ظنونات خود بیان نموده و تشخص این دو را روز

بطهران رفته با دفتری حکایت و کتابی روایت آنچه در دل دارد از مکر و رموز * پیش حق پیدا و رسوا هیچو روز همه این مطالب معلوم و واضح صحبت
و بنای آن هم مکشوف و محقق از این بنده کتمان کنند از حضور من لا یعزب عن علمه شیء چگونه مستور مانند و نمانند استم را آخر کدام شرع مسلم میکند
و بچه حجت مستدل این بنده که مدتیست بالمره عزلت جسته‌ام و خلوت گزیده‌ام در از آشنا و بیگانه بسته‌ام و تنها نشسته‌ام این حید
از چه احداث شد و این بغضا از کجا هویدا گشت معلوم نیست در آخر خیر برند و کام صدری نمایند گرچه ایشان بهواس لکن این
فقیر بحبل تقی متمسک و انشاءالله بنور هدی مهتدی کدورتی از ایشان ندارم و غل در دل نگرفته‌ام بخدا گذاشتم و بعروة عدل تشبث جستم
بعد از حصول مقاصد ایشان شاید از حمیم جحیم مشروب شوند و از نار غضب الهی مرزوق زیرا که حاکم مقتدر در میان است و از ظلم
البته تمنی میکند آخر باید یک مجلس ملاقات نماید و بر امور مطلع شود تا بر ایشان مبرهن گردد آنوقت حکم جابر کنند قضی الامر و انصاف دست
ظنون ایشان کوتاه است و شجر عنایت الهی بغایت بلند تا زمان ما نرسید هیچ نفسی را بر ما قدرتی نیست و چون وقت آید بجان مشتاق و طالب
نه تقدیم یا بدونه تأخیر انا لله و انا الیه راجعون ان ینصرکم الله فلا غالب لکم و ان یخذلکم فمن ذا الذی ینصرکم من بعده

الی آخر والسلام علی من اتبع الهدی

هو

کاغذ مجلس حجازی نوشته شد و ارسال گشت و این نوشته بزبان پارسی القا می‌شود تا آوازهای خوش جانفزا از عندلیب الهی بشنوی
و نواهای بدیع جانفزا از طیر معنوی اخذ فرمائی تا در کوی دوست قدم گذاری و از آنچه غیر اوست بیزار شوی حمد خدا را که برحمت واسعهٔ حق
بندگان را از مغرب ضلالت بمشرق هدایت دلالت نمود و از ظلمت شک بصبح یقین فائز فرمود پس با بهره کسیکه از این صبح صادق منور شد
و بی بهره نفسیکه بی نصیب و محروم ماند شکر شکن شوند همه طوطیان هند * زین قند پارسی که به بنگاله میرود

هو العزیز الجمیل

کتاب آنجناب ملاحظه شد و نغمات روحانی از عندلیب معنوی مسموع گشت و اعراض محوم از خدا و احباب ایشان
بهوی معلوم و مبرهن است هر قدر بتوانند مراعات اسباب ظاهر نمایند مجری و معقول است یعنی اگر ممکن شود در کمال روح و ریحان بوطن مراجعت
نمایند احسن والا حزن بوجود شریف راه ندهید و بسیار خوش و قرین باشید در مجذا هجرت ممنوع آید ولیکن اسباب فراگشته از جان گذشتن
و بجانان در لامکان گزیدن شیوه مقربین و شأن منقطعین است و ما غدرت فی الحب ان هدرت دمی * بشرع الهوی لکن وفت اذ توفت
بلی شرع عشق را حکم دیگر است والروح علیک وعلی من معک جمیعاً

نامهٔ دوستی بر محزن نیستی وارد شد و معانی روحانی آن مسرت تازه و فرح بی اندازه بخشید معلوم است دوستان معنوی
و رهروان سبیل الهی وطن دارند باید از خاک درگذرند و از افلاک بگذرند قدم را بر تراب بگذارند و در ساحت قدس رب الارباب گذارند این اصحاب

هیچ سدّی حائل نشود و هیچ معبری تغییر ندهد از خمر عشق مدهوش شوند و از جام شوق بیهوش مست جمال لایزالند و محو زلال بیمثال

و ظاهر ایشان اگر بار جلوه نماید باطن ایشان بنور دلالت میکند عالم الفاظ ایشانرا از مراتب بلند معنی منع نکند و حجبات مجاز

از مواقع حقیقت محجوب ننماید بپر توکّل پرواز نمایند و بجناح عزّ توحید در هوای قدس تجرید سیر کنند و اگر گهی حرکت عوالم تفرید انقلاب

راجعت و قلب پاک لطیف بی باکی در لسان و بیان کشف ننماید ما درون را بنگریم و حال را ما برون را ننگریم و قال را برخود آنجناب

معلوم است که این اصحاب معروف چه قدر امورات مکروهه را مرتکب هستند در ولوی نفس سالکند و در بادیهٔ غفلت ماشی بهوا سخن گویند

و در تیه ضلالت سلوک نمایند ای غوغای عشق سخن جانرا بگوش جان بشنو تا در سبیل جانان جان و دل در بازی و در کوی دوست سر اندازی

تا بی سر سرافرازی و بیدل بحر جوشی و بیخم بجوشی و بی لسان بسروش آئی و از این گلخن ظاهر بگلشنهای عزّ الهی میل فرمائی ای بلبل

بباغ های جا گیر و بر شاخ گل مقرّ گیر و ای هدهد بمدینهٔ سبا باز گرد و ای یوسف از سجن تن بدر آ و ای خلیل از نار نفس بگذر

و بنار عشق واله شو تا در این ظلمت ایّام مشکوة نور بر افروزی و کمر خدمت بر بندی و بجان و دل طوف مدینهٔ کل نمائی این آثم و جهول

لوا فانتشر لائحة المعانی من قمیص المعنوی لتجد روائح البقاء عن یمین الوفاء لتکون من المقدّسین فی ام الکتاب من قلم القدرة علی لوح العزّة

بالحق مکتوبا والتکبیر علیک و علی الذین یتّبعوک فی امر مولاک و کانوا من المحسنین فی اللوح مسطورا

هو الله معلوم است که عنایات حق فوق جمیع نعمات است در رضوان عید باین رتبهٔ عالی فقدان در آن از زخرف و زینت دنیا

باسی نیست زیرا چشم مشتاقان بالطاف الهی روشن است و قلب ایشان ببدایع ذکر او ساکن اگر باحق انس گیری از ملک فانی درگذری

و بدیار راحت مقرّ یابی دیگر حزن لا نهایه و غم احصا ننمائی و الروح علیک همیشه احوال خود را ارسال دارید و کلمهٔ انصراد ذکر حق نمائید

هو الله العزیز الحمید العالی العلیّ الاعلی

اگرچه این مرتبه طیر حبّ در قلب حرکت ننموده و ورقاء فراق باشتیاق وصال بر شاخسار فؤاد نسرائیده و نسیم وصل از اثر لوح دل نوزیده و لکن

این بنده بر عکس از عنایت روحانی فطرت نورانی بر لوح معانی افسوسهای قلبی و نالهای سرّی میبافد و گوید ای بلبل بستان الهی اگر توانی

از لقای گل مگذر و ای حبیبهٔ رضوان معنوی از خیال محبوب ازلی دور ممان اگر وصل ظاهر میسّر نشود بوصال باطنی بکوش و اگر لقای مجازی

دست ندهد بلقای حقیقی پرواز در آنی از مغرب بعد بمشرق قرب رسی اگر طیّ سفر قلب نمائی و بر وزن روزگاران قدم راگذرانی اگر بقدمی از ملک عدم

در گذری بامعنی طیّ الارض الهی دریابی از گلخن مطامع فانیه بگلشن انقطاع باقیه عروج نما و از کنعان حزن و بستگی بمصر سرور و آزادگی مکین نما

پر معنوی بگشا و از خاکدان ظلمانی بر پر تا بمعارج روحانی صعود کنی و در بستان خوش ربانی محل گیری مقصود از این بیانهای فانی بمعنی این است که از

هیچ

هیچ امر مکدر نشوی و [illegible] های دوست فراموش نکنی زیرا این همه بلایا و محن برای امر دیگر و عالم دیگر است پس چون مطلب بلند

ومقصود ارجمند است اگر [illegible] از جواهر عالم کل غفلت نمود باید دل از کل و تراب برخیزد برب الارباب دربندد وانشاء الله در کمال بهجت

وخوشی و سرور و مستی [illegible] جالس در بساط راحت مستریح باشی حمد خدا را که آفتاب جهانتاب رحمت از افق عنایت روشن و هویدا

ونورانیت [illegible] در ذکر لطف [illegible] از مشرق شمس ازلی نسبت بشما نشود قسم بخدا [illegible] سمیین را کافی و معین و فراست یعنی بحر لطف

سرمدی بقسمی متموج است [illegible] در شرح نگنجد و به بیان نیاید و دیگر مثل مشهور است حکایت سیلان شما بهتر میدانید اینقدر بدانند

بهیچوجه از شما غافل نیست [illegible] جمیع جهات مراقب در کمال اطمینان باشید و شاکر این نعمت بی پایان الیوم رضای ایشان اعظم احسان

بحضرت است پس از رضا [illegible] آنی مکدر و غافل مشو و آنچه را که آسایش ایشان در آنست بجان بکوش در غیر این خسران دنیا و آخرت

[illegible] برای آنجا بمهر و رأفت سلوک کن آقایان میآیند در نظمی درام نجا بدهند

هو الهادی

[illegible] معنوی حضرت ایشان آیه الله وکذلک [illegible] در انجمن صحت بنوشی و از بادیه سلامت بچشی محل فیض

کاش الهی شوی و معدن [illegible] لایزالی گردی تا دوستان مسرور شوند و دشمنان کور کل حاسد فی النار و کل محسود فی رحمة الغفار

پری‌شوی و دلبری بری [illegible] حوری در بر گیری و در قصری جاگیری تا از سنبل مو نصیب بری و از گوشه ابرو ولیکن حوری

جسدی در جز شکم [illegible] وبغیر درم چیز نخواهند بلکه حوریه معانی بدست آور و در انجمن الهی تفرج نما تا از کوثر روح بنوشی

وار ثمره [illegible] آیه الله تا صبح معانی از افق بیان طالع و هویداست تو از پرتو ازلی روشن و منیر باشی والسلام

هو العلی الاعلی

ای [illegible] از خارستان ذلت بگلستان معنوی بشتابید و ای یاران ترابی قصد آشیان روحانی فرمائید شمع بجان

دهید که جانان تاج [illegible] برسر ده و ابوهای گلزار قدم را گشوده چشمها را بشارت دهید و وقت شنیده آمد و گوشها را مژده دهید

در هنگام استماع آمد [illegible] تن شوق را خبر دهید که یار بر سر بازار آمد و بهمدمان سبا را آگه کنید که نگار رخ بار دلها ای عاشقان

روی جانان غم فراق را بسرور وصال تبدیل نمائید و سم هجر را بشهد بقا بیامیزید اگرچه تا حال عاشقان از پی معشوق دوان بودند

و حبیبان از پی محبوب روان در این ایام فضل سبحانی از غمام رحمانی چنان احاطه فرموده که معشوق طلب عاشق می‌نماید و محبوب جویای

احباب گشته این فضل [illegible] غنیمت شمرده و این نعمت را کم نشمرید نعمتهای باقیه را نگذارید و باشیای فانیه قانع نشوید برقع از چشم قلب بردارید

وپرده از بصر دل بر درید تا جمال دوست بی حجاب ببینید و ندیده ببینید و نشنیده بشنوید ای بلبلان فانی در گلزار باقی گلی شگفته که

همه گلها نزدش چون خار و جوهر جمال نزدش بمقدار پس از جان بجوشید و از دل بسروشید و از روان بنوشید و از تن بکوشید

درشید به بوستان صفای دل درآئید و از گلهای بهار بهوئید و از لقای بیزوال حصّه برید و از این نسیم خوش صبای معنوی غافل نشوید
و از آن رائحهٔ قدس روحانی بی‌نصیب نمانید این پندبند ها بگسلید و سلسلهٔ جنون عشق را بجنبانید دلها را بدلدار رسانید
و جانها را بجانان بسپارید قفس بشکنید و چون طیر روحی قصد آشیان قدسی کنید چه شبها که رفت و چه روزها که درگذشت و چه وقتها
که باخر رسید و چه ساعات که بانتها آمد و جز باشتغال دنیای فانی نفسی بر نیامد سعی نمائید تا این چند نفسیکه باقی مانده باطل نشود عمرها چون
برق میگذرد و فرقها بر بستر تراب مقرّ و منزل گیرد دیگر چاره از دست رود و امور از شصت شمع باقی بفانوس روشن و منیر گشته و تمام
حجبات فانی را سوخته ای پروانگان بی‌پروا بشتابید و بر آتش زنید و ای عاشقان بیدل و جان بر معشوق بیائید و بی رقیب نزد حبیب دوید گل
مستور ببازار آمد بی‌ستر و حجاب آمد و بکلّ ارواح مقدّسه ندای وصل میزنند چه نیکوست اقبال مقبلین فهنیئاً للفائزین من انوار

حسن بدیع

هو الباقی علی عرش الامر باسمه الابهی الیوم آنچه لدی العرش محبوب تبلیغ امر الله است و کذلک قضی الامر من لدی المختار و لکن تبلیغ
ببیان حسنه و اذکار بلیغه محبوب نه بجدال و محاربه احسنوا کما احسن الله الیکم نصرت امر مخصوص شده ببیان و ذکر لسان کذلک قدّر من
لدی الرّحمن ای احبّای حق چنان حرکت نمائید در ارض که از شما آثار او ظاهر شود بشأنیکه کل عباد از افعال و اعمال و اقوال شما آثار
حق مشاهده نمایند و بمقصود عزّ باقی بشتابند و آنجناب لازال تلقاء عرش مذکور بوده فطوبی لک بما فزت بامر ما فاز به اکثر العباد و لعمه معلوم آنجناب
بوده در این ایّام شیطان در قمیص انسان در آن ارض وارد شده و اراده نموده احبّای جمال سبحانی را بوساوس نفسیّه و خطوات
شیطانیّه از صراط مستقیم منحرف نماید و از شاطی قدس سلطان احدیّه محروم نماید این است از خبرهای مستوره که اصفیا را بآن
آگاه فرمودیم که مبادا بجهالت آن هیاکل بغضیّه از مقام محمود ممنوع شوند پس بر جمیع احبّاءالله لازم که از هر نفسیکه رائحهٔ بغضا
از جمال عزّ الهی ادراک نمایند از او احتراز جویند اگر چه بکل آیات ناطق شود و بکل کتب تمسّک جوید چه که مقصود از آیات و کتب عرفان
نفس رحمن بوده و خواهد بود پس در کمال حفظ خود را حفظ نمایند که مبادا بدام تزویر و حیله گرفتار آیند این است نصح قلم تقدیر در تحریر یافت
من اطاع فلنفسه و من اعرض فان الله لا یحب المعرضین و این شیاطین بر چند قسم مشاهده میشوند قسمی از آن نفوس مشاهده می‌شوند در
همان بلد فراگرفته بنفس شیطانی در قمیص انسانی ظاهر میگردند و قسمی دیگر از مبدء جحیم سفلی بر هیکل قاصدین وارد میشوند و قسمی اسم
بظلمت صرف بر هیکل لوح مبعوث میشوند باری الیوم شیطان بکل صور ظاهر شده و خواهد شد که شاید بشأنی از شئون و قسمی
از قیام مردم را از مبدء امر محتجب نماید چنانچه الیوم اکثر را محتجب ساخته و اکثر بصر منیر حدید یافتش از صورت ظاهریّه اعداءالله قهر جحیم را

ملاحظه

سوله
لوحیست در سنه قبل
بیکی از دوستان ارسال شده و مأمور
شده که باطراف بنویسد و بفرستد گویا بجا
نفرستاده چنین امر الله در مد شده
ارسال شد تا جمیع
احبّای الهی
ملاحظه نمایند شاید
بر احوال شیطان مطلع شوند
و از این امر مطلع نمایند لستبه کلمه نخوانند

ملاحظه میفرمایید بسیار در حفظ نفوس خود سعی نمائید چه که شیاطین بلباسهای مختلفه ظاهر شوند و بهر نفسی بطریقی او برآیند تا آنکه او را مثل خود نمایند
بعد او را بخود واگذارند والیوم از عداء غلام سبحانی لابد براینست که از ایشان ظاهر شود چه که جواهر صافیه این طائفه در قمیص نفی مستتر شده اند
و از رحیق الهی نوشیده اند بهترین خلق عند الله مذکور بوده و خواهند بود و احبای که در این طائفه اشرّ جمیع مخلوقات و ابعد کل نفوس عند الله مذکورند
لذا این ظهور لائح مبین را اشرار این طائفه باید بمحاربه برخیزند چه که هر چه ظهور نورانی تر حجبات غلیظ تر مشهود آید و هر چه شمس جمال سبحانی
لائح تر معرضین در اعراض قوی تر کذلک نزّلنا لکم الامر وقصصنا ما هو المستور عنکم لتطّلعوا به قبل وقوعه و بعد وقوعه و تکونن من المطّلعین لعلّ
لا تمسکم ذلّة النفوس و کذبهم بما یخرج منهم من الاقوال والآثار و تکوننّ من العارفین و علی امر ربکم لمن المستقیمین پس الیوم احبای الهی باید بشأنی ظاهر
شوند که اگر کل من فی العالم با سیف برهنه بر ایشان اجتماع نمایند ابداً اعتنا نفرمایند جمیع را بقدرت پروردگار خود کان لم یکن شیئاً مذکوراً شمرند پس تو
ای عبد مؤمن بشنو آنچه در این لوح منیع ذکر شد و این کلمات منزله پارسیه را بجمیع احبای الهی برسان و تبلیغ کن تا جمیع آگاه شوند که لعلّ نصحکم

. هذه صورة ما نزل من سماء مشیة الله جلّ جلاله — بالحقّ لتکوننّ من العالمین

ان یا حسن قبل علی تالله لم یکن فی قلبی بغضک ولا بغض اخی ولا بغض احد من الممکنات و کنت علی الحق و اکون علیه بحول الله و قوّته ولن یمنعنی
عنه ما خلق بین السموات والارضین آنچه از تفسیر آیه مبارکه منزله سؤال نموده این بنده متعرض جواب نشده چه که با اینکه شما سالها
با این عبد بوده اید و علی ما انت علیه بر صفات و اعمال مطّلع شده اید مع ذلک بدو کلمه نوشته اخوی آنچه بصر مشاهده شده و بعقل ادراک
نموده اید کان لم یکن انگاشته اید حال هم البته آنچه نازل شود منوط بتصدیق معرضین بالله میدانید لذا جز زحمت برای سائل و مجیب حاصلی ملحوظ نه
بدین جهت بزحمت شما راضی نشدم و لکن عبد حاضر لدی العرش جوابی معروض داشته ملاحظه شد خواهد فرستاد ولکن لا ینتفع منه احد الّا من
اراد الوجه و انقطع عن العالمین و اگر انشاء الله آنجناب مطهر از اشارات مشاهده شوند البته جواب ما سئلت و ما لا سئلت از سماء عز نازل و ارسال
خواهیم داشت تالله الحق یا حسن قد ظهر ما لا یستر بالحجاب و ما اتّخذ لنفسه النقاب و قد اتی بسلطان الذی لن ینکره الّا کل متوهّم مرتاب تالله الحق
کل الکتب حرف من کلمتی و کل الصحف قد ظهرت بارقة من قلمی و کل الزبر بشّر بجمالی المشرق المقدس العزیز الوهّاب فاستمع بسمع الفطرة لتسمع
عن کل شیء ذکری اما رأیت کیف انفطرت سماء الاعراض و انشقّت ارض البغضاء و مرّت الجبال کمرّ السحاب ان تکون مریباً فی هذا الامر بای امر تستریح
نفسک و ان تنکر هذه الحجة التی اشرقت و لاحت عن افق الرحمن بای حجة تثبت ایمانک بالله الذی یرجع الیه حکم المبدء والمآب ان یا حسن ذکر
ایام اللقاء و وصالی و ما سمعت من نغماتی تالله بنغمة منها خلعت افئدة اهل الملأ الاعلی و انک حینئذ تسمعها من علی الجان لو تخرق الحجاب کذلک ذکرناک
بالاختصار لعلّ تنصف فی نفسک و تمرّ عن الصراط بسلطان ربک ولا تتقرّب الی الذین احتجبوا عن جمال الله بعد الذی شقّ الغطاء و ظهر عن خلفه من غیر ستر و نقاب

جناب ملا ابو القاسم

بسم الله العزيز الجميل   سبحان الذی نزّل الآيات بالحق من جبروت عزّ عليّا   وجعلها حجة من عنده على العالمين جميعا   كذلك حرّكم

ظهور الغيب فی هذا الظهور لذا نزّلنا الآيات بالحق ان ربكم الرحمن قد كان على كل شیء قديرا   ان الله وصّی العباد فی البيان بان لا يتوقفوا فی هذا

الأمر اقل من حين   وانّ ملأ البيان نقضوا عهد الله وميثاقه واعترضوا على سلطان الوحی بظلم كان فی اللوح عظيما   وكلّما زاد البرهان

زاد شقاوتهم وما نفعهم الذكر من لدن مقتدر حكيما   بان الله واقبل الغلام بعد الذی دعيهم الی ربهم العزيز العلام وبذلك ناح

سكان مدائن السماء وكان الله على ذلك خبيرا   قل يا قوم انتم امرتم فی كل الالواح بان تتخذوا الی هذا الوجه سبيلا   وفی حين الظهور

لا تمسّكوا بشیء وانتم تمسّكتم باسم من اسماء وكفرتم بالذی خلق كل شیء بامر من لدنه وكنتم عن شاطی القرب بعيدا   قل انه ظهر كما ظهر

على من قبل ان افتحوا ابصاركم لتجدوه حينئذ فی هذا الافق الابهی ينطق بالحق بصوت حزينا   ويقول كفرتم يا قوم بالذی خلقكم من تراب ثم

من نطفة وجعلكم سويّا   اتقوا الله ولا ترتكبوا ما ارتكبه ملأ الفرقان حين الذی جئتهم عن مشرق اسم عليّا   فانظروا ثم اذكروا اعتراضهم

فی حين ظهوری لعل تتنبّهون فی هذا الامر الذی اشرق عن افق مشيّة ربكم الرحمن بانوار مبينا   دعوا ما عندكم وخذوا ما عند الله بقوّة

ولا تكوننّ فی لقائه مريبا   فوعمری انه هو الموعود فی الواح القبل وانی كنت مبشّرا لكم بظهوره فی ايام التی كانت بانوار الوجه منيرا   فلما جاء

الوعد وشقّت السماء واتی الغلام بجنود غيب قويّا   انتم كفرتم به واعترضتم عليه واتبعتم كل كفار لئيما   قل يا قوم قد خلقكم الله لتكونوا خاضعا

لهذا الامر الذی كان فی الالواح موعودا   وتكوننّ لهذا السراج زجاجات لئلا تهب عليه ارياح كل مشرك بغيّا   وانتم بما فعلتم بما

امرتم فی الكتاب بان قمتم على اطفاء هذا النور الذی اشرق عن افق الوجه بانوار مضيئا   فوعمری لو يجتمع كل من فی السموات والارض

لاطفاء هذا النور لن يستطيعنّ ولن يقدرنّ ولو كان بعضهم لبعض ظهيرا   قل هذه النار اشتعل من ايادی الرحمن هل يقدر احد على

اخمادها لا ونفسه المنّان ولكنّ الناس فی حجاب غليظا   قل هل تقدرنّ ان تمنعن السحاب عن الامطار والبحر عن الامواج والشمس عن الاشراق

اذا فانصفوا يا قوم ولا تكوننّ جبّارا شقيّا   كذلك بيّنّا لك ما يجعلك غنيّا عن دونی وتكون على الامر مستقيما   طوبی لك بما ذُكرت

من قلم الامر فی تلك الايام التی قام الكل على الاعراض الا من عصمه الله بسلطان منيعا   ان اذكر ربك بين بريته لعل من كلماتك تحيی قلوب

الذين اخذهم الموت من كل الجهات ثم اتخذوا الشيطان لانفسهم وليّا   وقد كتب الله لكل نفس تبليغ امره وهذا ما نزّل فی اول هذا الظهور

من جبروت عز بهيّا   ان اتّبع بما امرت به فی اللوح ولا تصبر اقل من حين   والبهاء عليك وعلی الذين يسمعون قولك فی

هذا الامر الذی منه اضطربت افئدة كل متوقف بعيدا

بسم الله العلی الابهی   هذا كتاب نقطة الاولی الی الذی آمن واهتدی وصعد فی عرفان ربه الی ملكوت الاقدس الابهی وانه يری عن جهة

العرش

العرش مقر الذی علیه استوی ویظهر الحق فضلاً من لدنه لیقرّبک الی سدرة المنتهی و ترتقی الی المقر الاقصی مقام الذی فیه تستضیئ انوار وجه ربک العلی الاعلی
قل یا قوم قد اتی الغلام بآیات الکبری ویدعوکم الی الله ربّ الآخرة والاولی انّه ظهر باسم علی فی مرّة الاولی ثم باسم الحسین فی کرّة اخری فسبحان الله
رب ما یری و ما لا یری وانّه فی هذا الافق الابهی یسمع ویری ما یتکلّم به من کفر وطغی طوبی لمن آمن بالله فی هذا الظهور ثمّ بعهده وفی ویل
لمن توقف علی الصراط وکان ممن اعرض وبغی طوبی لک یا عبد بما فزت بعرفان الله وجری اسمک من قلم الاعلی ان اکتف بالله ثمّ استغن به
عن الذی استکبر وشقی و آثر الدنیا علی الآخرة بما اتّبع النفس والهوی والبهاء علیک وعلی من یکون متذکّراً بذکر الله وکان ممن یتذکّر ویخشی

بسم الله الابدع

ذکر عبدی الذی ینقطع عن سوائی و یتقرّب الی الله المهیمن القیوم قل یا احباء الله انتم تفرحون او تنوحون وان الغلام یبکی بما ورد علیه من الذینهم
کفروا بالرحمن واتّبعوا الطاغوت قل انّه لا یبکی علی نفسه وبما ورد علیه بل بما ورد علی امر الله المقتدر المهیمن العزیز المحبوب فیا لیت کنت
مقتولاً باسیاف الاشقیاء وما تمسک احد الذی ربّیناه بالذینهم کفروا بالله لدرهم معدود بعد الذی ما منعناه عن شیئ وکان عنده من
زخارف الدنیا ما یکفیه فی الایام الی ان یرجع الی ارض القبور لا ارفع ذکره انّه ضیّع حرمة الله بین الذینهم کفروا بآیات الله المهیمن القیوم
وانّی انفقت نفسی لحرمة الامر الی ان ارتفعت اعلام الهدایة فی شرق الارض وغربها ولا ینکر ذلک الا من کفر بالله العزیز الودود وانّه
قام علی الاعراض علی شأن خرقت حجبات العزة بما اتّبع نفسه المردود لعمری لیس له شأن عند الله مثله کمثل الذباب لو انتم تعرفون
وانّ الذباب ولو لم یمکن له شأن ولکن اذا وقع فی کوب الماء یکره الا ان یشربه کذلک فاعرفوه وکونوا من الذینهم موقنون ولو نلقی
علیکم ما فعل وارتکب بالله لتضربون علی رؤسکم وتبکون وتصرخون قل یا قوم هذا غلام الله یبکیکم ویدعوکم الیه وبه اشتهر امر الله فی البلاد
وهبّت روائح العز علی الذینهم منقطعون والذینهم کفروا قد ضیّعوا الامر علی شأن تغیّر ذیل التقدیس من مفتریاتهم کذلک ورد علی هذا المسجون
اذا انوح وابکی واقول یا محبوبی فاصعدنی الی جوار رحمتک العلیا فی الرفیق الاعلی عند مظهر نفسک العلی الابهی لعلّ تسکن نفسی ویستریح جسدی
وانّک انت المقتدر علی ما ترید وانّک انت الحق علّام الغیوب ای ربّ فاذقنی حرارة السیف فی سبیلک ثمّ نوّر فی شفق الذین کفروا ثمّ
اشهد طینة مدیتهم لیقطعونی ارباً ارباً فی سبیلک وهذا مقصودی یا محبوبی لانّی فو عزّتک وجلالک ثمّ عظمتک وکبریائک لا احبّ ان اکون
بین خلقک فی اقلّ من آن وانّک انت تعلم ما فی نفسی وما اعلم ما فی نفسک لا اله الا انت المقتدر العزیز المحبوب ای ربّ قرّبنی الی الرفیق الاعلی
ثمّ نوّع علی الذین لا یتکلّمون الا بما یأمرهم انفسهم واهوائهم وغفلوا عن امرک وسلطانک علی شأن لا یذکر بالبیان وانّک انت تعلم
ما ارتکبوا فی ایامک وعندک علم کل شیئ فی لوح محفوظ ای ربّ قد تغیّرت انوار وجه من ظلمات الذینهم اشرکوا وانقطعت نفحات القدس عن

الاکوان بما ارتکبوا تلقآء وجهک بعد الّذی خلقتهم لنفسک وامرتهم بالحضور بین یدیک ای ربّ قد بلغ ضرّی الی مقام تحیّر قلم الاعلی عن ذکره وعجز
عن احصائه کلّ شاهد ومشهود ثمّ اسئلک یا الهی ان تنزل علی احبّتی آیات نصرک ثمّ اجمعهم علی شاطئ احدیّتک ثمّ انزل علیهم ما قدّرته
لاصفیائک وخیرة خلقک وانّک انت المقتدر المهیمن القیّوم وانّک انت یا عبد فاشکر الله بما ذکر اسمک من قلم الاعلی وان هذا لفضل عظیم
لا تحزن فی شیء ثمّ انصر ربّک فی هذه الایّام الشّدید ایّاکم ان تحجبکم سطوة عباد المشرکین فوعمری من عرف الله وحبّه
یفدی نفسه فی سبیله ولا یلتفت الی العالمین لانّ عن ورآء هذا العالم قد کان ملک وسلطنة کبیر وعوالم لا یحصیها احد الّا نفس ربّک العلیم
الخبیر لا تحترزوا عن الاحجار لانّا اردنا ان تکونوا مالکاً لممالک الرّوح ومن اطّلع بهذا المقام تالله لن یعتنی بنفسه ولا بما عنده
ویسرع الی مشهد الفدا باسم الابهی ویفدی نفسه طوعاً لنفس العزیز المنیع والحمد لله ربّ العالمین

هو الله

ان یا قلم الاعلی ذکر الّذی سالو وجه ربّه الرّحمن فی تلک الایّام لیطیر بجناحین الذّکر والبیان الی هوآء الّذی لن یتحرّک فیه الّا نفحات
السّبحان ویصل الی مقام یشهد الممکنات فی ظلّ ربّه العزیز المختار قم علی الامر ثمّ عرّ العباد عن اثواب الوهم والهوی ثمّ زیّنهم بطراز العزّ والهدی
لینقطعنّ عن الّذینهم کفروا ویقبلنّ الی الله المقتدر العزیز الجبّار قل یا ملأ المشرکین الی من تفرّون الیوم تالله لن یغنیکم شیء عمّا خلق بین السّموات
والارض ولن تجدوا لانفسکم من قرار الّا بان تدخلوا رضوان ربّکم الرّحمن وتشربوا رحیق الحیوان من ایادی الغلمان الّذی نقش علی غرّتهم
الغرّا من خاتم ذکر اسم ربّک العلیّ الاعلی تالله انّ هؤلآء لامن اهل البهآء قد خلقهم الله من نور الذّات قبل خلق الاسمآء والصّفات کذلک
اشرقت ارض المعانی والقدم من انوار هذا القلم الّذی حرّکه اصابع ربّک المقتدر العزیز الغفّار قل یا ملأ المشرکین لا عاصم الیوم
الّا الیه ولا مهرب الّا الیه ولا مفرّ الّا به الی متی ترکضون فی بریّة الوهم الی الیمین والیسار قد ان ارحموا علی انفسکم ولا تشرکوا بالّذی بشّرکم
بلقائه فی کلّ الالواح من قلم الله اتّقوا الله یا اولی الابصار ثمّ اعلم یا ذبیح بانّ نیّر الآفاق لمّا غاب عن افق العراق نار الطّالع عن جهة الزّورآء
بالنّفاق یا قوم تعالوا لامرّ یکم علی الصّراط الّذی کان ادقّ من الشّعر واحدّ من السّیف اذاً فاعتبروا یا اولی الافکار انّ الّذی لن یقدر ان
یمشی علی ربوة ذات قرار یرید ان یمرّ بالنّاس علی الصّراط کذلک وسوس الشّیطان فی نفسه واخذه الغرور والاستکبار وانّک تفکّر فیه
ثمّ فی الّذین اتّبعوه بعد الّذی یشهدونه فی وله واضطرار ولقد نزّلنا لک لوحاً وفیه صرّفنا ما ذکرناه فی هذا اللّوح مرّة اخری لیستذکر به
الاخیار دع هؤلآء واتباعهم ثمّ صراطهم ومیزانهم ثمّ سمائهم واصنامهم وتوکّل علی الله فی کلّ الامور ثمّ اذکر ربّک فی آناء اللّیل واطراف النّهار
واذا قیل لهم یا قوم قد شقّت السّحاب واتی ربّکم المقتدر العزیز الوهّاب یتمسّکون بما عندهم من روایات اولی الفرقان فویل لکم یا ملأ الاشرار انّ
الّذین یفتخرون الیوم باسمآئهم وکلماتهم اولئک قد خلقوا بامری ولا ینکر ذلک الّا من استکبر علی الله ویرجع الی مقرّه فی النّار فوعمری لو تفکّر فیهم وما عندهم

لن تجد

لن تجد الّا ما یتکلّم به اراذل اهل الادیان کذلک یخبرک ربّک المطّلع بهم و بما یخرج من افواههم تالله الحقّ انّ مثویهم هاویة القهر و انّها
لبئس القرار طهّر قلوب النّاس عن الاشارات لیقدرنّ ان یشربنّ رحیق المختوم من ید رحمة العزیز الغفّار بلسان پارسی ذکر می‌شود
الیوم ملأ بیان اعجب از کلّ ملل و ابعد کلّ ناس مشاهده می‌شوند تازه تمسّک باخبار قبل جسته‌اند گاهی میگویند فلان حرف
فرقان صریح در منع و فلان راوی صحیح روایت کرده و چه قدر افتخار باذکار روایات قبل مینمایند بگو هزار سنه نفس موهومی در محلّ موهومی
فرض گرفتید و باو عابد و عاکف بوده‌اید من حیث لا یشعرون و هر وقت از افق قدس نفوسی ظاهر شدند و در معرض اکتساب اطعمه متولّد
خواهند شد سیوف نفاق کشیده و آن نفوس مقدّسه را بابدترین عذاب شهید نمودید و اگر بخواهیم تفصیل این مراتب را که از عرفان
اکثری از ناس مستور است ذکر نمائیم از آنچه در این صحف مقصود است دور میمانیم باری ملاحظه نمائید هزار سنه بل ازید جزو هم
در دست این قوم بوده و بهزار روایات متقنه و احادیث محکمه نزد خود این امر که اصل آن موهوم بوده ثابت نموده و بآن تمسّک جسته و
منکرین آنرا کافر و مردود میشمردند و بعد از ظهور نیّر اعظم معلوم شد که کلّ عابد وهم بوده‌اند چنانچه واضح شد که آن نیّر احدیّه از صلب یکی
از عباد ظاهر شد رجع الاوهام الی مقرّها و طلع جمال الیقین بسلطان مبین و سبب و علّت این اوهام آن بوده که چند نفر از جهّال
که خود را علما نامیده‌اند بهم متّفق شده این امر لا اصل له را در میان ناس چنان ثابت نمودند که جمیع همج رعاع موقن و متشبّث شده‌اند
چنانچه مشاهده میشود حال هم اکثر اهل فرقان بهمان اوهام باقی و منتظرند و این ایّام هم اوّل این بساط است چند نفری از جهّال در رؤسا
بعمائم خضر و بیض آراسته‌اند متّفق شده اراده نموده‌اند که از اینگونه روایات و اخبارات در میان مردم انتشار دهند فوالهی یا ذبیح اکبر
درست متوجّه شوید از کلّ ارکان این علام حتّی از شعرات او ضجیج و صیحه استماع مینمائید و این ضجیج نه از برای نفس خود بوده بلکه ملاحظه
میشود که این نفوس محیله کاذبه متّفق شده ناس را بهمان اوهام قبل مبتلی مینمایند قسم بخدا نفحات رحمن بقمیصی بآن رسیده که از
شطر امکان مقطوع شود بر آنجناب بسیار لازمست که مرّة اخری را نصرت نمایند و نگذارند این مشرکین حصن توحید را بطین اوهام بیالایند
بر هر ذی وجودی الیوم این لازم بلکه احبّ از کلّ اعمال بوده و خواهد بود باید ناس را حفظ نمود و متذکّر داشت که شاید از قلوب منقطعه
انهار عذبه لطیفه جاری شود و ساری گردد زینهار که مجدّداً این فئه قلوب را بآلایش اوهام مرانعام بیالایند عنقریب مشاهده می‌شود
در بعضی با عمائم کبیره و عصاهای طویله ظاهر شوند و ناس را در تیه اوهام سرگردان نمایند در هیچ عهدی جهلای مشهور بعلما بحق مهتدی
نشده‌اند چنانچه در سنه ستّین ملاحظه فرمودید و در این ظهور هم مشاهده مینمائید که اکثری از نفوس معروفه در بیان از صراط سوی عدل منحرف
شده‌اند و مع ذلک شاعر نیستند اوّلاً آنکه ظهور بنفس خود معروف بوده و محتاج بغیر خود نبوده و نخواهد بود و از این گذشته نقطه بیان میفرماید در طوریون

در یوم ظهور معدوم و میّت و لاشیئ میشوند مع ذلک این نفوس محتجبه تازه بدلائل اهل فرقان مستدل شده اند فویل لهم و بما یخرج

من افواههم باری یکی از عباد بشطر قدس نامه ارسال داشته و در آن نامه طفره رعجز نموده در این عبد قادر نیست برانیکه کلمهٔ که لایق باشد

نوشته اظهار دارم چه در عربی نمیدانم و بلسان پارسی هم علی ما ینبغی قادر نیستم معروض دارم جوابی مخصوص او نازل و ارسال شد

و همچنین در آن لوح ذکر بعضی از مفتخرین باسباب علمیّه بعه لذا صورت آن لوح ارسال شده ملاحظه فرمائید در کلّ احوال بحق ناظر باشید و از

ممسّک و منقطع از کلّ من علی الارض فو الله الذی لا اله الا هو که الیوم اگر نفسی بجبر فی از آنچه مابین سموات و ارض مشهود است متمسّک شود البته

از رحیق بیزوال و کوثر قدس بیمثال و زلال تسنیم لایزال محروم ماند خذ زمام الامر بقدرة من عندنا و قوة من لدنا ثمّ انقطع عن العالمین

لاتخف من احد و لاتلتفت الی ضوضاء المشرکین والرّوح والعزّ والبهاء علیک و علی الذین طاروا فی هواء القرب و کانوا من الموقنین

کبّر من لدنّا علی وجه کلّ من کان معک و یسمعون قولک من کلّ اناث و ذکور و من کلّ صغیر و کبیر

بسم الله البدیع الاطهر الاطهر العلیّ الاعلی ذاک کتاب یکتبه قلم الاعلی حین الذی یبکی و ینوح فی سرّ السطر بما ورد علیه من الذین کفروا بالله

المهیمن القیّوم و من بکائه یبکی قبائل ملأ البقاء و لکنّ الناس هم لایسمعون و لایشعرون ان یا عبد ان استمع نداء ربّک و لو انّ فی تلک الایّام

لن تجد احدا لیسمع نغمات ربّه الرحمن عن جهة الرضوان لانّ ملأ البیان کلّهم اعترضوا علی الله بعد الذی خلقوا العرفان نفسی المهیمن المقدّس المتعالی

العزیز المحبوب و منهم من لعن علی الله و کفر بالذی آمن به و ما استشعر فی نفسه و کان من الغافلین و اذا قیل له بایّ حجّة آمنت بمظهر

نفسی الذی سمیناه بعلیّ فی ملکوت الاسماء یقول بما نزلت علیه من آیات الله و لو اتی علیه مرّة اخری یضع اصابع الاعراض فی اذنیه و ینقلب بوجهه

و یکون من الذینهم یکفرون و منهم من افتخر بنسبته الی احد من حروفات الفرقان و بذلک استکبر علی ربّه الرحمن و اعترض علی الله بشأن

ما اعترض النمرود علی الخلیل و لا الفرعون علی الکلیم و کذلک زیّن الشیطان اعماله و جعله من المشرکین قل ان کلّ الحروفات عند کلّ ظهور قد خلق

بقولی کن فیکون قل یا ملأ البیان خافوا عن الله و لاتشتبهوا الامر علی انفسکم و انّ نغماته و کلماته و کلّ ما ظهر من عنده لن یشتبه بدونه

ان انتم تفقهون ایشتبه طنین الذباب بهدیر الورقاء او نعیب الغراب بصریر قلم الاعلی لا و نفس البهاء الو انتم فی آیات ربّکم تتفکّرون

ایّاکم ان تحتجبوا انفسکم بحجبات الاوهام فاخرقوا الاحجاب باسم الله المقتدر العزیز الوهّاب علی شأن یسمعن اهل ملأ الاعلی صوت خرقها کذلک ینبغی

لکلّ منقطع محمود انّ الذینهم انقطعوا فی تلک الایّام عن کلّ ما سوی الله و توجّهوا الیه اولئک یصلّین علیهم سکّان الفردوس ثمّ لسان العظمة

عن وراء سرادق عزّ مرفوع قل الله ربّی ثمّ ذر الذین کفروا فی خوضهم کذلک نأمرک بالحق لتکون من الذینهم یعملون قل یا قوم اتّقوا الله

و لاتحتجبوا بحجبات انفسکم و اهوائکم کما احتجب ملأ الفرقان ثمّ ملأ التوریة و الانجیل و الزّبور قل من کان فی قلبه بعض هذا الغلام فقد دخل الشیطان فی فرش امّه

جناب میرزا عبدالرحیم

ویشهد

ويشهد بذلك كل الاشياء ثم عباد مكرمون قل يا قوم لا تكونن من الذين اتبعوا علمائهم ورؤسائهم في كل الاعصار وباعراضهم
اعرضوا على الله ومظاهر نفسه تالله انهم اصحاب الجهلاء لو انتم ببصر الروح تنظرون ومن اول يوم الذي اشرقت شمس البقا باسم ربك
العلي الاعلى انهم ما عرفوا اصل الامر وسلكوا في مناهج الوهم والهوى من حيث لا يشعرون لانهم لو عرفوا ظهور الله وسلطنته ما اشتغلوا بذكر ائمة
والولاية ومثالها قل يا ملأ المشركين قد كبرت كلمة تخرج من افواهكم وبها يلعنكم كل الذرات في كل عشي واشراق قل فارفعوا رؤوسكم
من نوم الغفلة والبغي والضلال ثم اشهدوا ربكم العلي الاعلى بسلطان العظمة والاجلال وانه قد اتى على سحاب الامتحان وعن قدامه يمشي جنود الوحي
وعن يساره جنود الالهام انتم يا ملأ الانعام الى متى تسلكون سبل النفاق قل قد طوينا بساط الاسماء التي اتخذتموها اربابا من دون الله
اياكم ان تذكروا ما عندكم بل فاذكروا ما عند الله ربكم وان هذا خير لكم في تلك الايام التي اشرقت فيها شمس الافاق قل خافوا عن الله ولا تقطعوا غصن
الامر ولا تكسروا افنان سدرة المنتهى ولا تمنعوا هبوب ارياح الفضل من قلوب العباد وان لن تؤمنوا لا تعترضوا ولا تنظروا اليه ببصر غيره
بل فانظروه بعينه وهذا حكم الله عليكم في الواح السداد قل اظننتم بان ايمانكم ينفعنا او اعراضكم يضرنا لا فو نفس الحق لو انتم تعرفون
قل قد جاء جمال الرحمن ليحيي الاكوان بحيوة لا يعقبه الفنا اتقوا الله يا ملأ الاشقياء لا تجروا عليه اسياف البغضاء كذلك ينصحكم الورقا
ان انتم تسمعون ولكن انت يا ايها العبد الشاكر عن كأس البقا ان استقم على امر ربك العلي الابهى ثم بلغ الناس ما الهمك الروح في
هذا اللوح العزيز المحبوب لعل ينقطعن عما عندهم ويسرعن الى كوثر الله المقدس العزيز المهيمن القيوم وقد اخذني جذب الله في
حين نزول تلك الكلمات على شأن اخذ زمام الترتيب من يدي وان هذا لم يكن من عندي بل من لدن عزيز محبوب قل يا قوم تالله ان
روح الله الاعظم ينطق في هذا الهيكل الاقدم كيف يشاء وهذا لم يكن من عندي بل من عنده لو انتم تشعرون ولو ان حفيف هذه السدرة
المنتهى لن ينتهي ولن ينفد ولكن لما وجدنا الناس في سكر الاعراض منعنا القلم عن ذكر الاسرار الى ان يقضي ما قضي في الواح عز محفوظ لذا
اكتفينا بما رقم بالحق في حين الذي احاطتني خنازير الارض من كل الاطراف وبقينا من دون ناصر ومعين ان انتم تعلمون والروح عليك
وعلى الذين ما منعهم نباح الكلاب عن التوجه الى شطر رحمة العزيز الوهاب واتكأوا عليه وبذا ان استقرار بقدرة ربهم العزيز المقتدر

السلطان الملك العطوف الودود

هو الله هو فوق كل ذي ظهور هذا كتاب من الله الى الذي آمن بالروح في ايامه واخذته نفحات الايام من ربه العزيز العلام كان من المؤمنين
ويتحرك حينئذ على ذكره قلم الاعلى عن شطر الابهى المستنير بالنور الذي اشرقت عن افق هذا الفجر المنير وينقطع عن نفسه وعما سواه ويتوجه الى الله
بقلبه ونفسه وروحه ويكون من الموقنين ان يا عبد المذكور في هذا اللوح المسطور فاعلم بانا خلقنا سدرة المنتهى في كثيب الحمراء عن وراء قلزم الكبريا

وارتفعنا الى مقام لو يستظلّ كلّ من في السّموات والارض في ظلّ ورقة منها لحفظنهم من حرارة النّفس والهوى بما تجلّين عليها نورًا من انوار وجه
الشّمس التي اشرقت بالحقّ وكذلك كان الامر ان انت من العارفين فلمّا اردنا ان نسكن في ظلّها خلق اذا اسمعنا ضجيجها واهتزازها
في نفسها بشأن تزلزلت اركان كلّ شيء وانقلبت حقائق الموجودات وكادت ان تنقعر على الارض اذا امسكها يد قدرة ربّك العليّ العظيم
فلمّا سئلت عن ضجيجها اذًا قالت يا ربّي انّي عرفت بان سلطان مشيّتك اراد بان يستقرّ في ظلّي من هؤلاء العباد اذا اسئلك يا الهي بارواحك
التي لن يقدر ان يفرّ عنها كلّ من في السّموات والارضين بان لا تسكن في ظلّي من عباد الّذين يتغيّرت وجوههم من غبار الظّنون والاوهام
وكفروا بنفسك واعرضوا عن جمالك واتّخذوا انفسهم شركاء في الملك بعد الّذي كان خلقوا بقولك في ظهور قلمك الّذي ظهر بالحقّ وجعلته
سراجًا للعالمين وان اردت ذلك فاخلق خلقًا طاهرًا منيرًا زكيًّا مقدّسًا عن كلّ من في السّموات والارض الّذين ما وقعت عيونهم
على غيرك وما سمعت اذنهم الّا نغماتك وما تحرّكت لسانهم الّا بذكرك ولا قلوبهم الّا بحبّك ولم يكن عندهم ما خلق في الارض الّا كعدم
محض او كلف رماد خفيف فلمّا ارتفع صريخها اذا رأينا ما عن شطر امين العرش ان استقرّي على مقامك فوعمري سوف يخلق خلق من تراب
القدس ويقدّسهم الله عن كلّ ما كان وما يكون ويجعلهم لولآء لذاته ومظاهر النفسه ومطالع لاسمآئه ومشارق لجلاله وخزائن
للئالي علمه ومنابع لظهورات امره الّذي ظهر بالحقّ من افق سمآء عزّ منيع ويشرع لهم شرائع الفردوس في جبروت هذا الغلام الّذي يطوفن
في حوله ارواح المقدّسين والمقرّبين كذلك قدّرنا لك من هؤلاء ليسكنوا في ظلّك ويسترزقوا من اثمارك ويسمعوا نغماتك ويطوفوا
في حولك في كلّ بكور واصيل كذلك كشفنا لك الستار عن وجه الاسرار لتطّلع بها وتكون من العارفين وانّك ان تريد ان تطير
في هوآء قرب ربّك وتطّلع بما ستر عن ابصار عباده فاسم الله ثمّ تطير في هوآء الحبّ والانقطاع لتصل الى روضة الاحديّة واذا وردت عليها
واطّلعت بما فيها وما هم عليه قل بسم ربّي الرّحمن الرّحيم ثمّ اصعد من ذلك المقام بجناح الرّوح الى ان تشهد نفسك في حديقة الاسمآء واذا وردت
فيها سيّر في شطارها ثمّ انظر جداولها وتفكّر في اسرارها ثمّ استمع حفيف اشجارها وهدير ورقائها وتغنّي عندليبها وخرير انهارها واذا اطّلعت
بها وبما كنز فيها من لئالي علم ربّك العليّ العليم قل باسم ربّنا العليّ الاعلى ثمّ عرج من ذلك المقام باعانة ربّك العزيز العلّام الى ان تصل
مقام الربوبيّة اذا تطّلع بحقائق الاشيآء وما هي عليه وتأخذك نفحات الرّحمن وتجذبك بشأن لن تشهد شيئًا الّا وتشهد كتب من قلم
القضآء على وجهه البيضآء بانّه هو لا اله الّا هو والّذي ارسله بالحقّ انّه لظهوره وسلطانه ثمّ عزّه وكبريائه على العالمين اذا ايّاك
ان تطير الى شطر القدس اذا اسئلك الله بان لا تستقرّ على المكان ثمّ اصعد بجناحين الرّحمن لتصل الى قطب الرّضوان اذا تجد شمس
ذكر ربّك العليّ الابهى مشرقة من افق الكبريآء كذلك يعلّمك الغلام حين الّذي احاطته الاحزان من مظاهر الشّيطان ولن يجد لنفسه من

سبيل

معين ولا نصير انا اردنا ان نذكرك ما قدّر في مقامات التي اذكرناك ولكن لن يخرج نفس لسرّه من فمه بما وقع عليه كف البغضاء

من عباده الاشقياء وكذلك ولو علينا ان كنت من لنا معين وانك لا تمس نصيبك في تلك الايام ولا تلتفت الى الانام

وتوجه في كل حين الى ربك وكن على استقامة بديع ثم اعلم بانا لما اردنا ان نذكر حرفا من اسرار المكنونة المخزونة المحفوظة

في كنائز عصمة ربك العلي لفزع كل من في السموات والارض وانصعق كل من في ملكوت الامر والخلق وهذا ما اخبرناهم من لسان

محمد من قبل ثم نفخ فيه اخرى فاذا هم قيام ينظرون كذلك قضي من قبل في الواح عز حفيظ وقد ارتكب عباد الذين يدعون

الايمان بالله المقتدر العلي العظيم ما لا ارتكبه النمرود ولا الفرعون ولا الاول والثاني لانهم ما حاربوا مع الله جهرة وما افتروا عليه

وان ظلموا ما استظلموا بين الناس ليشتبهن الامر على عباد الله الموقنين قل تالله من لم يطهر قلبه عن كل ما سواه ولم يرم من ملكوت

الاسماء لن يقدر ان يدخل في هذا المقام الذي يستبرك بترابه اهل ملأ الاعلى ثم ارواح ملأ العالين قل يا قوم اني العلام آية

بينكم وما انكرت احدا منكم وجادلت مع احد ونصرت امر ربي الى ان ارتفعت كلمته الى مقام انقطعت عنها ايدي المشركين فلما

علت كلمة الله ولاح امره وظهر سلطانه اذا قاموا على قتلي عباد الذينهم خلقوا بقولي وانكروا حق الله واياته وجادلوا بنفسي الذي نزل

في حقهم ما نزل من سماء الامر تالله ليس هذا من عندي بل من لدن مقتدر قدير قل يا ليت عرفتم الذين اتخذتموهم لانفسكم

اربابا من دون الله وكنتم من المطلعين وانك انت تجنب عن الذينهم كفروا ثم قدس قلبك عن اشارات القوم لتستطيع عليه

انوار ربك المقتدر المتعالي المقدس العزيز المنير ان يا عبد الكون صامتا بعد الذي يصيح ربك العلي الاعلى بين الارض والسماء

بما ورد على محبوبه من طغاة خلقه في هذا السجن البعيد فاذكر ربك ثم بلغ امره ولا تخف من احد وانه يحرسك بجنود الوحي والالهام

وانه لخير ناصر ومعين كذلك القيناك وامرناك ان اعمل بما امرت وكن من العاملين والروح والبهاء والعز والثناء عليك

وعلى الذينهم عرجوا الى معارج البقاء في هذا الذكر الابدع البديع الاحلى وكانوا من الثابتين وفي اخر القول نوصيك بانك

اذا اطلعت بما كنز في كلمات ربك من لئالي علمه فاسترها عن انظر المغلين لان بها يرتفع الضجيج من الذينهم كفروا واشركوا

وضوضاء الذين كان في صدورهم غل من جمال ذكر ربك العلي العظيم

هو الله الاطهر الاطهر

ان يا طير المعاني والتبيان طير في هواء العرفان ثم استمع نغمات ربك الرحمن لتنقطع

عن الاكوان وما قدر في الامكان وتقرب الى الرضوان مقام الذي اشرقت شمس البيان عن افق التبيان ويغن عندليب السبحان بلحون

الالحان على افنان دوحة التي غرست بايدي ربك العزيز المنان المقتدر الممتنع المنيع ان يا عندليب الذكر فاصعد في هواء قربه ثم

سماء عنايتي ثم اسمع نغماتي عن شطر عرشي ثم انقطع عن سوائي ثم انطق بذكري وثنائي بين عبادي وبريتي ولا تخف من اشقياء عبادي وطغاة

خلقي نور وجهك بانوار وجهي ثم قلبك ببيضاء عرفاني وعنايتي ثم استنشق روائح الرحمن من قميصي ونفحات السبحان من بدائع كلماتي

تالله بها اهتزت وربت واحييت فؤادات وصاحت قلوب المقدسين وافئدة العارفين والسن الذاكرين وحقائق ملأ العالين

كذلك القيناك من كلمات ربك لتهديك الى رضوان قربي وتبعدك عن هواني وتستقر في جنة فضلي وتغني لسانك ببدايع

اذكاري وتهتزك نسمات الامر شوقا للوصال وطلبا للرضاء كذلك اثمرت سدرة المنتهى بفواكه ذكر ربك العلي الاعلى اذا فاقتطف منها

ثم استرزق من اثمارها فهنيئا لمن وجدها وبلغها فذاق طعمها وكان من الفائزين قل يا ملأ الانشاء قد اتى جمال ربكم العلي الاعلى

على سحاب القضاء وتمشي قدامه ملائكة الغيب وعن ورائه جنود الغيب من اهل ملأ الاعلى قل تالله قد جاء المحيي العالم ويحيي اهل العالم وانتم

يا ملأ البيان خافوا عن ربكم الرحمن ولا تجادلوا به ولا تعترضوا عليه اتقوا الله يا ملأ الغافلين ثم اعلم بان حديث البكاء قد رجع

في هذا الغلام العجمي الذي اوقعه عباده الاشقياء في بئر الظلماء تالله الحق يا ايها الفتى السائر في هواء الحب والوفاء ان قميص الذي كان خيط

من خيوطه ينطق بانه لا اله الا هو العلي الاعلى اذا يكون مشبكا من رماح البغضاء ولو يظهر هذا القميص اقل من ان يحصى بين الارض

والسماء لينعدمن اهل ملأ الاعلى وترتعد اركان العرش وتسقط اوراق شجرة القصوى وتقعر سدرة المنتهى على وجه ارض السوداء و

لو تسمع بسمع الله وتنقطع عما سواه لتسمع ضجيج علي في رضوان البقاء وصريخ محمد في غرفات العماء ثم صيحة الروح في سماء القضاء ولكن

ملأ البيان يضحكون ويفرحون ثم على الله ربهم يستهزؤن ولا يكونن من الشاعرين ورق على وجهه ما سواه من هذا الدم الذي

سفك في سبيل الله من بسر السطر فوجالي ثم عظمتي وكبريائي ان هذا لهو المظلوم الذي قتل في سبيلي في كل الادوار وبزفرة من زفرات

طلعت شموس الجذب والاشتياق في افئدة الابرار وبنار حبه قد ظهرت حرارة حب الله في كل الاعصار وبدموع عينيه قد رشحت

السحاب بالامطار ومن صرير قلمه قد تحرك قلم الاعلى ونادى عن جهة الكبرياء بان يا ملأ البيان ان هذا لكينونة الرحمن وحقيقة السبحان

انتم ان لن تؤمنوا به لا تعترضوا عليه ولا تحاربوا به يكفيه ملل القبل الذين قاموا عليه في العراق في الايام التي اضطربت فيها كل من

السموات والارضين اذا قد رجع نفس الله الى نفسه ونفحات الرحمن الى مبدئه ومنعت فوحات الانس عن ممالك القدس ورائحة

السبحان من ممالك الاكوان وسدت ابواب الرضوان بما فعل مظاهر الشيطان بنفسه العزيز المنيع قل يا ملأ البيان كنتم

على ما كنتم عليه لم رجعتم عن حزب الفرقان وقد ظلمتم في حزب الله المقتدر العلي العظيم لانا نريكم تتكلمون بمثل ملل القبل في تلك الايام

وتستدلون بما استدل به اولوا الاديان اذا ينبغي لكم ان ترجعوا الى سبلكم الاولى وتتبعوا اباءكم الاولين تفعلون علنا وبقوا في الاعراض

ثم تستغفرون

ثم تشتغلون بذکره و ثنائه اذا کنتم بکل الاشیاء و یتبرء منکم اهل ملأ الاعلی کذلک رقم قلم القضاء علی لوح الامضاء ان انتم من الشاعرین

فیالیت اطلع الناس بهذا الامر الذی ظهر بالحق و الذی اتخذوه لانفسهم ربا من دون الله اذا ینطق لسان کل شیء یالیت یعلمون ملأ البیان

ما ستر عنهم و کانوا عنه لمن الغافلین هل من ذی بصر فذی درایة فذی ذکاء فذی قلب و فؤاد لیستفکر فی الامر و یطلع بما اطلع به احد

من عباد الراقدین ان یا عندلیب الذکر فاعلم بان القلم ربک العلی الاعلی الذی تحرکه حینئذ اصابع القدس من ید الابهی للنغمات و نحات

لو ینطق بواحدة منها لینصعق کل من فی السموات و الارض الا الذین هم انقطعوا عن کل ما یذکر بین العباد و توجهوا الی الله بقلب صاف مقدس

خالص منیر کذلک نذکرک بجواهر الحکمة و البیان لتجذبک نغمات ربک الرحمن الرحیم و تقدس عن کل الاشارات

و ینورک بانوار هذه الشمس التی اشرقت عن افق الذات بانوار لائح مبین و تطیعک جذب الجبار بثناء نفسه العزیز المختار علی شأن لن یمنعک

نفحات الاشرار و لا کلمات الفجار من ملأ المشرکین و الروح و النور و العز و البهاء علیک و علی الذین دخلوا هذا الحصن الابدع الاعظم العظیم

بسم الله الاقدس الامنع الاعلی

تبارک الذی بیده ملکوت ملک البقاء ثم جبروت العزة و السناء و فی قبضة ارادته من فی ملکوت الامر و الخلق و ما خلق بین السموات و الارضین

ان یا کلمة النصر فاعلم بان الیوم یوم نصرک قم علی نصرة الله و امره بین العالمین فاظهر بشأن لیظهر من کل ارکانک ما یظهر منه نصرة

ربک العزیز المقتدر العلی العلیم لاتکن ان یمنعک نعیق المشرکین ثم ضوضاء الذین هم کفروا بالله جهرة بعد الذی بشروا بهذا الظهور من لسان

نفس الذی ارسلناه بالحق و جعلناه رحمة للعالمین منهم من اعرض و قال انه ظهر قریبا قل انه لهو المقتدر علی ما یشاء قد اظهر نفسه بالحق و جعلها حجة

علی الخلائق اجمعین ا انه یفعل ما یشاء او انتم ان هو فعال لما یشاء قد نزل من سماء مشیته ما اراد و انه لهو المقتدر القدیر قل فو ربکم

یا ملأ الغفلاء تالله الحق من خرج من شعشعة هذه الکلمة قد کتب اسمه فی الالواح مع الیهود لو انتم من الشاعرین لانهم قالوا ید الله مغلولة

و انتم تقولون بمثل ما قالوا و لا تکونون من العارفین قد شبکت حبیب الله من سهام غلکم و انتم تفرحون فی انفسکم و تکونون من المستبشرین

و منهم من اعرض و قال بان فلانا ما صدق امر الله قل فو ربکم یا ملأ المنکرین اما سمعتم ما نزل بالحق بان لظلم کل ذی نور عند بهائه تالله

ان هذا البهاء انه قد ظهر بالحق بآیات و اصح بیین و اما سمعتم بان نزل فی الالواح بان الطور یتوبن لیموتن عند ظهور نور المنور الحمراء

و انتم ما استشعرتم بما نزل فی الواح عز حفیظ و من دون ما نزل فی الالواح انتم ما رایتم الذی اتخذتموه ربا لانفسکم و ما اطلعتم به

و بما کان علیه تالله الحق کلما سمعتم منه قد ظهر بامر المتعالی المبرم العزیز العلیم و منهم من قال بانه ما مسته من البأساء و الضراء قل

اما سمعت یا ایها المشرک بانه دخل فی السجن اربعة مرات فی سبیل الله المهیمن العزیز الحمید و فی کل مرة ورد علیه ما لا ورد علی احد من قبل

ويشهد بذلك سكان مدائن البقاء ومن ورائهم نفسي الممتنع العزيز الفريد ومن دون ذلك قد كنت في مقابلة الاعداء في ايامي وورد علي في
كل حين سهم من سهام الغل والبغضاء من ملل شتى وكنتم من اهل معين ومن دون ما ورد من اولي هوآء قد وردوا من ملأ البيان بما لا يذكر
بالبيان ويشهد بذلك لسان الرحمن لو انتم من المنكرين ومن كان له دراية اقل من ان يحصى يشهد بان قيامي في مقابلة الاعداء
في الايام التي اضطربت فيها افئدة اولو النهى لكان خيراً عن عبادة اهل ملأ الاعلى وعما خلق بين السموات والارضين ان يا اسم الله الناصر
فاعلم بان طعامي في ايامي ما كان الا قطعات كبدي وشربي ما كان الا من دم مهجتي ولكن سترنا كل ذلك عن العباد وكان الله على
ما اقول شهيد وعليم قل اتقوا الله يا قوم ولا ترتكبوا ما لم يرتكبه احد من قبل خذوا الواح الله بقوة ولا تلتفتوا الى ما ظهر من قلم المفترين
انهم كفروا بالله لذا نزل ما نزل في شأنهم وانه لتنزيل من لدن مقتدر قدير قل يا ملأ البيان اما امرتم في الواح الله بان لا تنظروا اليه
الا بعينه ولا تحتجبوا في يوم الظهور بما نزل في البيان ولا بجرفاته ومراياه واذاً انتم نقضتم ميثاق الله وعهده وعكفتم بالوهم
والهوى وكنتم من المعرضين قل ان كلماته لن تشتبه بكلمات دونه وما ظهر من عنده يشهد على نفسه المتعالي المقدس الغفور الكريم
اتقوا الله ولا تبطلوا اعمالكم ولا تفسدوا في الارض بعد اصلاحها ولا تكونن من المحتجبين قل كل شيء اهتز من نسمات الله
وكل ارض جرزة اخضرت من نبات عنايته وكل سدرة يابسة اثمرت بفواكه مقدس ممتنع بديع وانتم جعلتم انفسكم محروماً
عن نفحات هذه الايام وممنوعاً عن فوحات التي تضوعت من شطر ربكم الرحمن وكنتم من الغافلين قل فيا ليت اكتفيتم بذلك لا فو نفس الله
بل قمتم على الاعراض بشأن ترمون جسده في كل حين برمي النفاق كانكم خلقتم من نار السعير قل ان ربكم الرحمن لو يشاء ان يأخذ
كفاً من التراب ويبعث منه ما كان وما يكون لتقدير بسلطانه العزيز المحيط اياكم ان تقتلوا نفس الله ان لن تؤمنوا لا تعترضوا
ولا تكونن من الجاهلين قل يا ملأ المعرضين اذاً يشهد كل اهل ملأ الفردوس في سوء حالكم ووضعوا انامل الحسرة والحيرة بين انيابهم
بما ظهر منكم في هذا الظهور الذي ظهر بالحق بطراز قدس منيع وانتم ان لن تخافوا من الله فاستحيوا عن هؤلاء لعل تجدون الى ذي
العرش سبيل وانك انت يا عبد فاصعد بجناح المعاني الى سماء البيان ثم انصر ربك الرحمن بما استطعت ولا تكن من الصابرين فاجهد
في نفسك لتطير الى مقام تشهد المعرضين وما عندهم في ظلك وتجد نفسك في هواء قدس لطيف دع الاكوان فيما فيها ثم سر في هذا الهواء
الذي انبسط بمشية ربك الرحمن الرحيم اياك ان تخمد حرارة حبك برقعة اشارات المنكرين ان اشتعل في كل حين بحرارة حبي ثم
اسق في كل آن من خمر عنايتي ثم طير في كل ساعة في هواء انسي ثم اسمع في كل دقيقة نغماتي عن شطر عرشي العظيم قل عميت عين
لم تشهد بوارق انوار وجه ربه الرحمن وصمت اذن لن تسمع آياته وقطع لسان لن تتحرك على ذكره وثنائه وغشت قلب لن يطير في هواء

عرفانه

عرفانه وكسر عنق لم يخضع عند ظهورات سلطانه الذى احاط الاولين والآخرين كذلك ذكرناك حين الذى احاطتنا الاحزان من كل الاطراف بشأن منعنى عن الذكر وكان الله على ما اقول شهيد والبهآء عليك وعلى الذين تمسكوا بعلمك الاعظم الذى جرى

على بحر الكبريآء باسمى الابهى وكانوا من الفائزين

ابن بصير ح

بسم الله الاقدس الاقدس

ان يا عبد قلب اسم الله هذا كتاب من الله الى الذى اهتدى بانوار الروح وكان ممن آمن وهدى

وبالله وباسمه ربنا العلى الابهى ثم اصعد بجناح العرفان الى مقر الاقصى لتسمع نغمات الله عن جهة سدرة المنتهى وان تطير مرة اخرى

لتسمع كرة اخرى ما لا سمعته اذن اهل النهى وان وجدت فى نفسك استطاعة وقدرة فاصعد كرة بعد اخرى لتشهد ظهورات

ربك وتجلى عليك انوار وجه ربك العزيز الاعلى قل انه قد كان حينئذ فى منظره الابهى وينادى كل شئ ببدايع نغماته الاحلى اياكم

ان توقفوا ملك الايام مروا على الصراط باذن ربكم الرحمن ولا تكونوا ممن ضل وغوى قل انه نزل مرة اخرى من سمآء القضاء وينطق

عليكم من آياته الكبرى وان هذا خير لكم عن ملك الآخرة والاولى قل يا قوم اتمارون الروح فيما شهد ورأى بعد الذى انه

نطق فى صدر على ثم من قبله فى صدر محمد ثم فى صدر كل من نطق بالوحى من لدى الله العلى الاعلى قل يا ملأ البيان لو تجتمعون انتم

ومن على الارض لتضلوا احداً من احبآء الله لن تقدروا اذاً موتوا بغيظكم يا ملأ البغى والعمى وانك انت قدس نفسك عن الهوى

ثم اقبل الى منظر الاعلى ولا تتبع الذين يطيرون بجناحين الهوى ان اثبت على امر الله ودينه ثم اذكر ما ورد عليه من اعدائه ولا تكن

ممن غفل ونسى والروح والبهآء عليك وعلى من تمسك بعروة الله ثم بانوار القدس اهتدى

جناب محمد ابرهیم ن

بسم الله الاظهر الاعلى

ان يا عبد اسمع ندآء ربك العلى الاعلى عن يمين بقعة البقآء لتطلع بهذا المظلوم الذى سجن فى هذا السجن العظيم ومن حزن السجن اوقعوه المشركون فى هذا البئر الظلمآء التى لن يصل الى قعرها احد الا من شآء ربك العزيز

الحميد وانك لو تكون مستطيعاً فى نفسك فادل دلو التوكل والوفآء لعل يرفع به الغلام ويستشرق من انوار وجهه العالمين

ثم اعلم بان ورقآء البهآء لو تنطق بما ورد عليه ليسنعدم كل كوجود من الغيب والشهود ولذا ستر اسرار الامر فى صدرها ولكن الناس

لكونن من الغافلين قل يا ملأ البيان اتقوا الله ولا تجادلوا بالذى لو يجادل معه احد ليلعنه كل من فى ملأ الاعلى ثم حقايق

النبيين والمرسلين قل لو تنظرون بعين الله لتشهدون هيكلى على شق قميص الاصطبار ثم استقرت حقيقة محمد على التراب

ويصيح روح القدس بما فعلتم يا ملأ المغلين اتذكرون علياً وتقتلون الذى ارسله بالحق فاف لكم يا ملأ الغافلين اتكفرون

بالذى خلق الروح بحركة من قلمه الذى حركته اصابع القدرة فويل لكم يا ملأ المشركين فوالله بما خرج من نفس الرحمن فى

في قطب الاكوان بحيث حقائق النبيين والمرسلين ثم الذينهم انتم لو تطيرون بجناحين الانقطاع في سبعين الف قرن لن تصلوا الى عرفانهم فكيف حقائقهم الممتنع المرتفع المتعالي المقدس العزيز المنيع عمت عيونكم يا ملأ الجهلاء قد اشرقت شمس البقاء عن افق الاحد وانتم ما استنرتم بضيائها بعد الذي استضاء منها الثقلين قل اتظنون بانكم تقدرون ان تمنعن سحاب القدس عن مطرها او اريح الفضل عن هبوبها او نسمات الله عن ارسالها لا فو نفس الله المقتدر العزيز العظيم لو تكفرون انتم ومن على الارض كلها لن ينقص شعر من عبادي الذين سجدوا لوجهي العزيز البديع قل اتقوا الله يا قوم ولا تبدلوا الطيب بالخبيث ولا النور بالظلمة ولا الروح بما عندكم من وساوس الشياطين كذلك امرناك لتذكر الناس بكلمات ربك العلي الاعلى لعل يتوجهن الى شطر القدس عند سدرة المنتهى ويسمعن ما تغن به الورقاء على اغصان عز رفيع ان سمعوا قولك يرجع الخير اليهم ومن حزن ذلك فاعرض عنهم ولا تتوجه اليهم وتوكل على الله ربك وانه يكفيك عن العالمين ان اطمئن بفضل مولاك ثم استقم على بساط الاستقامة والاستقلال ولا تخف من احد وانه يكفيك عن ضر الشياطين كذلك القيناك وامرناك ان اعمل بما امرت من لدن منزل قديم والروح عليك يا ايها العبد الناظر الى شطر القدس وعلى الذينهم امنوا بالله في تلك الايام التي كل اعرضوا على الذي به فتخروا وبذلك كتب الله انهم من المشركين

بسم الله الاقدس الامنع

هذا كتاب من لدنا الى الذي امن بالله ومرت عليه مرسلات ربه العزيز الغفار وايقظته عن الرقود والقته كلمة العليا من لدى مالك الارض والسماء واذاقه الله كوثر رحمته وجعله من الاخيار ان افرح بما ذكرت في اللوح ثم اثبت في حب الله ربك وانه يحفظك بالحق وانه مع عباده الابرار وقد اطلعنا بما رأيت في المنام وما رأيت انه لهو الحق في السر والاجهار وان فضله معك كما ايدك على حبه وطهرك عن رجس الذينهم كفروا بالله الواحد المقتدر المختار ان اكتف بالله ربك ثم انقطع عن الاشرار انه قدر لك جنانه في اللوح المحفوظ ما لا يعرفه احد الا نفسه العزيز الجبار ان اكتف به عما سواه ثم اقتصر امورك في ذكره وثنائه لعل تستقيم النفوس على امره ويشتعلن من هذه النار التي اشتعلت باسم الله المقتدر العزيز الغفار كذلك القيناك من هذا اللوح لتفرح في نفسك وتكون من الذين انقطعوا عما سوى الله وكانوا من اولي الانظار والبهاء عليك وعلى الذين امنوا بالله واستقروا على سرر الايقان وانقطعوا عن الفجار

بسم الله الامنع الاقدس

سبحانك اللهم يا الهي لم ادر باي ذكر اذكرك وباي وصف انعتك وباي اسم ادعوك ان ادعوك باسم الملك يشهد بان مالك الملك الابداع والاختراع مملوك لك ومخلوق بكلمة من عندك وان اذكرك باسم الغني يماثل به كان ساجدا على كف من تراب حبك

ما نزل لمحمد في حرف الحاء

ما نزل لمحمد [illegible]

سلطنتک واقتدارک وان اصفک باحدیّة ذاتک اشهد بانّ هذا وصف البسه ظنّ ثوب الوصفیّه وانّک لم تزل کنت مقدساً عن الظنون
والاوهام فوعزتک کلّ من ادّعی عرفانک بنفس الادّعاء یشهد بجهله وکلّ من یدّعی البلوغ الیک یشهد له کلّ الذرّات بالعجز والقصور ولکن آیات
برحمتک التی سبقت ملکوت ملک السموات والارض قبلت من عبادک ذکرهم وثنائهم بنفسک العلیا وامرتهم بذلک لیترفع به اعلام هدایتک
فی بلادک وتنتشر آثار رحمانیتک فی مملکتک ولیصل کلّ الی ما قدّرت لهم بامرک وقضیت لهم بقضائک وتقدیرک اذاً انا اشهد
بعجزی وعجز عبادک اسئلک بانوار جمالک بان لاتمنع بریّتک عن شاطی قدس احدیّتک ثمّ اجذبهم یا الهی بنغمات قدسک الی مقرّ عزّ فردانیّتک
ومکمن قدس وحدانیّتک وانّک انت المقتدر الحاکم المعطی المتعالی المرید ثمّ ارزق یا الهی عبدک الذی توجّه الیک واقبل الی وجهک وتمسّک
بحبل عطوفتک والطافک من تسنیم رحمتک وافضالک ثمّ ابلغه الی ما یتمنّی ولاتحرمه عمّا عندک وانّک انت الغفور الکریم

بسم الله الابدع الامنع

ان یا احمد قد حضر بین یدینا کتابک واطّلعنا بما فیه ان احمد الله ربّک بما اشهدک قدرته وسلطانه فی المنام وعرّجک الی مقام عزّ منیع
قل سبحانک اللهمّ یا الهی لک الحمد علی ما عرّفتنی مظهر احدیّتک ومطلع وحدانیّتک وما جعلتنی محروماً عن بابک الذی فتحت علی وجه من فی سمائک وارضک
وارتینی فی النوم ما ایقنت به بقدرتک واقتدارک واحاطتک علی من فی مملکتک اذاً اسئلک یا الهی بضجیج العاشقین وصریخ المشتاقین
فی حبّک وهویک بان تجعلنی مستقیماً علی امرک وتقدّر لی ما قدّرته لخیرة خلقک وترزقنی ما یقرّبنی الیک فی الدنیا والآخرة وانّک انت المقتدر
علی ما تشاء لا اله الّا انت العزیز الحکیم ثمّ اعلم بانّا سمعنا تأوّهک لبلواک ان اصبر ثمّ اصطبر انّه معک ویریک وینزل علیک ما هو خیر لک
وانّه بعباده لخبیر وبصیر ان اشکر الله بما رزقک لقاء غلامه قبل الظهور وجعلک من الفائزین وانّا لو نکشف الغطاء لتجد نفسک علی مقام عزّ
رفیع والرحمة علیک وعلی عباد الله المخلصین الذین انقطعوا عمّا سواه واقبلوا الی وجهه المنیر

بسم الله الامنع الابدع قد حضر بین یدینا کتابک واطّلعنا بما فیه انّا کنّا عالمین وعلمنا ما جری علیک قبل اظهارک وانّ ربّک
علی کلّ شیء محیط واشرنا به فی سنة القبل باشارة خفیّة کما کنت وعلی الله ان یوفی ما خرج من یدک وانّه علی کلّ شیء قدیر لانّ الامر
ما جری علی العهد وانّ ربّک بکلّ شیء علیم لاتحزن فی شیء وتوکّل علی الله انّه یشهد ویری وعنده علم السموات والارضین اسمع قولی ولاتحزن
عن اخیک ولو اصابک الضرّ فی ذلک وکنت فی حزن عظیم انّه کان ناظراً بقلوب عباده ویطّلع بما عندهم وانّه بکلّ شیء رقیب فاطمئن
بفضل مولیک ان اصبر ثمّ اصطبر کذلک امرک هذا المسجون من لدن ربّک الغالب الحکیم والبهاء علیک وعلی من اقبل الی الله
الواحد العزیز الفرید

بسم الله الحاکم المرید

سبحان الذی غرق ونجی المعتدین والموحدین والذین اقبلوا الیه امسکهم بسلطانه وعصمهم من الغرق وانقذهم بفضله من لدنه وجعلهم مطهراً عن کل مشرک مریب والذین اعرضوا وعتوا عن امره بحبسهم ترکهم فی ظلمات البحر وغرقهم فی غمراته وانه لهو المقتدر علی ما یشآء وانه لعلی کل شیء قدیر ان یا امتی فاشکری الله بما عصمک وجعلک من الموحدین قد بلغنا ما ورد علیک وما انت فیه من مکاره الدنیا وشدائدها لا تحزنی ان اصبر وانه لامین عباده المضطرین لعمری ان اضطرار احبآئه عنده لخیر عن ثروة العالمین ولفقرهم لامر الله احب من غنآء من علی الارض اجمعین لا تحزنی فی شیء وان فی قلبک در ثمین الذی لن یعادله ما فی السموات والارض ومن کان فی اوعیة قلبه هذا الدر المنیر هو غنی عند الله عن کل ذی ثروة وذی حظ فی الحیوة الباطلة کذلک نزل الامر من قلم الحکم فی لوح عز حمید ان اشکری الله بما جعل قلبک اوعیة لهذا الدر الاثیر واذاً احمد الله من قبلک واقول الحمد لله رب العالمین

بسم الله الاعز الاقدم کبیر الله من هذا السجن علی وجهک یا کاظم تالله لو تجد لذة هذا التکبیر لتنقطع عن لذات العالمین ان یا کاظم ان لربک نفحات ونغمات لو یمر بها او تغنی بحب الیسجد من علی الارض اجمعین ان یا کاظم فابک لحزنی وبلائی قد ظهر فی الله فی ایام حبت فیها مصابیح الوفا ورکدت نسائم الحب بما اکتسبت ایدی الفسقآء ولذا امسکنا قلم الاعلی عن صریره وورقآء البقآء عن هدیرها ومیاه القدس عن جریها لغآء الروح وینوح نفحة البیان عن یمینی ونقطة الفرقان عن یساری ثم الروح امام وجهی ثم ملائکة المقربین تالله قد لبسنا ثوب الخلقة البالیة لئلا یعرفنا احد من المشرکین وانهم لا یتخذون رباً الا من جنسهم کما تشهد هم عبدة العجل والهوی فاف لهم وبما عندهم من ظنونات الشیاطین ان اشکر الله ربک بما ایدک علی عرفانه وعرفان نفسه وجعلک من المقبلین ان اثبت علی حبه ورضاه ولا تکن من الغافلین اذاً نلقی التکبیر علی وجوه کل الاعراب من احبآء الله المقتدر العزیز الوهاب وهذا من فضل الله علیهم لیکونن من الفرحین وانک انت یا الهی تعلم بانی ارجهم ولذکرهم فی اللیالی والایام بما آمنوا بک وبآیاتک واقبلوا الی وجهک واعرضوا عما سویک اذاً فارسل علیهم من رحمتک المکنونة وفضلک المخزون ما یسرهم ویثبتهم وانک انت المقتدر العزیز الغفور الرحیم

بسم الله الامنع ان یا حسین اسمع ندآء الحسین ثم اتبعه فیما ظهر من عنده ثم کف بهذا المحبوب عن اهوآء العالمین ثم بهذا الزلال عن میاه من فی السموات والارضین فهذا بید الانقطاع کأس حب ربک الرحمن ثم اشرب منها سلسبیل الایقان وانه لیقطعک عن الاکوان ویقربک الی الله العزیز المستعان وهذا الخمر لذة للشاربین انا ما نسینا احداً من احبائنا ونذکرهم بالحق فی لوح منیر فسوف یظهر لهم ما کرمهم الله بفضل من عنده وانه لهو الغفور الکریم لو یظهر فی الملک ما قدرناه لاحد من احبائنا لا یسعه الدنیا

وکان الله

ما نزل لآل سعید الذی غرقت

ما نزل لکاظم

ما نزل لحسین

وكان الله على ما اقول عليم ان افرح بذكرى اياك وان ذكرى تستضيئ كالشمس بين العالمين والبهاء عليك وعلى عباد الله المخلصين

نزل لغلام [illegible]

بسم الله الاقدس الاعظم

ان يا غلام لما ذكر اسمك فى كتاب المنير اذكرناك فى هذا اللوح لتفتخر بذكر الله بين العالمين تمسك بذكره الاعظم وانه يكفيك عن ذكر العارفين
وان ذكره لمحبوب قلوب المشتاقين ومقصود افئدة العاشقين وانه لسبب الاعظم بين السموات والارضين وانه لعلة العلل وركن الاعظم
وانه لوديعة الله بين بريته فان احفظوها يا قوم ولا تكونن من الخائنين وانه يبرء النفوس من كل سقم وداء ويروى ظمأ العشاق
وانه لآية التى منها يفتح على كل قلب ابواب معرفة ربك العزيز الحكيم ان اذكر ربك فى كل الاحيان ولا تصمت عن ذكره العزيز البديع
آنس به ثم انقطع عن العالمين وقل الحمد لله الذى اختصنا لحبه وحفظنا عن رمى المشبهات وشق حجاب الابصار باصبعه القادر القدير
والبهاء عليك وعلى من معك من عباد الله المصطفين

نزل للرضا [illegible]

بسم الابدع الاصنع ان يا رضا ان اشهد حبى اياك ويشهد بذلك كل الاشياء وعن ورائها نفس العزيز الغفار
طوبى لك ولهجرتك ولرجوعك باذن الله الواحد العزيز الجبار قد سبق ذكرى اياك ثم وصّى نفسك لتكن على شأن يحبه الله وما يحب انه
لهو المختار وان بذكرى اياك يذكرك حقائق الوجود من الغيب والشهود اياك ان تغفل عن هذا المقام الذى استطالت اليه اعناق اولوا الابصار
وما بلغ احد اليه الا باذن من لدنا وانا نضع من نشاء ونرفع من نشاء الى مشرق الانوار ان احفظ نفسك لئلا يزل قدمك
عن هذا المقام كم من زلت الاقدام الا من عصمه الله بفضله وانه لهو المقتدر العزيز المختار قل الملك يومئذ لله الواحد المقتدر العزيز القهار
والبهاء على اهله من لدن هذا العبد الذى سجن فى هذا السجن بما اكتسبت ايدى الفجار

نزل لحسين

بسم الله العزيز العظيم ان يا حسين لا تحزن فى بعدك عن لقاء ربك ان اشهد نفسك فى مقر قريب من بحر الله ربك انه
معى فى كل الاحوال ويشهد بذلك اولوا الابصار والبصائر ثم عباد الله الموقنين انا ما نسيناك ولذكرناك من قبل وفى ايام السجن
كن على فرح مبين لو تريد ان تحزن فاحزن فى ضرى وبلائى وكن من المتفكرين لا تنظر الى نفسك ورضائك بل الى نفس الله ورضائه
ولا تكن من الغافلين سبح بحمد ربك وقل يا الهى لك الحمد بما حكمت لى وقضيت على لانى مملوك بين يديك واسئل فضلك
وما ظهر لى شطر مواهبك وفضلك بما انت اهله وانك انت الغفور الكريم والبهاء عليك وعلى ابيك الذى رجع الى الله ويحبه الله وعلى
امك واختك وعلى من معكم من عباد الله المخلصين والحمد لله رب العالمين

لابن [illegible]

بسم الله الاحسن الاحسن ان يا حسين سمعت ذكرك ورأيناك من هذا السجن واويناك فى ظل الذى فيه استقر عرش ربك

الرحمن ان اشکر الله بما سماک بهذا الاسم الذی منه شقت حجبات الاوهام وناح الطاغوت وفزع الجبت ووضع المیزان هذا اسم منه ابیضت وجوه اهل ملأ الاعلی واسودت وجوه الذینهم اتبعوا الشیطان ان اعتصم فی کل حین بالله کم من عباد یسمع نداء ربه و یحییه بروح وریحان وفی ساعة اخری یأخذه نفحات القهر ویرجعه الی النیران انا نسئل الله بان یحفظ الذینهم توجهوا الیه ویعصمهم بجنود الغیب فی کل الاحیان ان افرح بفرح الامر وقل ای رب لک الحمد علی بدایع مواهبک والطافک بما ارفعتنی الی مقام ذکر اسمی تلقاء عرشک ونزل فی حقی من قلم امرک ما لا یطیر الیه فؤاد ولا یعادله عقلی وادراکی ولسانی ینبغی التسبیح والتهلیل لا اله الا انت المقتدر العزیز المستعان والبهاء علیک وعلی ابیک واخیک وعلی الذین اقروا بولایة الله العزیز المنان

هذا ما رأیناه فی المنام واذکرناه بالحق لیکون ذکری للعالمین

انا کنا ماشیا فی البیت فی لیلة الدجی شدیدة الظلماء تارة کنا ناظرا الی المنظر الاکبر وطورا جلوت لنفسی خزائن السمر ومرة من فرائد القدر واخری حدثتها بما مرّ علی من العبر الی ان قرب ثغر السحر اذا اخذنی النعاس اتکأت علی الوسادة فی غرار من الساعة رأیتک واقفا تلقاء الوجه بوجه ناضرة الی ربک الناظرة توجه وجه الله الیک وکبر علیک الی ان جری کوثر المعانی و البیان من فم ربک الرحمن علی شأن لا یحصیه اهل الاکوان وفی آخر الخطاب امرناک من لدن رب الارباب بتبلیغ امره بین بریته و بین ما امرناک رأینا الامین قائما فی ضلع هذا المشهد المبین بوجه مسفرة مستبشرة وامرناه کما امرناک وقرئنا علیه هذه الکلمة العلیا التی جعلها الرحمن غرة فی جبین البیان ان یا عبد فاعرف قدر تلک الایام ان بقاء الرحمن بین اهل الاکوان کبقاء الورود فی الرضوان وکررنا هذه الکلمة فی تلک الحالة الی ان رقت حاشیة الظلماء وشقت انامل القضاء غاشیة السماء لو أنسخ الحجوج (?) ایة السهاد وقمنا وقلنا الامر لله مالک یوم التناد بینما املینا العبد الحاضر لدی الوجه التی فسناه (?) ما ترکنا ذکره فی اللوح للایجاز اذا اخذه الاهتزاز وتغیر من سکر هذا الراح الذی استضاء فی زجاجات کلمات مالک الاسماء والصفات کالمصباح قلنا له ان فز برشف الزلال من اقداح الفلاح لا ایات المستیقظین ونسئل رب الایجاد بان یرزقکما بجاد السداد ویجعلکما والذین امنوا اعلام هدایته بین البریة وانه علی کل شیء قدیر والحمد لله رب العالمین

هو الله الاقدس العلی الاعلی

ان یا مهدی اسمع ندائی عن جهة السجن بانه لا اله الا هو الفرد الواحد المقتدر العلی العظیم وانک انت لا تحزن عما مسک من الباساء والضراء فی سبیل ربک ان اصبر فی نفسک وکن من الصابرین فاقتد بالله ربک فی الامور ولا تجزع عن الشدائد ثم ارض بما قدر لک من لدن مقتدر قدیر در جمیع احوال شاکر باشید و بحق معتقد و امورات حادثه در این ارض نه بقسمی است که اظهار آن ممکن آید

جناب میرزا محمد علی (?)

ویادکر

ویا دیگران بعضیم تمام شود در هر یوم غیری جدید از مشرکین ظاهر ولکن الله یقضی ما یشآء وانا نشکره فی کل الاحوال وانه بعباده
لخبیر وبصیر آنجناب باید بشأنی بین ناس قائم شوند که از هیچ بأسائی محزون نگردند و از هیچ ضرّائی محزون نشوند ولعمری ما استقامت
و اطمینان کامل بر صراط الله مشی نمایند و بر توکّل ثابت باشند جمیع امور در قبضهٔ ارادهٔ الهی اسیر یفعل ما یشآء ویحکم ما یرید و باقتضای
ایّام آنچه مصلحت عباد میدانند جاری و ظاهر میفرمایند اگرچه بظاهر بر بعضی مبغوض آید در باطن محبوب بوده و خواهد بود لذا باید از امورات شدیده
صعبه مضطرب نشوند و بعنایات او مطمئن و مستریح باشند ولکلّ شدّة رخآء ولکلّ حزن فرح ولکلّ عسر یسرا والبهآء علیک

وعلی من معک من عباد الله المخلصین اهل حرم را از قبل الله تکبیر برسانید

[illegible]

بسم الله العزیز الاقدس الاقدس

ان یا جواد اسمع ندائی ثم اشهد بما شهد قبل خلق السموات والارضین بانه لا اله الا هو والذی ظهر بالحق انّه
لظهوره وطلوعه وعزّه وعظمته وکبریائه بین الخلائق اجمعین ثم استقم علی الامر واعرض عن المشرکین ایاک ان تدع من
با علی الله وتوأنس مع احد منهم کذلک ینبغی لاحبائنا الراسخین الذین استقاموا فی حب الله وتجنبوا عن کل مشرک بعید لا تنس فضل الله
علیک ولا حضورک بین یدیه فی ایام التی ما عرف فیها احد الا نفسه العزیز العلیم فانقطع عما سواه وتمسک بحبل عنایته ولا تکن من
الغافلین کذلک امرک من قبل وحینئذ ان اعمل بما امرت ولا تکن من التارکین والبهآء علیک وعلی من وجد رائحة القمیص

وکان من الموقنین

[illegible]

بسم الله الاعز الاقدس الاعلی

هذا کتاب الی عبد الله الذی سمی بعلی فی ملکوتنا الاعظم العظیم وحضر تلقاء الوجه
حین غفلة منه وسمع نغمات ربه الرحمن الرحیم وانه ان ما عرفه لا بأس علیه لان فی تلک الایام غطینا الوجه خلف سبعین
الف حجاب لئلا تقع علیه عیون المشرکین ان یا علی لا تنس ایامی ثم اذکر لقائی وما سمعت من بدایع نغماتی ولا تکن من الغافلین
ان یا علی لو تفکر فی امر الله وما ورد علی نفسی لتنقطع عن نفسک حبّاً لامر الله المقتدر العلی العظیم ان یا علی اتفرح فی نفسک وتمطر عین الله
من ظلم المشرکین اقعدت فی البیت وکان جمال الامر مسجوناً فی هذه الارض البعید ان یا علی کل شیء یبکی علی نفسی ولو ان احبائی
یکونن من الفرحین وانک لا تحزن عما ورد علینا لانا اخترنا لنفسنا ضر العالمین لعل بذلک یستیقظ عبادنا النائمین
الذین غفلوا عن ذکر ربهم وکفروا بالله المهیمن المقتدر العزیز الحکیم ان یا علی قد ورد علی ما لا احصیه احد الا الله ربک وانه احصی البلایا
فی لوح عزّ حفیظ تمسک بالعروة الوثقی ثم انقطع عن الجاهلین ذرهم بانفسهم ثم اصعد الی ملکوت الاعلی باسم ربک العلی الابهی
ولا ترتد البصر عن هذا المنظر المنیر کذلک علمک شدید الحزن فی هذا السجن الذی منعت عنه ارجل الاقربین والروح علیک وعلی من انقطع بذکر المحبوب عن

ذکر الخلائق اجمعین

بسم الله البدیع الابدع

ان یا درویش اسمع نداء هذا الدرویش لعل تهتزک نفحات الحب التی تهب عن شطر المحبوب علی العالمین وتنقطعک عما سواه وتستقیمک علی حبه وتنطقک بثنائه بین عباده الغافلین طوبی لک بما حضرت تلقاء الوجه فی اغرار الایام التی فیها غربت شمس الآفاق عن افق العراق واشرقت عن افق آخر بما قدر فی الواح عز حفیظ ان اذکر ایامی وما سمعت من قصص الغلام تالله من قصصه تحترق اکباد المقربین قل یا قوم انی لغلام الله بینکم وعبده فیکم ورحمته علی الخلائق اجمعین ایاکم ان تمنعوا انفسکم عنها ومن منع انه فی خسران عظیم ان ولو نعی فی مجالس العشاق لغلام فاذکر احتراق کبد الغلام وان رأیت من مسرور اذا ذکر حزنی العظیم وان وجدت من مسجون ذکر سجنی وابتلائی وان شهدت غریب تفکر فی غربتی فی هذه الارض التی انقطعت عنها ارجل الموحدین ان یا عبد تالله قد بلغ ضری الی مقام لا اقدر عن الذکر وقد ورد علی ما لا احصیه العالمین ولکن فاعلم بانی لا اشکو عما ورد علی بل اشکر الله محبوب العارفین فیا لیت یرد علی کل البلاء من الاولین والآخرین تالله بحبه لن اجزع من شیء ولو یرد علی سیوف الظالمین ورماح المشرکین وسهام المغلین فیا لیت کان لی فی کل حین الف روح وفدیتها فی سبیله کما انه فدی فی سبیلی لو انت من العارفین قل انه ما نطق الا بذکری وثنائی وانی ما نطق الا بثنائه وانه شهد لنفسی وانی اشهد لنفسه المتمنع المنیع وکلما یرد علی فی سبیله انه محبوب قلبی وکان الله علی ما اقول شهید وکلما ورد علیه فی سبیلی کان محبوب ذاته ولکن ملأ البیان فی غفلة عظیم قل تالله انی فدیت رأسی فی سبیله وانتظر فی کل حین ما قدر فی لوح حفیظ قل انه حینئذ حی فی هذا الافق الاقدس المنیع ویقول یا ملأ البیان ان ارجعوا علی ربکم الرحمن ولا تعترضوا علیه بعد الذی جائکم بآیات ربکم العلی العلیم قل یا قوم ان انصفوا فی انفسکم ولا تکفروا بالذی به اشتهر امر الله بین الخلائق اجمعین یا قوم انتم کنتم خلف الحجبات خوفا من انفسکم فلما ظهر الغلام احرق حجباتکم واستضائت وجوهکم بین العالمین خافوا عن الله ولا تکفروا بهذه النعمة العزیز البدیع قل انه ما اراد لنفسه من شیء بل اراد ان یعترکم الی الله الملک العزیز الجمیل کذلک غردت الورقاء علی فنان قدس رفیع والروح علیک وعلی عباد الله المخلصین

بسم الله العزیز الجمیل

ان یا محمد اسمع نداء ربک العزیز المحبوب من هذه السدرة التی ارتفعت بالحق وتنطق بانه لا اله الا هو المهیمن المقتدر العزیز القیوم ان یا محمد تالله قد رجع حدیث الحسین فی هذا السجن ولکن الناس هم لا یفقهون اذا قد وقع بین ایادی الاعداء وفی کل حین ورد علیه ما لا ورد علی هذا الاسم من قبل اذا تبکی عین محمد فی مقام محمود طوبی لک بما شربت کاس العرفان فی هذه الایام التی فیها احتجب اکثر الناس عن رحمة الرحمن تالله انهم قوم لا یفقهون اذا انت فانس ما سوی الله ربک ثم آنس بذکره وان ذکره حینئذ بامرک الحق ان انت من الذینهم یعلمون قل یا قوم هذا عبد الله بینکم ویدعوکم الیه ان انتم تشعرون

قل یا قوم

قل یا قوم لا تکفروا بالذی آمنتم به ولا تمنعوا انفسکم عن عرفان الله المهیمن العزیز القیوم   ان اشکر ربک بما فزت بعرفان
مظهر نفسه وهذا من فضله الاعظم ولکن الناس هم لا یعرفون   طوبی لمن انقطع عما سواه وتوجه الیه بخضوع محبوب لا تحزن
عن شیء فتوکل علی الله وانه ینزل علیک ما قدر لک فی کتاب محفوظ   وانه رحمته سبقت الممکنات وفضله احاط کل شاهد ومشهود والروح
علیک وعلی الذینهم استقاموا علی الامر وتوکلوا علی الله العزیز الودود

بسم الله العزیز القیوم   هذا کتاب من لدی الغلام الی الذی اراد ان یشرب کوثر البقا من کاس عز منیعا لعل
یؤثر فیه کلمات الله ویقربه الی مقر عز رفیعا   ان یا عبد الحاضر علیک عن اشارات من علی الارض لتستطیع علیه انوار تجلی ربک وهذا من
فضل قد کان فی اللوح عظیما   اتق الله ولا تکن مریبا فی امره ثم استقم علی الامر ولا تعقب الذینهم کفروا بالله وکانوا عن سحر العجب
بعیدا   قل یا قوم قد جائکم العبد بآیات مبینا ویدعوکم الی الله الذی خلقکم وخلق کل شیء وما یرید منکم جزآء ولا شکورا   اتقوا الله ولا ترتکبوا
الفحشآء وانها حرمت علیکم من لدن عزیز علیما   ان اتبعوا سنن الله وحدوده ولا تعقبوا کل جاهل اثیما   کذلک ذکرناک بالحق لتتبع
ما امرت به فی هذا اللوح وتنقطع عن الخلائق جمیعا   والروح علیک وعلی الذینهم آمنوا بهذا النبأ الاعظم وانقطعوا عن کل جبار شقیا
وهذا ما تکلم به لسان الله   چون ذکر جناب اسمعیل در نامه قبل و بعد تجار بنحو لذا ناظر الی الوفاء وحبا لنفسه این آیات از ملکوت امر
در حق او نازل لئلا یظن بانا نسیناه قد سبقنا فی الوفا کل العالمین

بسم الله الوفی الاوفی   ذکر الله عبده الذی سمی باسمعیل لیکون له شرفا وذکرا وافتخارا   ان یا عبد لا تحزن عن الضرآء والبأسآء
فارض بما رضی الله لک وانه خیر ناصر ومعینا   قد قدر لعبده کان عزیز فی ام الالواح علی الحق یسیرا   وکان ما ورد علیک قد ورد
علی محبوبک ولکن الناس فی غفلة عظیما   لعن الله من غصب حقکم ومنعکم عما خلق لکم لان ما علی الارض قد خلق لاحباء الله واصفیائه
وکذلک قضی الامر من لدن عزیز حکیما   ان الذین یکنزون الذهب والفضة ولا ینفقونهما فی سبیل الله فسوف یعذبهم الله بما کنزوا ومن
اصدق من الله قیلا   وهذا فی باطن الامر ولکن فی الظاهر حرم علیکم اموال الناس ایاکم ان تخانوا باحد من العباد او تصرفوا فی
اموالهم بغیر اذنهم وان هذا خطأ قد کان فی اللوح کبیرا   عزیز علی یا احبائی بان اشتغل بشیء من آلاء الله ونعمائه بعد
الذی اشاهدکم فی عز مبینا   وعزیز علی بان اکون فی ارض وانتم فی ارض اخری وهذا صعب علی وعلی کل محب بصیرا   ولکن
رضینا برضاء الله وقضائه واوصیکم بصبر جمیلا   نسئل الله بان یأخذ الذین حالوا بیننا وبین احبائنا وفرقوا الاوراق
من الشجرة وانه کان علی کل شیء قدیرا   ثم نسئله بان ینزل علیکم ما رضی به فوادکم ویجمعنا وایاکم فی مقام کان علی الحق حمیدا

ایاکم ان تحزنوا بما ورد علیکم فی الحیوة الدنیا فوالله قد قدّر لکم من بدایع فضله ما یجعلکم باقیا ببقائه وهذا من فضله کان فی الکتاب عظیما کذلک القیناک واذکرناک لتشکر الله ربّک فی کلّ الاحوال وتکون راضیاً برضائه فی کلّ حین والرّوح علیک وعلی من حبّک لله وعلی کلّ موقن خبیرا

هو الآمر بالحق   ای کنیز من از ظاهر بگذر و بباطن ناظر باش جمال احبّای الهی را بچشم حق مشاهده کن اگر بظاهر حسن الوجه نباشند در باطن بجمالی مشهود که جمیع محبوبان حسرت برند حسن صوری محبوب نفس و هوی و حسن معنوی محبوب خدا حال کدام را اختیار مینمائی البتّه اختیار المحبوب مرا و احبّای را دوست خواهی بود بدان جمال ظاهر یکی از اسباب دنیاست و دنیا در ظاهر بصورتی مزیّن و مطرّز و زیبا مشهود که هرکه دید پایش لغزید و سر بباد داد یکی از اولیا یوماً دنیا را بکمال حسن صوری دیده فرمود بظاهر بسیار مزیّن و نیکوئی در آنحین بوحی الهی مظهر ملکوت بصورت اصلی خود درآید و چون بصورت خود ظاهر شد فرّ عنه و استعاذ بالله من وجهها ونفحاتها احبّای الهی اگر مقبولی بشر نباشند عند الله مقبول و اگر بصورت اصلی ظاهر شوند فوالله احدی قادر بمشاهده انوار وجهشان نه وکفی بالله شهیدا ای کنیز خدا شما منسوب بحقیقتید و منتسبین حق باید پیش انام بسجیّه آسمانی ظاهر شوند و بحب او ناظر باشند از هر نفسی یا فرقه ای مشاهده گردد و بشوند و اگر مشاهده گردد و بشوند یا فرقه ای بسوی یوسف الهی فسوف یبعثه الله علی صورته وانّه علی کلّ شیئ قدیر احبا را بچشم ناظر شو ان ارفقی مع العباد لان جمال الاحدیه قد ظهر للاتحاد والالفه لازال حق فرقت و آسایش احبّای خود را طالب بوده در این ایّام فانیه با یکدیگر بکمال محبّت و الفت سلوک نمایند و از این ظهور اعظم مقصود اتّحاد و ائتلاف بوده نه افتراق و نفاق اگرچه نفس الله در سجن و ابتلا و بلیّه لاتحصی مبتلاست ولکن دوست داشته احبّای او در راحت و آسایش بذکر و ثنایش مشغول باشند والرّوح علیک وعلی ابیک وامّک واختک واخیک الذّان هاجرا مع الله وعلی الّقانتات من اماء الله ربّک وربّ العالمین والسّرور والبهجه والفرح لکم والحزن والسّجن والغم المحبوب العارفین

والحمد لله ربّ العالمین

بسم الله الاقدس   ان یا اسمی بسیار زحمت کشیدیم و کمال سعی نمودیم تا آنکه از اطراف نوشتجات حضرت اعلی در آن ارض جمع شد و در مدّت توقّف در عراق بسیار حیث محل نمودیم در استکتاب نماید ولکن آنچه آقا خبیث نوشته لا یسمن ولا یغنی بوده و بعضی از مواضع را هم تحریف کرده لذا آنچه خطّ اوست در همان صندوق بگذارید باشد و آنچه از خطوط جناب آقا سید حسین است معلوم است خواه جلد شده و خواه بی جلد در حین حرکت جناب نبیل قبل علی در کمال ستر بایشان تسلیم نمائید در مقرّ اقدس برساند مقصود اینست که آن نوشتجات نوشته شود و صحیح آن بماند و خطوط یحیی را اکثری جناب کلیم جلد کرده و خطّ نحس او معلوم است ضبط کنید آنچه خطوط سید عزیز

[illegible]

جناب سید مهدی

یعنی

یعنی جناب ملا سید حسین است باید ارسال شود و اگر اسباب موجود و آنجا کتّاب مستعد بودند و میتوانستند کسی بخواند در همان ارض قرار
میدادیم مستکتب شود ولکن حال در آن ارض اسباب منقطع است و اگر چه این عبد طاقت نزول آیات بدیعه در خود مشاهده
نمیکند تا چه رسد بتوجّه در آن خطوط ولکن چون منسوب بظهور قبل است محبوب جان من است و از خدا توفیق میطلبم مرّه دیگر اوقات
صرف شود آن خطوط قرائت شود و کتّاب بنویسند تا آثار قبلیه ام بین بریّه باقی بماند مقدّساً عن تحریف المغرّین

[illegible]

بسم الله المقتدر المهیمن القیّوم قد ارتفع ندآء من حول عرشی طوبی للسّامعین قد ظهر وجه الله من غیر ستر و حجاب طوبی للنّاظرین قد اشرقت شمس البیان عن افق الابهی طوبی للفائزین قد ثبت امّ الفضل عن یمین العدل طوبی للمقبلین قد رفع الصّراط بایدی الرّحمن طوبی للسّالکین قد فتحت ابواب جنّة الاعلی باسمی العلیّ الابهی طوبی للوافدین قد اتی الغلام و علی یده کأس الحیوان و ادارها بین ملأ المخلصین طوبی للشّاربین قد ظهر حبل الله المحکم المتین طوبی للمتمسّکین قد طال ذیل الفضل طوبی للمتشبّثین قد ظهرت حوریّة المعانی فی غرفات کلمات ربّک العلیّ العلیم طوبی للعارفین قد اثمرت سدرة الرّحمن بفواکه البیان طوبی للآخذین قد فتحت اوراد الحقائق فی هذا الرّضوان طوبی للمستنشقین قد علّق قمیص الغلام بین السّموات والارض طوبی لمن وجد منه رائحة القدس و یکون من المستأنسین قل یا ملأ البیان قد تحیّرت منکم افئدة المقرّبین لم انتم ما تریدون انتم یا ملأ الغافلین ان تریدوا آیات الله تالله انّها قد نزّلت بابدع البیان و یشهد بذلک کلّ شیء ان انتم من المنکرین ان تریدوا قدرة الله قد ظهرت بالحقّ و انتم رأیتم بابصارکم لو تکوننّ من المنصفین وان تریدوا جماله انّه قد اشرق بالحقّ عن افق القدس بسلطان مبین وان تریدوا العلم قد ظهرت منه کنائز علوم الاوّلین والآخرین قل لم انتم ما جعلتموه میزان المعرفة ربّکم فتبیّنوا یا ملأ المشرکین قد ورد علیّ ما ورد علی اسمی من قبل ولکنّ النّاس فی غفلة عظیم قال اسمی من قبل قد استشهد مع احبّائه فی یوم و ارتقی الی الرّفیق الاعلی ببشارة و فرح مبین ولکن هذا الاسم فی کلّ حین یستشهد اعدائه و یقتلونه باسیاف البغضاء کذلک کان الامر و نزّلناه بالحقّ تذکرة للعارفین انّهم ما کانوا عند ربّک الّا کهمج رعاع بل احقر وانّ ربّک لمقتدر قدیر وان ترکبوا ما لا ارتکبه احد من قبل لی ان ضیّعوا حرمة الله بین العباد ولکن ضیّعوا انفسهم ولا یکوننّ من الشّاعرین کذلک اخذنا منهم روح العرفان و ترکناهم فی ارض الجزع لو انّهم فیها لمن الهائمین وانّک انت فاطمئنّ بفضل مولاک ولا تخف من جنود الظّالمین فو عمری لو تطّلع بما قدّر لک لتفدی نفسک حبّاً لذلک المقام الابدع البدیع لا تحزن فی شیء انّ ربّک معک فی کلّ الاحوال و ینصرک بقدرة من عنده لا اله الّا هو المقتدر القدیر والرّوح علیک و علی ضلعک و علی من معک من عباد الله المخلصین

[illegible]

بسم الله الاقدس الامنع العلیّ الابهی هذا کتاب من لدی المسجون الی الّذی آمن بالله وکان من الموحّدین فی الالواح مذکوراً یا عبد

اسمع نداء هذا المظلوم عن شطر عرش ربك الرحمن ليطهرك من اشارات اهل الاكوان و يقدسك عن مظاهر الشيطان و يقلبك الى
وجه ربك العزيز المنان و يطيرك في هواء الذي قدره الله من ارياح كل مشرك بغيا قل يا قوم بالله الحق قد ظهر ذكر الله الاعظم و فصلت
نقطة الاولية و ظهرت ولاية الله لسلطان العظمة و الاجلال اتقوا الله يا قوم و كونوا في الامر تقيا ان لا تؤمنوا لا تعترضوا و لا تكونن
جبارا شقيا انه انفق روحه لمن في السموات و الارض حبا لله الذي خلق كل شيء بامر من عنده و كذلك نزل في الواح عز منيعا
قل ان شمس الاولى قد اشرقت بالحق في هذا الافق الالهي و ينيركم يا قوم ان استحيوا عن جمالي و لا تكفروا بالذي اخبرناكم به في كل الالواح
و لولاه ما نزلت حرف و ما تكلمت بكلمة و كان الله على ذلك شهيدا قل انه لما ظهر بالحق اعترضوا عليه المشركون و قالوا في
حقه ما لا قال الذين هم كفروا من قبل و كانوا عن امر ربهم عصيا ثم اعلم بان الله قد خلق اللسان للذكر و البيان ان اخرج عن خلف حجبات
الصمت ثم انطق بثناء ربك انه يحفظك بالحق بجنود غيب قويا انا نهينا العباد عن الاختلاف و الفساد و امرناهم بالاتحاد و هم
تركوا ما امروا به و ارتكبوا ما نهوا عنه في لوح عظيما قل يا قوم اتقوا الله و لا ترتكبوا ما نهيتم عنه لان الله يبعثني ليجمعكم على
شاطئ عز قديما و اقربكم الى نفس الرحمن و ابلغكم الى مقر الذي كانت شمس البيان عن افقه مشهودا و ما اريد منكم شيئا
و ان اجري على الذي بعثني و ارسلني بالحق بسلطان مبينا و انك انت قم على امر الله و ذكره دع ما سواه عن ورائك و توكل عليه
انه يكفيك عمن على الارض جميعا قل يا ملأ المشركين موتوا بغيظكم قد شق الغمام و جاء الغلام بجنود الالهام ببيضاء كان
على الحق مضيئا ان الذين هم كفروا بتلك الايات و يدعون الايمان بما نزل في البيان تالله يلعنهم نقطة الاولى و يضحك
عليهم كل الاشياء و لا يذكر ذلك الا من اشتعلت بنار البغضاء و اتخذ لنفسه الى الشيطان سبيلا و اني لاشكو الى الله عن الذين هم
فسدوا في الارض بغير اذن من لدنا و لذا منعت الالواح عن ارسالها الى كل موقن بصيرا ان اطمئن بفضل مولاك ثم انظر الى
منظر ربك العلي الاعلى ببصر حديدا كذلك القيناك قول الحق لتطمئن في نفسك و تكون على الحق مستقيما و الروح عليك و على الذين هم
انقطعوا عن كل شيء و صعدوا الى مقر عز منيرا

بسم ربنا العلي الابهى هذا كتاب من لدى المسجون الى الذي آمن بالله المهيمن القيوم و ورد العراق و اشرق عليه نير الافاق بانوار عظيم
و دخل بقعة الفردوس و حضر تلقاء وجه ربه العلي العليم و تكلم معه لسان الله بكلمات عز منيع التي بها خلقت السموات و الارضين و ظهرت
كنوز المعاني بين خلقه و خرج من الارض ما دفن فيها من خزائن الله الملك المقتدر الغفور الرحيم طوبى لك بما وردت منظر الاكبر
مقر الذي فيه استقر عرش ربك الرحمن و كنت من الفائزين و لكن في تلك الايام ما تمت ميقات الامر لذا سترنا الوجه لئلا يعرفه العباد

[illegible]

ولوانه

ولو انه كان مشرقا عن افق القدس بضيآء لائح مبين فلما تمت الميقات شقت السحاب وطلع عن خلفها رب العزيز الوهاب وتكلم بكلمة اذا فزع كل من في السموات والارضين ان الذين طهروا البصر عن الاسمآء وتوجهوا الى مالكها تالله انهم من خيرة الخلق وبهم نزل الرحمة من سحاب الامر وينبت من الارض نبات العلم والحكمة من لدن عزيز عليم ثم اعلم بانا ما نسيناك ان اطمئن بفضل مولاك انه لا ينسى عباده المخلصين انا نزلنا عليك لوحا فيه تفصيل كل شيء ان انت من العالمين ولكن الشيطان لما قعد على كل مرصد لذا منعنا من ارساله فلما فتح السبيل بقدرة من عندنا ارسلنا اليك هذا اللوح العزيز المنيع لتجد منه رائحة المحبوب وتستغني به من الواح العالمين قل ان الحكمة من هذا اللوح قد نزلت الواح الله من قبل ان انتم يا قوم ان تكفروا به وتكونن من المعرضين هذا لهو الذي نزل الآيات في شأنه من لدن ربكم المقتدر القدير قل يا قوم ان استحيوا عن الذي خلقكم بامر من عنده ولا تكفروا بالذي لولاه ما نزلت له الملك العادل الحكيم وان انت لا تخف من احد ثم اذكر ربك وانه يحرسك من جنود الظالمين قل يا ملأ الاحباب انتم سكنتم في بيوتكم وكان الغلام محبوسا بايدي الغافلين وانتم ترقدون على فراشكم ويمطر عين الله من ظلم هؤلآء المشركين ان الدهر زلزل زلزالا حتى قام على الاعرض من خلق بقوله وكان يفتخر بحبي وكان الله على ما اقول شهيد فسوف يعرفون حين الذي يأخذهم الموت وتضطرب اركانهم من سطوة القهر اذا يقولون واحسرتا على ما فرطنا في جنب ربنا الرحمن وكنا قوما سود خسرين ولو ان حينئذ قبضت ارواحهم واذا هم بين يدي ربك الملك المتين اولئك صم بكم عمي ولو يشهدون الاشيآء ويتكلمون بما يؤيد هم انفسهم واهوائهم كذلك حكمنا بالحق وانا الفعال لما اريد كبر من قبل الله على وجوه الذين توجهوا الى وجهه وانقطعوا عن المشركين والحمد لله محبوبي ومحبوب العارفين

بسم الله الاقدس الاعظم

هذا لوح منه تهب نسائم الغفران على اهل الاكوان وتنزل الرحمة على الذينهم آمنوا بالله المهيمن المقتدر العزيز القدير قل لو شآء الله ليجدد الممكنات بكلمة من عنده وانه لهو المقتدر على ما يشآء والحاكم على ما يريد قل انه لو يريد ان يزين كل الاشيآء بطراز الاسمآء ليقدر لا اله الا هو المقتدر العزيز العليم قل يا ملأ البيان اين تفرون قد حقت كلمة العذاب لمن كفر بالرحمن في هذا الظهور الذي اشرق عن افق الاكوان بسلطان مبين قل هل تظنون في انفسكم بانكم لو تكفرون بهذا الظهور يثبت ايمانكم باحد من سفرآء الله لا فو ربكم العلي العظيم ليس لكم من مفر الا بان تكفروا برسل الله او ان توقنوا بهذا السفير الذي ختم بيد العظمة بخاتم القدرة على جبين كل شيء بان تالله هذا المحبوب العالمين تالله الحق قد رقم من قلم الابهى على وجنة كل الاشيآء هذا لهو الذي باشارة من حاجبه قد خلقت ملكوت السمآء والذينهم استقروا خلف سرادق الكبريآء ثم اهل ملأ الاعلى وسكان مدائن البقآء كذلك قضى الامر في لوح القضآء من لدن ربكم الرحمن الرحيم

ان یا عبد قم علی امر الله ودع الذین هم کفروا واشرکوا ان مثلهم کمثل الصبیان ینبغی لهم بان یلعبوا بالطین بل الذین اوتوا البصر
الحدید لیشهد و یحکم کلهم رعاع انت ذرهم فی خوضهم وخذ ما نزل علیک من جبروت الله المهیمن العزیز القدیم طهر قلبک عن کل الاشارات
وقدس صدرک من وساوس المنکرین لتستطیع رؤیة تجلیات ربک وتنظر من وجهک نضرة الرحمن ومن لسانک سلسبیل البیان
فی ذکر هذا النبأ الاعظم العظیم واذا ارتفع ضوضاء المشرکین لا تحزن توکل علی الله وانه یکفیک بالحق ویغنیک عن الخلائق
اجمعین کل شیء فی قبضة قدرته وانه لا اله الا هو العزیز الواحد المقتدر العزیز الجمیل قم علی نصرة امر الله بامر من لدنا وانه یؤیدک
بالحق وانه مع عباده الذاکرین الذین ما منعهم شیء عن ذکر الله بارئهم اولئک یکبرن علیهم اهل الملأ الاعلی ویطوفن فی حولهم حقائق المقربین
من استقر فی هذا الامر لا یعادله کل ما خلق بین السموات والارضین کذلک رقم من قلم الاعلی فی ظهور قبلی ان انتم من العارفین
قال وقوله الحق نطفة سنة فی ظهور البعد یکون اقوی عما خلق فی البیان ای نور ربک الرحمن لولا یکون الامر کذلک لن یقدر ان یحرق
ما فزع عنه افئدة البیانیین هذا حکم الله من قبل اذاً فانظر ما یخرج من افواه هؤلاء یقولون ما لا یشعرون ویحسبون انهم من
المهتدین اذاً یتبرء منهم کل الاشیاء ویلعنهم الذرات وهم فی حجبات انفسهم لمن الراقدین کذلک بینا لک ما غفل
عنه اکثر الناس لتنصر ربک بالبیان وتکون من الموقنین ذکر من لدنا ضلعک ثم ابنائک وبلغهم بشارات الله لیکونن من المستبشرین
وقد قدر الله لک ولهم مقام عز رفیع والبهاء علیک ثم الروح علیک وعلی الذین هم آمنوا بهذا الظهور الذی زلت فیه اقدام
المریبین والحمد لله محبوب المخلصین ومقصود العارفین

بسم الله المنیع الابهی هذه ورقة حرکتها ارياح مشیة الرحمن لیقربها الی الذین هم آمنوا بالله العلی المقتدر الغفار
ویعرفن ما رقم فیها من قلم القدرة قد دقت الساعة واتی الله المقتدر العزیز المختار قل یا قوم آمنوا بالذی به اشرقت الارض والسماء واستقر
علی العرش الذی لا تدرکه الابصار انا نزلنا علیک الآیات من قبل فی الواح لا یعادلها ما کنز فی السر والاجهار واذا قرأ ذکر ربک
بالحق مرة بعد مرة لتشتعل بنار محبة الله ولا تکون من الذین اخذهم الخوف والاضطرار ثم اعلم بان کل ما یفر الناس منه انا اشتاقه
فی سبیل الله ویشهد بذلک اولو الانظار فیالیت سفک هذا الدم فی سبیله وهذا ما سئلت به الله قبل خلق السموات والارض ولو ان
ما قدر لی انه لهو المختار وانی رضیت بما رضی لنفسی واشکره بما ابتلیت به بین هؤلاء الفجار قل یا قوم لا تنکروا الذی وعدتم به فی
البیان ویدعوکم الی الله الواحد المقتدر القهار لا تکرهن تقتلوه باسیاف الاعراض خافوا عن الله ولا تکونن من اصحاب النار ان اتبعن
فاستقم علی حب الله وتجنب عن الذین هم کفروا واشرکوا بعد الذی اتی ربهم الرحمن وقضی الامر بالحق لا اله الا هو له الامر والخلق یسبح له کل

من فی السموات والارض فی اللیالی والاسحار انس بربک ثم انقطع عن الفجار الذین کفروا بالله جهرة ان هم الا فی تبار والبهآء

علیک وعلی الذین آمنوا بالله فی هذا الظهور الاعظم من عبادنا الاخیار

بسم الله المهیمن المهیمن تلک آیات الله الملک الحق المبین نزلت بالفضل علی من فی السموات والارضین لتجذب کل عبد الی الله سبیل قل انها

لتجذب الله بیدکم تمسکوا بها یا ملأ الموحدین وانها لشمس الله علیکم ان استضیئوا بها یا اهل الحق والیقین ومنها یحیی العباد کان عظم رمیم قل یا قوم

لا تشکوا فی هذا الامر الذی یطوف الیقین فی حوله لو انتم من العارفین ولا تظنوا فی هذا الغلام تالله انه یمشی فی هواء لن یصل الیه طیور افئدة

الراسخین قل یا قوم ان الظن اثم فی کتاب الله کذلک نزل فی الالواح وان ربکم الرحمن علی ما اقول شهید طوبی لک بما شربت کأس وطیرت

فی هوائی هذا وفزت من اثمار هذه السدرة التی ارتفعت بالحق وتنطق بانه لا اله الا هو المقتدر العزیز الجمیل ان اثبت علی امر مولاک ثم

اعرض عن قلبک اشارات المعرضین لتکون خالصاً لوجه ربک العال الحکیم والبهآء علیک وعلی کل من فاز بانوار الهدی فی هذا الفجر البدیع

والحمد لله رب العالمین

بسم الله العلیم هذا لوح من لدی الغلام الی الذی آمن بالله المقتدر المهیمن العزیز العلام طوبی لمن انقطع عن کل الوجوه

وتمسک بعروة الوثقی التی ظهرت بالحق من لدی الله المقتدر العزیز الوهاب قل یا قوم قد اشرقت شموس القدم من افق الابهی وفصل الامر

فی الواح القضا وخرجت ایادی القدرة عن الاکمام قل قد انفطرت سموات الاعراض وخسفت الارضین وشقت السحاب وأتی

فی ظلل من الغمام وبه زین کل الاشیاء بقمائص الاسماء واستقر حینئذ علی عرش اسمه الرحمن وکان عن یمینه نقطة البیان وعن

یساره جنود الوحی والالهام قل انا بشرناکم من قبل فی کل الالواح بهذا الظهور الذی ظهر بالحق ثم بتلک الایام قل انه

جاء بالحق ومنه سقطت الاثمار من الاشجار واضطربت انفس الابرار وتزلزلت ارکان الانام ان الذین کفروا بهذا الظهور

ویدعون الایمان بمظاهر القبل تالله الحق ان هم الا کالانعام قل به استقرت الارض ورفعت السماء واشرقت شمس العظمة عن افق البقاء

ثم ارتفعت الاعلام قل یا قوم لا تکفروا بالذی یدعوکم الی الله اتقوا الله ثم اخرقوا حجبات الاوهام وان تبعد عن کل شیء وتقرب

الی الله ربک وانه یکفیک بفضل من عنده وانه لذو الجود والاکرام یعطی من یشاء ویمنع عمن یشاء ویرفع من یشاء ویضع من یشاء

ویحفظ من یشاء من سفک الدم ان استقم علی امری ولا تخف من اعدائی ان ربک یحرسک من الذین کفروا بالله فی یوم القیام والبهآء علیک

وعلی من شرب رحیق المختوم من ید هذا الغلام

بسم الله الاقدس ذکر الله عبده لیعرج فی نفسه وینقطع عن الاکوان قل ان بذکره یشربون الموحدون خمر الحیوان فی هذا

الرضوان باسمه الرحمن الرحيم وبذكره تشتعل النار في صدور الذين انقطعوا عن الدنيا وتوجهوا الى شطر السبحان قل يا قوم اتكفرون
بالذي جائكم عن مشرق الروح بقدرة وسلطان ويدعوكم الى الله رب الآخرة والاولى اذاً فانصفوا يا ملأ الاكوان قل أفي الله شك
او في ظهوره او في تلك الآيات التي نزلت عن جهة عرش ربكم العزيز المنان قل انه اتى بالحق وهذا كفه بيضاء وبه انامله انشقت بها
اقمار الوهم فبأي آية انتم تكذبون يا ملأ الخسران قل حجتي تغني لعيلي ما ظهر من عندي وما نزلت من جبروتي انها آية اخرى وانها لهي البرهان
اتظنون ما عندكم يغنيكم عن الله لا ونفسه يا ملأ الطغيان ان انت قم باستقامة من لدنا ثم انصر ربك بالذكر والبيان وقد عرفنا
توجهك الى شطر الروح وانزلنا عليك تلك الآيات التي تحيى بها افئدة الذينهم توجهوا الى الرضوان طوبى لمن عرف الله وشرب كوثر
الحيوان من كأس فضله واستقام على الامر في الايام التي هبت فيها روائح الافتتان والبهاء عليك وعلى الذينهم انقطعوا عن كل شيء

وتمسكوا بالله المقتدر العزيز المستعان

بسم الله العلي الاعلى ان استمع ما يوحى اليك عن يمين العرش وانه خير لك عما خلق بين السموات والارضين بانه لا اله الا هو له
العظمة والكبرياء والقدرة والاستعلاء يحيي ويميت وانه هو حي في ذاته وقيوم في كينونته ومتعال عن عرفان العالمين ان يا قلم الامر
ذكر في اللوح ما تكلم به الشيطان في تلك الايام لو قال لملائه تعالوا فانصروني ليبقى اسمكم على الارض كذلك وسوس في صدور المشركين
قل يا ايها المشرك بالله هل نفع الفرعون اسمه في الارض او النمرود بما يذكرونه العباد لا فو الذي نفسي بيده ما نفعهما شيء وحينئذ في النار
لمن المحضرين قل يا قوم فانظروا في اتباعه تالله يعبدون سمهم الآثار ولا يشعرون بل لو تتفكرون فيهم لتجدوهم من عبدة الاسماء انفسهم كذلك
نزل بالحق لتكونن من العارفين اذاً فانظر فيه وفي الذين يتبعونه فويل له ولهم فسوف يرجعون الى مقرهم في اسفل السافلين تالله الحق
انهم يطيرون في هواء الوهم ويعبدون الوهم وما كان مقصودهم فيما يفعلون الا اضلال الذينهم توجهوا الى المنظر الاكبر وكانوا من المقربين
قل يا قوم ان احترزوا من هؤلاء ثم اعتصموا بالله من مكرهم كذلك امركم ربكم في لوح عز حفيظ ان انقطعوا عنهم وتمسكوا بالله ربكم العلي العظيم
قل انا اكتفينا بالله عن دونه واستغنينا به عن الخلائق اجمعين كذلك علمناك بالحق لتكون على يقين مبين ان الذينهم استقروا
في هذا الامر قدر لهم شأن عظيم وانهم من على الخلق لدى الله ربك ورب آبائك الاولين والبهاء عليك وعلى الذينهم استضاؤا من

هذه الشمس التي اشرقت عن افق مشية ربك المقتدر القدير

بسم الله العلي الواحد المستعان هذا كتاب من لدى الذي حبس في سبيل الله المقتدر العزيز الوهاب لمن آمن بالله واستهدى بهذه الشمس
التي اشرقت عن افق الفضل بسلطان عجاب قل يا قوم لا توقفوا على الصراط ان استمعوا قول ربكم الرحمن ثم مروا عنه كمر السحاب اياكم

ان تختلفوا

جناب میرزا نصر الله صادق

ط جناب آقا محمد کاظم

ان تختلفوا فی الّذی به قرّت عین علیّ فی رضوان البیان ثمّ عین محمّد فی حدیقة الفرقان ثمّ عین الرّوح فی سماء القضاء ثمّ عین الله المقتدر العزیز
الوهّاب قل یا قوم انّه قد اتیکم کما اتی علیّ بالحقّ اتّقوا الله ولا تتّبعوا کلّ مشرک مرتاب قل یا قوم ان اتّحدوا علی امر الله
وهذا خیر لانفسکم ثمّ توجّهوا الی ربّکم الرّحمن بخضوع وانابة کذلک امرناک حبّاً لک لتکون متذکّراً فی نفسک ویهتدی
به اولو الالباب قل لو یکشف الغطاء عن وجه الغلام لتنطق السن الممکنات بانّ تالله هذا لمن عجاب قل اتکفرون
بالّذی به ارسل الرّسل من قبل واتی ربّ الارباب من کفر بهذا الظّهور قد کفر بالله فی مظاهر القبل ویشهد بذلک ما نزّل فی الکتاب
ان ارتقبوا یوم الّذی وعدتم به فی الالواح وفیه تظلم الشّمس وتخسف القمر وتسقط النّجوم علی وجه الارض قل قد جاء الیوم وما اطّلع
به الّا الله الّذی الیه یرجع حکم المبدء والمآب قل انّ الیوم قد ظهر علی هیکل الغلام فتبارک الله الّذی بعثه بالحقّ وارسله علی العباد
وانّه لعظیم الفضل وشدید العقاب ان استقیموا یا قوم علی امر الله وثنائه وشأنه واذا رأیتم الشّیطان اراد ان یصعد الی سماء
العرفان لیطّلع بما فی قلوبکم من حبّ الرّحمن فاطردوه برمی الشّهاب قل ان یا عشر الّذین آمنوا قد ارتکت الایّام تالله ما رأت عین
الابداع شبهها فسوف ینقضی ما قضی فی الالواح ویستر الوجه اذاً تضعون انامل الحسرة بین الانیاب ایّاکم ان تغفلوا عمّا ظهر
بالحقّ وتتّبعوا کلّ ماکر کذّاب واذکر ان احمد ربّک بما فزت بهذا الامر الّذی زلّت فیه اقدام اکثر النّاس ومنهم من قتله
ومنهم من قام علی المکر فی امره وما مکر المشرکین الّا فی تباب والبهاء علیک وعلی الّذین هم آمنوا بالله فی یوم الایاب

بسم الله الامنع الاقدس

قد سمع الله ما انت علیه اذا ذکرک بعض من عنده لا اله الّا هو العزیز المقتدر العلیم طوبی لمن فاز بتلک الایّام وعرف مظهر نفس الله فی هذا
القمیص البدیع وما منعه عن الله ما خلق بین السّموات والارضین طوبی للعین وقعت علی جماله وطوبی لاذن سمعت نغماته وطوبی
لالسن نطقت بثنائه وطوبی لقلوب جعلها الله اوعیة لحبّه ومرایا لوجهه المشرق المنیر ان اذکروه یا قوم وانّ ذکره خیر لکم من ذکر
العالمین لانّ العبادة تحقّق بعد حبّه وعرفانه ومن دون ذلک لن یقبل من احد شیئ ولو یأتی بعمل العالمین قل یا قوم اتّقوا الله
ثمّ اجتنبوا من جنود الشّیاطین الّذین اتّخذوا الوهم لانفسهم ربّاً من دون الله ویقرؤن کلماته فی کلّ حین واذا تتلی علیهم آیات الله
الملک العادل الحکیم یکفرون بها وینقلبون الی اهلهم صاغرین قل یا قوم لا تشرکوا بالله انّ الشّرک لظلم عظیم ان اشهدوا بما شهد الله
قبل خلق الاشیاء بانّه لا اله الّا هو المقتدر العلیّ العظیم قل انّه ظهر بالحقّ وعنده حجج النّبیّین والمرسلین ومن توقّف فی امره فقد
توقّف فی امر الله فی ازل الازال وکان من المشرکین فی لوح حفیظ قل یا قوم هذا طرف علیّ بالحقّ فی هذا الافق یری ما انتم تعملون وانّه لهو شاهد

على الخلائق اجمعين وهذا لؤلؤ على من هذا الافق ليسمع ما انتم تجادلون في امره يا ملأ الغافلين وهذا لسان على تنطق حينئذ بآيات الله
الملك العزيز الحميد ويقول يا ملأ البيان قد جائكم نفس الرحمن واستجذبت منه حقائق الاكوان الذين طهروا الابصار من سبحات الفجار
وارتدوا الانظار الى منظر ربهم المختار وكانوا من الفائزين اياكم ان تعترضوا عليه كما اعترض ملأ القبل على سفر الله وملأ الفرقان على
نفسى المظلوم الفريد انا نزلنا البيان لنفسه وجعلناه ورقة من اوراق حدائق عرفانه لو انتم من العارفين وانتم تشكرونه وتذكرون اسمى
وتحبون اكثر من الذين هم ارادوا وجهى ونسبوا انفسهم الى نفسى لا فور رب العالمين من انكره فقد انكرنى ومن اعترض عليه فقد اعترض على
نفسى ومن اعرض عنه فقد اعرض عن الله الملك العزيز العليم وانى اتبرء من الذين هم توقفوا في امره اتذكرون اسمى وتقتلون ذاتى ومحبوبى
فما لكم يا ملأ المعرضين كذلك تكلم لسان الرحمن عن يمين العرش لعل يسمعه عباده المخلصين لك ان يا تقى تمسك بحبل التقى ثم انقطع
عن النفس والهوى ثم ول وجهك الى شطر الله ربك ورب آبائك الاولين قل يا الهى لك الحمد على ما عرفتنى مظهر نفسك اذا اسئلك
بان لا تجعلنى محروما عما قدرته في هذا الظهور الاعظم العظيم ولا تدعنى بنفسى ثم اجعلنى ناطقا بثنائه وذاكرا بذكره ومقبلا الى كعبة رضائه وحرم
اجلاله لانك انت المقتدر على ما تشاء وانك انت المهيمن العزيز القدير اى رب طهرنى عن اشارات الذين هم كفروا واشركوا ثم
خلصنى لوجهك المشرق المنيع ثم كبر من قبلى كبرة على وجه ابنك واهلك ثم الذين هم استقروا على سرر الآيات في هذا الذكر الحكيم

والحمد لله محبوبى ومحبوب العالمين

بسم الله العزيز العظيم - هذا كتاب من لدى الغلام الى الذى آمن بالله وانقطع عن المشركين وصعد الى سماء العرفان الى ان
عرف مظهر نفس الله العلى العظيم طوبى لمن انقطع عن النفس والهوى وتوجه الى ربه العلى الاعلى في هذا الظهور الاقدس الابهى
وكان من الفائزين وعنده علم السموات والارض يعلم خائنة الاعين وما تخفيه صدور الغافلين ويعلم الذين هم آمنوا به وانقطعوا
عن العالمين انه ما اراد من عباده الا الانصاف وكان نفسه على ذلك شهيد وعليم ومن ينصف في اقل من آن يشهد بانه لا اله
الا هو والذى ظهر بالحق انه لظهوره وكبريائه وعظمته وسلطانه بين السموات والارضين اتقوا الله يا ملأ البيان ولا تفسدوا
في الارض بعد اصلاحها ولا تسفكوا الدماء ولا تتبعوا كل مشرك اثيم ان احيوا الناس بذكر الاعظم وهذا شأن الذين هم انقطعوا عن الدنيا
وتوجهوا الى الله العلى الاعلى وكانوا من المخلصين ان اتقوا الله ولا تجاوزوا عن حدود الله ولا تدعوا سنته عن ورائكم ولا تتبعوا الذين
كفروا بالله رب العالمين ان اذكروا ربكم في الليالى والايام ثم توكلوا عليه وانه يكفيكم عمن على الارض اجمعين انك فاشكر الله بما
جعل قلبك محلا لتجليات عرفان نفسه العلى العظيم اياك ان تحزن في شئ ان استقم في حب مولاك القديم ثم انس بذكره

نجف بیک

ولا تخف

ولا تخف من جنود المشركين انه ينصر من نصره ويؤيد الذين هم توجهوا اليه وانه مع عباده المحسنين والبهاء عليك وعلى الذين هم
آمنوا بالله الواحد المقتدر العزيز الحميد

جناب ا ح م د عليه بهاء الله كبّره من قبل الله وقل عليك ذكر الله وذكر اهل الملأ الاعلى ثم ذكر كل شيء في كل حين ثم
كبّر على وجه من كان معه وقل عليك بهاء الله وبهائه في ايام اللقاء ثم بهاء كل شيء في كل حين

بسم الله الاعز الابدع الاعلى هذا كتاب من لدن المسجون الى الذي آمن بالله واحب مظهر نفسه وكان من المهتدين في الالواح مكتوبا اياك
ان تلتفت بشيء وتمسك بامر توجه في كل حين الى وجه ربك وهذا خير لك عما على الارض جميعا ان يا عبد اني عبد آمنت بالله واياته
ولذكركم في كل حين لتتخذن اليه سبيلا ان اشكر الله بما شرفت بلقائه وسمعت نغماته الاعلى في ايام التي كانت انوار الجمال عن وراء
سبعين الف حجاب على الحق بالحق مشهودا ان انصر ربك بالبيان ولا تصمت اقل من آن بذلك يأمرك الذي احبك من قبل وكان الله
على ما اقول شهيدا واني ما شئت الا ما شاء محبوبكم وما اردت الا ما اراد وكذلك نزّل في البيان من لدن مقتدر قديرا وما اريد
الا خلوصكم لله وانقطاعكم عما سواه وانه كان بالمحسنين رقيبا دع الدنيا عن ورائك ولا تحزن فيها وتوكل على الله ربك
وانه ينزل عليك ما قدر لك في سماء القضاء وانه على كل شيء محيطا ان اذكره في الايام وتذكر الناس بفضله تالله قد شهدتم ما لا شهد
احد في الابداع لو تتفكرن لتصدقن وتجدن انفسكم عن العالمين غنيا ان اشرب كأس الحيوان في ذكر ربك العزيز المنان
ثم انقطع عن الاكوان ولا تكن في الارض محزونا ان افرح بفرح الروح ان مسك من حزن لا تحزن وان اصابك من فرح لا تفرح
لانهما يذهبان ولا بقاء لهما وما يبقى هو ما قدر من لدن ربك فاجهد لينزل عليك ما قدر في الالواح من قلم عز بديعا
كذلك نزلنا عليك الآيات وارسلنا اليك نفحات المحبوب من هذا المحبوب الذي كان على العالمين محبوبا والروح والعز عليك وعلى
الذين هم آمنوا بالله وانقطعوا عن كل مشرك مردا

هو العلي الاعلى ان استمع ما ينادي هذا المسجون خالصا لوجه ربك لتجد نفحات الحب من قميص الكلمات وتكون
من الفرحين ان اشهد بما شهد الله قبل خلق كل شيء بانه لا اله الا هو العلي العظيم وهذه الكلمة بها بعثت حقائق كل
شيء وارسلت بها النبيين والمرسلين ولو يطهرن الناس آذانهم لاصغائها لينقطعن كلهم من اموالهم وانفسهم
ويسرعن الى الله المقتدر المهيمن العزيز القدير ان استقم على امر الله وحبه ثم دع المشركين عن ورائك كذلك نزل من قبل
وحينئذ رحمة من لدنه على العالمين وانك لو تتوجه الى الممكنات بسمع الفطرة لتسمع من كل ذرة من ذراتها ما سمعه اذن الكليم قل يا قوم

ان الغلام انه قد جائكم بآيات وكتاب مبين وظهرت نفسي من قبل باسم علي واخذت بلسانه عهد نفسي عن كل من في العالمين ومنهم من
احتجبوا ومنهم من اقبلوا والمقبلين حينئذ في جنات نعيم يا قوم انه محبوبي وانا محبوبه وما ظهر مني هو مقصوده في الواح عز حفيظ انه
ما تكلم الا بثنائي واني ما اتكلم الا بذكره الممتنع المنيع نفسي له الفداء انه ما قصر في اخذ عهدي نفسي ويشهد بذلك ما تكلم به لسانه
وجرى من قلمه المتعالي العزيز البديع انك انت يا عبد ان احفظ هذا اللوح ثم اقرأه لتجذب كلمات ربك وانه يجذب من يشاء بامر من
عنده وانه لهو العليم الحكيم ان استقم على شأن لن يحركك عواصف الاعراض التي تهب في كل حين عن شطر الذين هم كفروا بالله
جهرة ويتمسكون بآيات الله في اشارات انفسهم ويقتلون نفسه العزيز المنيع قل يا قوم لا ينفعكم اليوم شيء ولا عاصم لاحد الا الله العزيز
الكريم ففروا من كل شيء الى نفسه وان الله مهرب عباده المنقطعين كذلك لنذكرك في هذا السجن لتفرح بما ذكرت وتكون
من الشاكرين والروح عليك وعلى عباد الله المخلصين

بسم الله الامنع الاقدس الابهى ذكر المسجون عبده المجيد ليستبشر ببشارة الروح ويجذبه نفحات الله المهيمن القيوم
وان نفحاته تهب في كل حين عن شطر اسمه العزيز المحبوب ثم عن كلماته وما يجري من قلمه ان انتم تعلمون قل انتم لو تنظرون بعين
الفطرة لتجدن معاني المكنونة في قميص كلمات الله ربكم ورب ما كان وما يكون وتجدن كل قميص مشبكا من رماح البغضاء
وسهام الاعداء اذا لتنوحون وتبكون قل يا قوم اني لوديعة الله بينكم وامانته فيكم ونفحاته المقدس المحبوب اياكم ان تعترضوا
على الذي اخذ عهد نفسه عنكم الذي ظهر باسم علي بالحق ونزل من سماء عز مرفوع تالله اني ما تحركت الا بامره كما ما تحرك الا
بذكري وثنائي ان انتم تعلمون وانه المحبوب قلبي وفؤادي وانه مظهر من يشهد بانه لا اله الا هو المهيمن القيوم ان يا اسمي فاقرء
آيات الله ولا تلتفت الى الدنيا وزخرفها وتوكل عليه واليه ترجع الامور قد نزل على كل نفس ما قدر لها لا ينقص ولا يزيد الا
بعد اذنه وانه لهو الحق علام الغيوب

هو الله العلي الاعلى

ان يا عبد المهاجر اسمع نداء هذا الغلام حين الذي حضر بين يديه من بدائع النعماء وهو يأكل وينطق بما نطق الروح في صدره العزيز
المحبوب تالله لا يشغله شأن عن ذكر ربه حين يأكل ويذكر وحين الذي ينام يكون مشتغلا بثناء ربه العزيز القيوم وقل يا ملأ البيان
ما حضر حينئذ تلقاء الوجه هو قطعة من الرغيف وقليل من الجبن نأكل ونشكر ربنا العزيز المحمود انتم لا تفتروا علي كما افتريتم
من قبل واعترضتم علي وعلى كل ما ظهر مني حتى الاكل والشرب وبذلك لعنتم ولكن انتم لا تشعرون ومن ولد علينا سقيناه من ورق
الصين ولو كان طعام من طعمناه لحب انفسهم خالصا لله المقتدر العزيز المحبوب وهم بذلك اعترضوا علي واستهزؤا بالله واولوا

نبيل

عبد المهاجر

ان يضيعوا

ان تضیّعوا حرمة الله بین العباد قل فویل لکم یا قوم وبما احتجبتم عمّا خلقتم له فی الواح عزّ محفوظ فعلیکم بنفسی ما لا یفعل احد باحد وفیتم
مالا قاله المشرکون بعد الّذی خلق کلّ شیء لنفسی واحبّائی ویشهد بذلک کلّ ما نزّل من قبل ان انتم تفقهون فتاللّه قد قضت
ایّام وما حضر بین یدینا ما نطعم به ان انتم تعلمون وکم من ایّام حضر بین یدینا نعماء شتّی وانّا کنّا شاکراً فی کلّ الحین ان
انتم تعرفون مرّة لبسنا الحریر بعد ما حضر بین یدینا ومرّة ما وجدنا من ثوب لنبدّله وما انکرناه لا صدورنا حفظاً لامر الله
المهیمن القیّوم بعد الّذی کان بیده مفتاح کنوز السّموات والارض کما انتم شهدتم وتشهدون فتاللّه انّا نشکره فی کلّ الاحیان
وفی کلّ ما نزّل علینا انتم موتوا بغیظکم ثمّ اشتعلوا بالنّار الّتی تحرق بها افئدتکم فی کلّ حین ولکن لا تفقهون ان یا عبد ان

فاشکر الله ربّک بما عرّفک مظهر نفسه وجعلک من الّذینهم یوقنون والرّوح علیک وعلی من معک من کلّ اناث فذکور

هو الاطهر الاطهر
هذا کتاب من العبد الی الّذی آمن وهدی وانقطع عن کلّ من فی السّموات والارض وتوجّه الی وجه
ربّه ربّ الآخرة والاولی ان یا عبد انّا اسمعناک نغمات الورقاء الّتی تغنّت فی کلّ حین علی افنان سدرة المنتهی فسبحان ربّک الابهی الاعلی
ولقد اسمعناک بالحقّ حینئذ مرّة اخری فضلاً من لدن ربّک العلیّ الابهی قل انّه لهو الرّوح وحینئذ کان بالمنظر الاعلی ویغنّ بنغمات
حمامة الامر لیصعدکم الی جبروت الاقصی والرّوح والعزّ علیک وعلی اصحاب النّهی

هو الله الاطهر الاطهر

ان یا حسن لا تحزن عن شیء فارض بما رضی الله لک وانّه ما یرضی لعباده الّا ما یذکرهم بذکره الممتنع العزیز البدیع ان اذکر ایّام الّتی
کنت لدی الوجه وکان ان یلقی علیک فی کلّ حین آیات الله العزیز المنیع ایّاک ان تنس فضل ربّک فاسرع ذکره وثنائه بین الخلائق
اجمعین ایّاک ان تغفل عمّا نصحناک فی الحضور وانّه خیر لک عمّا خلق بین السّموات والارضین فارفق بالّذین نسبهم الله
بک ثمّ احمل ما یحبّه عباد الله المتّقین کذلک امرناک لتکون من العاملین والرّوح علیک وعلی من معک وعلی عباد الله المخلصین

هو المحبوب الاطهر الاطهر

هذا کتاب من العبد الی عبد آخر لیهتزّه ما نزّل فیه ویجعله من الثّابتین طوبی لمن یهتزّ من ارياح مشیّة الله الّتی تأتی فی کلّ حین وسیتعطّر
منها عباد الّذینهم ما منعوا عن العرش فتاللّه انّها لآیاته لو انتم من العالمین انّ الّذینهم اتّخذوا لانفسهم من دون الله حبیباً اولئک لا یشعرون
ویکوننّ من المیّتین فتاللّه ما کان الغلام کما صدّقکم انّه لهو الّذی یشتاق لقائه اهل ملأ العالین وتستجذبنّ من نغماته افئدة العارفین
ان یا عبد آنس بذکر ربّک لانّ بذکره تنزل الرّحمة علی عباده وانّ رحمته سبقت العالمین کذلک القیناک فی هذا السّجن لتکون آیة من لدنّا علیک وعلی عباد الله الموقنین

وهذا امر الذی کان رجاء قلوب المقربین طوبی لک یا عبد بما توجهت الی شطر البیت وکنت فی حوله لمن الساکنین ثم اشکر ربک
خصصک من اعدائه وحفظک بالحق وهدیک الی مقره المبارک العزیز البدیع ان اذکره فی کل الاحیان ثم بلغ امر ربک بالحکمة
والبیان کذلک امرناک من قبل وحینئذ لتکون من العالمین ایاک ان تجادل مع نفس او تنازع مع احد فی تبلیغ امر ربک
الحاکم الحکیم ان الذین یحاربون ویسفکون الدماء اولئک هم علی غفلة عظیم قل ان النصر فی البیان لا بالسیف والسنان
وکم من نزلنا فی کل الالواح ولکن الناس ما استشعروا به وکانوا من المفسدین وبذلک سفکت دماء الذین نفس منهم عند ربک
خیر من هولاء العالمین لانهم یدعون الی الایمان ویقتلون محققه ومثبته فویل لهم من عذاب یوم عظیم انا ارفعنا حکم
القتل وقدرنا النصر فیما نزلناه بالحق وانه لخیر النصر عند کل عارف بصیر لا تحزن عما ورد علیک ان ربک قد کان عالما بما
مسک من المصائب وانه لکل شیء خبیر قد ورد علیک ما ورد علینا لتکون مقتدیا بربک فی کل الامور وان هذا الفضل
کبیر ایاک ان تحزن فی شیء وانه نزل ما قدر لک فی الواح القضاء وانه علی کل شیء حکیم والروح علیک وعلی الذین شربوا
من هذا السلسبیل الذی جری من معین قلم ربک العزیز الحکیم

هو الله العلی الاعلی ان اشکر ربک بما وفقک بلقائه فی النوم والیقظة وانه لهو ارحم الراحمین وما شربت من
ثدی هو کوثر المعانی قد سقاک الله به فضلا من عنده وانه هو اکرم الاکرمین بشر فی نفسک بما اریناک فی المنام من جمال المقدس
العزیز المنیر کما اریناک حین الذی کنت فی العراق وکان ان یجری من سلسبیل حکمة ربک العزیز القدیر ان اثبت علی الامر ثم
استقم فی حبه وانه یکفیک عن العالمین لا تتحرک الا بحبه ولا تمش الا فی ذکره ولا تصمت من ثنائه هذا المظلوم الفرید قل انه
یذکر عباده الذاکرین ویحب الذین طهروا قلوبهم عن حب دونه وانقطعوا عن المشرکین والروح والعز علیک وعلی الذین
ینطقن الممکنات بذکره العزیز الجمیل

ان یا مهدی
لا تزن لکفی من ذکرک کسبیل الآیات لا یعادل بها کل من فی السموات انک فائق علیهم لیشکرن الله بارئهم ویکونن علی استقامة منیع
ثم کبر من لدنا علی وجه الذی سمی بالرضاء ابن نبیل وبشره بذکر الله نفسه ثم الذین معه من عباد الله المخلصین ثم کبر علی وجه محمد
والذین معه من کل اناث وذکور ذکرا من لدنا علیه لیکون من الذاکرین ثم علی الذینهم آمنوا بالله من العرب والعجم وان رحمة الله طافت العالمین

بسم الله الاقدس الابهی

ان یا عبد بشر فی نفسک وانی کن معک حین الذی خرقت السبحات ونطقت بذکر ربک بین العباد طوبی لک بما وفیت بمیثاق الله

بجناب
حسن اخ اصغر فی الاصحار
س قبل اللّه
بنوسید

منوّر آنچه را که از او نهی شده بود از قضی ما قضی از دوست در کلمات معرضین و در سبل مشرکین انتشار یابد قسم بخداوند یکتا که نفوس ناظران منظر ابهی کلّ آنچه نوشته‌اند از خلعت معانی عاری و از لئالی قبول بی نصیب ولذا از نفحات حق محروم مانده و خواهند بود چون حجبات وهمیه با نامهای قبلیه خرق شد کلمات مظاهر شیطان حقیر از کلمات صبیان بنظر آمد واذاً خذ قلم القدرة والاقتدار لسلطان ربّک المهیمن المختار ثمّ ارکب فی جوادهم بتمام الانقطاع ما القی اللّه فی صدرک کذلک امرک بالحقّ فضلاً من لدنا علیک وانا المقتدر العزیز الجبّار لا تصبر الیوم فی امر اللّه لانّ النّعیق قد ارتفع عن کلّ شطر انّک خذ رحیق الاطهر باسمی الاکبر ثمّ ادر بین ملأ البهآء لیشربنّ وینقطعنّ عمّا خلق فی جبروت الانشآء ویستعرجنّ الی مقام ربّک العلیّ الاعلی کذلک رقم بالمسک قلم الابهی فی هذه الایّام الّتی فیها اضطربت افئدة الاحبار قل تاللّه انّ السّاعة تبکی بنفسها و تنوح حینئذ و تضرب علی رأسها من سطوة الامر وانّ القیامة تبکی بنفسها و قامت تلقاء الوجه متحیّراً مرّة تتوجّه الی الیمین ومرّة الی الیسار کانّها تنظر ما هو المستور عن الانظار قل تاللّه انّ الصّور ما حمل هذا النّفخ الاعظم وانفصلت حبالات المیزان و ما احترقت قبائل الاسمآء فی ملکوت القضاء ونضبت البحور وغرقت البلاد وطویت سموات الاوهام فی قبضة قدرة ربّک العزیز العلّام ثمّ بسط بساط الیقین بسلطنة و اقتدار تاللّه الحقّ شعر من عباد الّذین کسّر والیوم صنم الاکبر لکان خیراً عند اللّه عن کلّ ما خلق فی الارض و آثره اللّه علی کلّ شیئ لانّهم حملوا ما لا حمله احد من قبل وبذلک یشهد لسان اللّه المهیمن العزیز الغفّار قل لو یملأ بین السّموات والارض الواح و صحائف و کتب و زبر و لم تهب منها نفحات ذکری تاللّه الطّنین الذّباب خیر منها عند ربّک

کذلک رقم من قلم المختار بدایع الاسرار

قد حضر بین یدینا لوح کان فیه ذکرک لذا انا ذکرناک بالحقّ لیجذبک الی ذکری الاکبر و ینطقک بثناء ربّک العزیز القدیر طوبی لنفس شربت رحیق الایقان ولسان نطق بذکر مولاه ولقلب انقطع عمّا سواه ولید اخذ لوح اللّه المقتدر العلیّ العظیم بگو ای عباد ساکنین آن ارض قسم بسلطان یفعل ما یشآء اگر فی الجمله تعقّل نمائید و بر امورات محدثه در ظهور ناظر شوید کلّ بشطر امر اقبال نمائید ولکن حجبات اعراض و نفاق قلب و بصر هر دو را منع نموده والّا از اوّل امر اللّه از هر نفس مقدّس و ممتاز بوده بشنوید قول حق را و بکلمات مزخرفات بهیئه مشرکین از ربّ العالمین محتجب نمانید عنقریب کلّ آنچه مشهود است مفقود خواهید دید آخر چه فرق ما بین خود و ملل قبل مشاهده مینمائید آن نفوس بکلمات از منزل و مظهر اسمآء و صفات ممنوع گشته‌اند و این نفوس هم تأسّی بآن نفوس نموده‌اند بلکه این نفوس احجب از کلّ ملل عند اللّه بوده و خواهند بود بگو ای منصفین اکثری از شما بین یدی الوجه حاضر شده‌اند و بدایع کلمات الهی را بگوش خود اصغا نموده‌اند و کلّ علی قدر مراتب خود از ظهورات قدرتیّه و شئونات احدیّه در ارض مقصد و مبدأ بروزات امریّه ظاهر شده دیده‌اید و شنیده‌اید حال کل را تو هم تبدیل

ممنوع بلبل گفت ای بی انصاف مرا صیاد کین درکمین بود و سیف ظلم از عقب لذا با سر زاغ شهرت یافتم و از غایت ظهور مستور ماندم و از کمال تغنّی بسکوت مشهور ولکن صاحبان آذان نغمهٔ رحمن را از نعیب زاغان تمیز دهند حال تو با صاحب صورت و سخن ناظر شو لیظهر لک الحقّ و شما ای بلبلان صورت مثل ابجد بنظر میآئید در ذرّه وهم را بصد هزار یقین تبدیل ننمائید و حرفی از آنچه شنیده بعالم شهود و مکاشفه مبادله نکنید بشنوید نصح یار را و بنظر اغیار بر منظر نگار ناظر مباشید مرا بمن بشناسید نه بمعبّر و دیار در این گفت و گو بودند ناگاه از حدیقهٔ مبارکه کان لم یر بلبلی نورانی بطراز رحمانی و نغمهٔ ربّانی وارد و بطواف گل مشغول شد گفت ای بلبلان اگرچه بصورت بلبلید ولکن چندی با زاغان موانس گشته اید و سیرتشان در شما ظاهر و مشهود مقرّبان این رضوان بپرید و بروید این گل روحانی مطاف بلبلان آشیان رحمانیست پس ای بلبلان آنی جهد نمائید دوست را بشناسید دست خزانی از این گل رضوان رحمان قطع نمائید یعنی ای دوستان حق کمر خدمت محکم بر بندید و اهل آفاق را از مکر و نفاق اهل شقاق حفظ نمائید و بگوهر خضوع و خشوع و سایر سجایای حق بین عباد ظاهر شوید ذیل تقدیس از مقرّ ابلیس مطهّر و طاهر ماند و آلوده نشود و گوهر مقرّبین بر عالمیان ظاهر و هویدا گردد و اگر نعوذ بالله عملی غیر مرضیّه از شما مشاهده شود جمیع بمقرّ اقدس راجعست

و همان اعمال مثبت مفتریات مشرکین خواهد شد وهذا الحقّ الیقین

والحمد لله محبوب العالمین